

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

500'lü günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişinde şehit düşenlerin sayısı 50'ye ulaşırken Adalet Bakanı hala "Üç kapı üç kilit" projesi için eylem yapanları, imza toplayanları Ölüm Orucu'nu teşvik etmekle suçluyor. Tutsak aileleri, İHD ve çeşitli DKÖ'lerin ölümleri durdur-

mak için topladıkları imzaları meclise götüreceği sıralarda bu kez ölüm haberi Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nden geldi. DHKP/C dava tutsağı Meryem Altun 3 Haziran 2001'de başladığı Ölüm Orucu direnişinin 301. gününde şehit düştü.

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-08 26 * Yıl:1 * 12-25 Nisan 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Bugün heryer Filistin, Herkes Filistinli!

Savram rast Zafere kadar direniş

İlan

Çingene sepetinde
Hilafsız sevgiliye sunulan
çiçeğe isim;
Dağbaşlarında Nergisleşen
Gerillaya.
“Partizan öfkesi” olduğunda
olur.
Kanlı operasyonlarda
Yoldaşının kanına karıştığın;
Ölüm Oruçlarında
Ölümü peşinde
çaresizleştiren
İsyan çığlığına
dönüştüğünde olur
Şimdi duruşun
Yoksul halkın yüreğinde
onur;
Kurak toprakları sulayan
Bebelerimize ad olur.
Seni sevenlerin
Teyzen, yengen ve
yeğenlerin
Kızım
Asi gözlerindeki inanç irade
ve öfkeyle yürüdüğün
onurlu savaşta
yaşayarak ölenlere inat
ölerek yaşamasını bilenler-
densin.

Annen baban

İlan

“Güzelliğin namlunun ucunda olduğu bir düzende yaşıyoruz. Yani güzellik ve namlunun inanılmaz bir güçle birbirine nişanlandıkları bir tarihin çocuklarıyız biz.”

Halil Çakıroğlu

15 Nisan 1995 günü Erzincan Kemah Yağcılar (Timiği) köyünde düştüğü pusuda yoldaşlarımız Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren, Munzur Keskin’le destanlaşan kavgalarını unutmamak,
unutmayacağız da...

Onların nezdinde tüm devrim ve komünizm şehitlerimizi anıyor,
önlerinde saygıyla eğiliyoruz.

Çakıroğlu ailesi

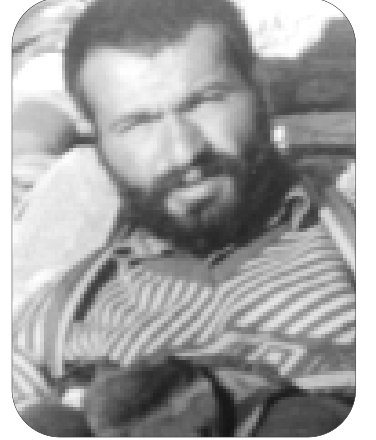
Nergiz Gülmez Can yoldaşımıza...

Selam olsun

Bizden önce geçene

Selam olsun

Savaşırken düşene

“Gülümsememi engellemek için yüzümün parçalanması gerekiyor” demiştin güneşe uğurlanmadan önce. Bu mirası Emre Bilgin yoldaştan almıştın. Emre Bilgin yoldaş son mermisini sıkarken böyle demişti. Sen de ölümsüzlüğe gittiğin anda bunları söyledin. Evet Nergiz yoldaş gülüşünü yok edemediler. Kavga var olduğu müddetçe mirasını sana layık olarak sürdüreceğimize söz veriyoruz.

Senin nezdinde tüm Ölüm Orucu şehitlerimizi anıyor, önünüzde saygıyla eğiliyoruz.

Biz kazanacağız.

Çakıroğlu ailesi

**İŞKENCEHANELERDE
KIZIL DİRENME RUHUNU
YAŞATMAYA
HAZIR OL!**

Umur Yayıncılık

**A. Öcalan'la İmralı'ya Uzanan Yol,
PKK'nin Oturduğu Eksen ve
Ulusal Soruna Kısa Bir
Bakış**

İbrahim Cihan

Umur Yayıncılık

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İsteddiğiniz süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize faksLAYINIZ YA DA POSTALAYINIZ.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Emperyalizme bağımlılık bitmeden enflasyon bitmez

İşsizliğin her zamankinden daha fazla yaşandığı, birçok küçük esnafın kapısına kilit vurduğu bu tabloda “krizin bittiği” “açıklamaları olsa olsa yaşanan gerçekleri gizleme amacını taşımaktadır. Çünkü rakamlar açısından bakıldığında durum hiç de göstermeye çalıştıkları gibi parlak değildir aslında.

Son günlerde bir “ekonomik kriz bitti mi? Bitmedi mi?”, “Enflasyondaki düşüş tekrar bir toparlanmayı mı ifade ediyor?” tartışmaları almış başını gidiyor. Kemal Derviş ve tayfası, Türkiye’nin krizden çıktığını, artık kötü günlerin tarihte kaldığını bas bas bağıyor adeta. Ancak bu ikiyüzlü açıklamalar hiç de gerçeği yansıtmıyor. Rakamlara göz attığımızda şu gerçeği açık seçik görüyoruz. Sürekli büyüme sinyallerinin

özellikle de krizin mağduru olan insanları güldürmekten öteye gidemiyor. İşsizliğin her zamankinden daha fazla yaşandığı, birçok küçük esnafın kapısına kilit vurduğu bu tabloda “krizin bittiği” “açıklamaları olsa olsa yaşanan gerçekleri gizleme amacını taşımaktadır. Çünkü rakamlar açısından bakıldığında durum hiç de göstermeye çalıştıkları gibi parlak değildir aslında. Öyle ki Türkiye’nin şu ana kadarki dış borç stoku 50 mil-

nu bir kez daha göstermiştir ki IMF’nin müdahalesi ile kendini toparlayan, ekonomisini düzelten hiçbir ülke yoktur. Olamaz da. Çünkü zaten ekonomik krizlerin yaratıcısı emperyalist-kapitalist sistemlerdir ve bu sistemlerin IMF benzeri sömürü kurumlarıdır. Bunun en güzel ve yakın örneği Arjantin’dir.

Emekçilerin zaten bildiği IMF’ye teslim olmuşluk, bazen de egemenlerin kendi ağızlarından süzülen açıkla-

yonun tanımını yapmak gerekmektedir. **Enflasyon en basit anlamıyla paranın, malların ve satın alınabilir hizmetlerin gerektirdiği miktarlardan fazla basılması sonucu değerinin düşmesi olarak tanımlanır.** Bununla birlikte tüketim mallarının fiyatları yükselir. Emekçilerin ücretlerinde sürekli bir düşme yaşanırken fiyatlarda da sürekli bir artış olur. Bu da bütün tüketim mallarında hızlı bir fiyat artışını gündeme getirir.

Ülkenin parası sürekli değer kaybedip, karşılıksız olmaya başlarken yabancı paralar, dövizler sürekli bir artışla karşı karşıya kalır. Enflasyonun artması ile ilgili çeşitli anlayış sahiplerinin çeşitli kuramları mevcuttur. Bunlardan birisi “**talep enflasyonu**” kuramıdır. Bu kavrama göre talep piyasaya sürülen mallardan daha fazla olunca insanlar istediklerini elde etmek için daha fazla para harcarlar ve böylece piyasada fiyatlar yükselir. “**Maliyet enflasyonu**” kuramına göre ise artan üretim maliyeti fiyatların da yükselmesine yol açar. Yeni üretim yapanların girdi fiyatları, harcamaları yüksek olunca doğal olarak fiyatların da yükselmesine yol açmış ve böylece enflasyon da artmıştır. Bir başka neden olarak da devletlerin karşılayamadıkları borçlarını üretim yaptırarak değil; karşılıksız para basarak halletmek istemesidir. Yani bu durumda enflasyonu yaratan devlettir. Böylece ülke genelinde gelir dağılımı düşmekte; her gün temel ihtiyaç maddelerine zam gelirken ve paranın değeri düşerken maaşlar erimekte. Böyle durumlarda dahi kimileri servetine servet katarken halktan insanlar sefalet sınırlarının altında bir yaşama mahkum edilmektedir. Bir örnekle enflasyonu daha anlaşılır kılsak; enflasyon; enflasyonun %80 olduğu bir ülkede o ülkenin 100 lirasından 80 lirasının karşılıksız olması demektir. Yani paranın sadece kağıt olduğu, bir değer

ifade etmediği bir durumdur. Ve bu emperyalist kapitalist sistem içinde enflasyonun önlenmesi adı altında yapılan herşey gerçek olmaktan ve işe yaramaktan çok uzaktır. Enflasyonun yaratıcısı, aynı zamanda krizin ortaya çıkış sebebi, paranın değerinin düşmesinin ve fiyatların artmasının sorumlusu, yaratıcısı olan sistemdir ve onun kurumlarıdır. Karşılıksız para basımı yaparak tüm bunları çözeceğini iddia eden devlet, bu yöntemle aslında iyice tıkanıklığı yaratmaktadır. Karşılıksız basılan her lira sefaleti, ücret düşüklüğünü, gelir dağılımındaki uçurumu daha da büyütülmektedir. Yani kısaca şunu diyebiliriz ki emperyalizme göbekten bağımlı ülkemizde **enflasyon, bağımlılığın bir sonucudur.** Ve adeta bir devlet politikası haline gelmiştir. Aslında bu tartışmaların esasını daha çok enflasyonun düşmesi değil, emekçilerin bugün karşı karşıya olduğu durum oluşturmaktadır. Kaldı ki **insanların artan fiyatlar karşısında alım gücünün oldukça gerilediği koşullarda enflasyonun düşmesi, uygulanan devlet politikalarının doğruluğu ile değil alım gücünün düşmesi ile açıklanabilir.** Zaten devletin de enflasyonu düşürmek gibi bir derdi yoktur. Nasıl bir çelişkidir ki egemenler bir yandan enflasyonun düştüğünün propagandasını yaparken bir yandan da insanların alım gücü gün be gün azalmakta, hayat pahalılığı hergün biraz daha artmakta ve emekçilerin maaşları gün gün erimekte. Yani aslında bugün enflasyonun diğer aylara göre düşmüş olmasının emekçiler, ezilenler için çok da bir önemi yoktur. Yazının başında verdiğimiz işsizlik ve sefalet rakamları bu gerçeğin altını kalın çizgilerle çizmektedir. Enflasyonun yaratıcısı esasta emperyalizmdir. Ve onu yok edecek olan da yaratıcıları değil emperyalizme karşı savaşanlardır.

alındığı ekonomi, 1945 yılı sonrasının en büyük küçülme oranını 2001 yılında yaşamıştır. 2001 yılı içinde ekonomi % 9,4 oranında küçülmüştür. “Güçlü ekonomiye geçiş programı” olarak şatafatla sunulan programda ilk olarak ekonomide % 4,5 büyüme olacağı sloganını haykıran Derviş daha sonra yaşanan ülke gerçekliği karşısında bu yalanını savunamamış ve bu iddiasını da “ekonomi % 3 küçülecek” diye değiştirmek zorunda kalmıştır. Rakamlarla iddiamızı kanıtlamaya devam edersek; ekonominin % 9,4 küçüldüğü koşullarda Türkiye halklarından herbir bireyin % 30,2 oranında fakirleştiğini de bu örneklere ekleyebiliriz. 2000 yılında 3 bin 95 dolar olan kişi başına ulusal gelir, 2001 yılında 2 bin 500 dolara düşmüştür. Tüm bu tablo karşısında “krizin bittiği” yönlü açıklamalar,

yar dolarla rekor seviyeye ulaşmıştır. Krizden çıkılıp çıkmadığı sorusuna ise her kesimden farklı yanıtlar gelmektedir. Egemenler bir bütün olarak emekçi halklar karşısında bir yandan krizin bittiğini savunurken bir yandan da emekçilerin haklarını istedikleri koşullarda “bu kriz ortamında zam istenir mi, kemerlerinizi biraz daha sıkın” demektedirler. Ancak kendi aralarında kar oranı düşük olanlar büyük patronlar kadar kar alamadıkları için feryat etmektedirler. Yani emekçiler haklarını istedikleri dönemde krizi ön plana çıkaran ve hâlen bitmediğini hatta ebediyen süreceğini propaganda edenler; yeri geldiğinde gelen tepkileri hafifletmek ve başarı kazanmış havasını vermek için “krizi aşıyoruz, büyüme sinyalleri alıyoruz” yalanlarını savurmaktadırlar. Ancak yaşanan örnekler herkese şu-

malarda kendini göstermektedir. “Forum İstanbul 2023” toplantısında söz alıp konuşan Ecevit’in kulaklara küpe olacak açıklaması ve ağızından kaçırıp sonra telaşla düzeltmeye çalıştığı sözleri buna örnektir. Toplantıda, “İpin ucu kaçtı. Ülkeyi üst kurullar yönetiyor. Hükümet ne yapacak” anlamına gelen itiraflarda bulunan Ecevit, her yönden çökmüşlüğü, aşağılanmanın da itirafını yapmaktadır böylece. Daha sonra Ecevit can havliyle “ben kurduğumuz sistemin geri dönüşü yok dedim. Öyle demek istemedim” diyerek yan çizmeye çalışsa da yaşananlar da bu teslim olmuşluğun ispatı niteliğindedir.

Bu arada krizin aşıldığının büyüme sinyallerinin alındığının ispatı olarak egemenler enflasyondaki düşüşü kanıt olarak göstermektedirler. Bu konuya girerken önce enfla-

Krizlerin asıl mağduru olan ezilenler çözümün de asıl unsuru olmalıdır

IMF’den alınacak krediler alınmadığı koşullarda meydana gelebilecek yeni bir krizi de koz olarak kullanmaktan geri durmayan hükümet, her gün yeni bir yıkım kanununu devasa bir yenilikmiş gibi kamuoyuna sunmaya çalışıyor. Oysa çıkan yasaları tek tek incelediğimizde hepsinin de özellikle uzun vadede ezilenler için tam anlamıyla bir yıkım anlamına geldiğini görebiliyoruz.

Türkiye’ye atıldığı günden bugüne emekçiler üzerine açlık ve sefalet yağdırmaktan başka bir rol oynamayan; 15 günde 15 yasa ya da diğer bir ifade ile “**Derviş yasalarını**” jet hızıyla meclisten geçiren Kemal Derviş ve hükümet IMF talimatlarını harfiyen uygulamaya devam ediyor. IMF’den alınacak krediler alınmadığı koşullarda meydana gele-

oldukça önemlidir.

*İlk olarak KİT’lerdeki fazla istihdam sorununun devlet tarafından nasıl çözülmek istendiğine bir bakalım: Bu bir yandan yeni işe alımların durdurulması ile yapılmak istenirken bir yandan da gönüllü emeklilik aldatmacası ya da başka bir ifade ile zorlaması ve işyerlerinin kapatılarak tasfiye edilmesi olarak

çalışanları müdürlükler tarafından fazla ihtiyaç olarak gösterilmiş ve açığa alınmıştı. Tekrar konumuza dönersek şu an Türkiye’de 680 tren şefi bulunuyor. Ve bunları da kamudaki istihdamı azaltmak ve tasarruf adı altında işten çıkarmak isteyen devlet böylece işsizler ordusunu her gün bir kat daha artıracak uygulamalarla çözümsüzlük yaratmaya devam ediyor.

Genel olarak bakıldığında toplu bir rakam vermek konuyu daha anlaşılır kılacaktır. Bu yeni yasa tasarısına göre Türkiye’de 51 kurum ve kuruluşa bağlı 586 bölge müdürlüğü kapatılacak. Bunlardan **Karayolları, DSİ, Köy Hizmetleri** hala tartışmaların devam ettiği ve yasaların bu tasfiyeye uygun hale getirilmeye çalışıldığı yerler. **Toprak Mahsulleri Ofisi, Malzeme Ofisi** ve daha onlarca da bu isimlerin arasına dahil. Bu kurumların içinden 32 kamu kurumuna bağlı 425 bölge müdürlüğünün Bakanlar Kurulu kararı ile kapatılması gündemde. Buralarda çalışan personelin ise durumu belirsizliğini koruyor. Bu işçilerin bölge içindeki diğer kurumlara nakledilmesi, hizmetine ihtiyaç duyulan memurların ise uygun yerlerde görevlendirilmesinin düşünüldüğü iddia ediliyor.

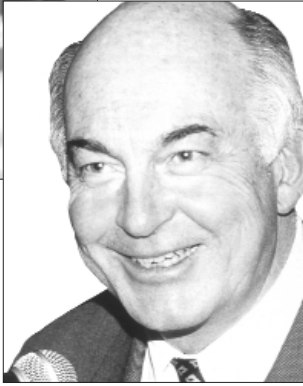
Ancak “**hizmetine gerek duyulan**” denilirken bile bu insanların birçoğunun “hizmetinize gerek yok” denilerek kapı dışarı edileceğinin ipuçları veriliyor aslında. Tasfiye edilmesi düşünülen bu kurumlara tek tek baktığımızda devletin iddia ettiği ile gerçekler arasında dağlar kadar fark olduğunu çok rahat görebiliyoruz. Özellikle Köy Hizmetleri ve Karayollarını gereksizmiş gibi göstermenin planlarını yapan devlet burada da kendi kazdığı kuyuya düşmekten kurtulamamıştır. Rakamlara baktığımızda Karayollarının **36 bin** personeli ile ülkedeki tüm yolların bakımını ve onarımını yaptığını, Köy Hizmetlerinin **55 bin** personeli ile 60 bin köye hizmet verdiğini görüyoruz. **Bu kurumların Türkiye bütçesinden aldıkları pay ise devletin Ocak ve Şubat ayında ödediği sekiz günlük faiz olan %1.6’lık bir rakama denk düşüyor.**

*IMF talimatları ile çıkarılan ve esasta Türkiye’deki Bor madenlerini emperyalist tekelere peşkeş çekmeyi amaçlayan bir diğer yasa da “**Maden yasa**”. Çünkü bugün itibarı ile Bor madeni 600 milyon dolarlık bir yatırıma karşılık 4 milyar doların üzerinde net satış

sağlamaktadır. Ve bu haliyle de emperyalistlerin ağzının suyunu akıtmaktadır. Bu yasanın ya da daha doğrusu Bor başta olmak üzere tüm madenlerin peşkeş çekilmesinin ilk çalışmaları 2000 yılında hız kazanmış durumdadır. “**Madenlerin önünü tıkayan engellerin kaldırılması**” adı altında yürütülen bu çalışmalar ile Bor maden sahalarının kapıları emperyalistlere ve özellikle de ABD’li tekelere ardına kadar açılmak istenmektedir.

*Bir diğer uygulama da bu niyet mektubundan önce de sürekli olarak gündemde tutulan ve halkın sırtında bir kambur olarak duran vergilerdir. Bu son niyet mektubu bir yandan yeni vergileri tartışırken bir yandan da patronlar için vergi indirimlerini gündeme sokmaya çalışmaktadır. IMF’nin bu istemini yaptıkları açıklamalarda destekleyen Sabancı ve Koç Holding de pek tabii IMF ile aynı düşünceleri paylaşıyor. Hatta bu tezleri kanıtlamak için kolları sıvayan burjuva medya da tüm azmiyle çalışıyor. Öyle ki patronlara vergi indirimi yapılmadığı takdirde işçilere de zam yapılmayacağı tehdidini alttan alta savunanlar bile var. Daha önce yaşanan deprem sonrası da aynı çıkarıcı mantıkla hareket eden devlet o dönemde de deprem vergisi çıkararak yine emekçinin cebindeki son kuruşa da el koymaya çalışmıştı. Bugün de daha çok yurtdışındaki Türk vatandaşlarının ödeyecekleri vergiler gündeme getirilerek aynı amaç güdülmektedir.

Bu son bağımlılık mektubunun ezilenlere, emekçilere getirdikleri elbette ki sadece bununla da sınırlı değil. Kamuoyuna yansıyan ya da yansımayan birçok yeni saldırı planı ve bu planların ilk adımları yapılan toplantılar sırasında ve sonrasında atılmıştır ve atılmaya da devam edilmektedir. Bu saldırıların en yıkıcı sonuçları yine binlerce insanın işsiz kalması, yüzlercesinin sefalet ücretleri ile yaşamını sağlamaya çalışması vb. olarak kendini gösterecektir. Ve devlet bu yıkım yasalarını tam olarak uyguladığı zaman da IMF’nin gözüne girecek ve 1.1 milyar dolarlık krediye hak kazanacaktır. Peki bu kredi alınsa bile bunun bir yararı olacak mıdır ya da bu para kimlerin cebine girecektir? Daha önce defalarca kez imzalanan niyet mektuplarının kimin çıkarına geldiği ve alınan kredilerin de kimin cebine girdiği ve kim yaradığı ortadadır. Krizlerin, açlığın, yoksulluğun tek yaratıcısı olan IMF daha sonra verdiği kredilerle sanki bunları halletmeye çalışır gibi görünse de onlar ve uşakları bu durumda dahi elde edecekleri karın peşindedir. **Bu krizlerin asıl mağduru olan ezilenler çözümün de asıl unsuru olmalıdır.**

bilecek yeni bir krizi de koz olarak kullanılmaktan geri durmayan hükümet, her gün yeni bir yıkım kanununu devasa bir yenilikmiş gibi kamuoyuna sunmaya çalışıyor. Oysa çıkan yasaları tek tek incelediğimizde hepsinin de özellikle uzun vadede ezilenler için tam anlamıyla bir yıkım anlamına geldiğini görebiliyoruz. Bunların en bariz örnekleri olarak **Telekom yasa**sı, şeker yasa, **tütün yasa**sı, endüstri bölgeleri kanununu ve daha birçoklarını verebiliriz. Bu kanunların ilk olarak gündeme alındığı dönemlerde KİT’lerle ilgili daha çok yeni personel alınmaması dillendirilirken bugün bu hedef daha da genişleyerek varolan kurumların çeşitli bahanelerle kapatılmasına ve varolan istihdamın azaltılmasına kadar uzandı. En son imzalanan yeni niyet mektubu ve IMF Türkiye masası şefi **Juha Kahkonen’in** son mektubu ile emekçilere yönelik saldırılar da artmaya başladı. Yine 1.1 milyar dolarlık kredi dilimini koz olarak kullanan IMF, gerekli adımların atıldığı yani saldırıların arttırıldığı; işsizliğin, açlığın dayatıldığı bir durumda söz konusu kredinin Nisan ayında verilebileceğini belirterek fırsat düşkünlüğünü de ortaya koyuyor. Bu son niyet mektubunun ardından en yakıcı sonuçları doğuracak olan KİT’lerdeki fazla istihdamın yani ihtiyacın yok edilmesi projesi olurken bunun yanında getirilmesi düşünülen yeni vergiler, kıdem tazminatlarına el konulması, maden yasa gibi yasalar da emekçiler açısından

planlanıyor. Kamudaki bu fazla ihtiyacı tespit için de bir komisyon oluşturulması öngörülüyor. Bu tespit çalışmasında görev alacak kurumlar arasında **Milli Prodüktivite Merkezi, Yüksek Denetleme Kurulu ve Devlet Planlama Teşkilatı** da bulunuyor. DB tarafından direkt desteklenen ve ipuçlarını DB’den alan bu teşkilat yaptığı tespit çalışmalarının ardından çıkan sonuçlara göre **Haziran 2002 sonuna kadar bu fazlanın üçte birini; Ekim 2002 sonuna kadar üçte ikisini; Haziran 2003 sonuna kadar da geri kalanını emekli edecek.** Bu çerçevede en çok zarar görecektir kurumlardan biri de Karayolları olacak. 17 bölge müdürlüğü bulunan karayollarının 10 bölge müdürlüğünün kapatılması gündemde. Bu da 8 bin kamu çalışanının işinden atılacağı anlamına geliyor. Yine IMF’nin talimatları ile kapatılması gündeme getirilen ve tasarruf paketine alınan diğer bir kesim de **tren şefliği**. Yolcuyla birebir ilişkiyi sağlayan, bir olumsuzluk anında müdahale eden, ilk anda yapılması gerekenleri yapan tren şefliği aslında demiryolları için hayati bir önem arz etmektedir. Zaten bu yukarıda sözünü ettiğimiz çalışma grubunun nasıl IMF’nin istediği kurumları istihdam fazlası gibi gösterdiğine çok defa tanık olmuşuzdur. Bunun en son örneğini geçtiğimiz hafta banka çalışanları yaşamıştır. Daha önceden kazanılmış hakları gaspedilen, sözleşmeleri imzalanmayan banka

Sınıfsal yaklaşım

FİLİSTİN'DE AKAN KAN, DÜNYA HALKLARININ DAMARLARINDA DOLAŞIYOR !

Çökertilmek, yenilgiye uğratılmak ve bitirilmek istenen, Filistin şahsında emperyalizme karşı sembolleşmiş bir direniş mevzisi. İsrail işgalinin, katliam ve vahşetin ana nedeni budur. Bu neden, İsrail'in kuruluş amacıyla bağlantılıdır. ABD emperyalizminin 2. Paylaşım Savaşı sonrası dünya egemenliği için ve sosyalist sisteme karşı geliştirdiği hamlelerin en önemlilerinden birisi olarak Orta-doğu'ya kondurulan yapay askeri üs-devlet İsrail, bu işlevine uygun biçimde şekillendirilerek bugünkü konumuna ulaştırılmış bulunuyor. Bu süreç boyunca başta Filistin olmak üzere bölge halklarının kaniyla yoğrulmuş ve semiren siyonist kiralık katil İsrail devleti, bu geleneğini her seferinde daha da ileri giderek sürdürmektedir.

Öylesine bir savaştır ki bu, emperyalistler açısından öylesine kritik özellikler arz etmektedir ki, misyonunu başarıyla yerine getirmesi için yapılan tahkimatlar ve destekler İsrail'i dünyanın 5. büyük (bazı kaynaklara göre 4.) askeri gücü haline getirmiştir. Nüfusu ve işgal ettiği topraklarla birlikte değerlendirildiğinde, benzersiz bir savaş makinesi konumundadır. Bu durum, Ortadoğu'nun jeo-politik ve jeo-stratejik önemiyle ilgili bir özellik taşısa da bir başka gerçeğe, daha önemli bir gerçeğe işaret etmektedir : Filistin halkının bitmez tükenmez direniş ruhu ve mücadele geleneği. Bir başka anlatımla, İsrail, karşısındaki direniş gücüne yetiremedikçe efendileri tarafından daha fazla donatılmıştır (1967-2001 arası ABD yardımı 92 milyar dolar) . Son model hava gücü, helikopterler, sayısız tank ve füze, en ileri teknolojiye sahip deniz donanması ve bunlarla birlikte çok gelişkin bir istihbarat servisine sahiptir

Bunlarla yüklenmek ve karşısında, değil uçağı, tankı, topu ve füzesi, teknik ve lojistik bakımdan kayda değer hiç bir donanımı olmadan direnen Filistin halkını tes-

lim alamamak. Öldürmek, yakmak, yıkmak, aç ve susuz bırakmak, işkenceye uğratmak, aşağılamak, insanlık tarihinin gördüğü ve göreceği bütün alçaklıkları kullanarak yüklenmek ama yine sonuç alamamak. Siyonist katilleri, Şaron gibi ırkçı-soykırmacı faşistleri kudurtan, ama esasen emperyalist karargahlardaki telefonların başında bekleyen şefleri çıldırtan bir durumdur bu. Güç yetirememesi, teslim alamama hali, karşı-devrimci bütün güçlerin yenilgisine karşılık geliyor. Tam da Nazım'ın "mesele esir düşmekte değil, teslim olmamakta bütün mesele" diye ifade ettiği nokta. Bu şiar, Filistin evleri ve sokaklarından dalga dalga bir mesaj olarak yayılmakta, dünya halklarının mücadelesine can taşımaktadır. Dökülen her Filistinli'nin kanı, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı oluşturulan dünyadaki bütün direniş mevzilerine akmaktadır.

Her ileri boyuttaki çatışma, sınıfları karşı karşıya getiren her direniş ve savaş; acımasız ve çıplak özellikler taşıdığından ki, bir dizi gerçeği; örtülmesi mümkün olmadığından, özel bir çabaya ihtiyaç duymadan ortaya çıkarır. Teşhir olmanın, deşifreyonun ileri boyutta yaşandığı anlardır bunlar. İşte ABD emperyalizminin rolü (Bush'un ve Powell'in demeçleri), işte AB emperyalistlerinin konumu (seyirci kalarak katliama destek sunuşları ve Arafat ile telefonla görüşmeyecek kadar aciz duruma düşüşleri), işte BM'in asıl fonksiyonu (30.03.2002 tarih ve 1402 sayılı, İsrail'in işgale son vermesine dair GK kararının hiç bir etki gücü taşıması), işte Arap Birliği, İslam Zirvesi (Zırvası) vb. uşaklar asamblelerinin asıl yüzü. Ve işte TC isimli komprador-patron ağa devletinin durumu.

Ortadoğu'dan Uzakdoğu'ya uzanan, Balkanlar'dan Kafkaslar'a genişleyen bir coğrafyada oluşturulan ABD önderlikli "şer ek-seni"ndeki kardeşi, dostu, müttefiği olan İsrail'e yardım için halkın tepkisinden çekinme uçaklarını,

katliam birliklerini gönderecek (bazıları Filistin'e destek için Kızılay'ın gitmesini hayal ederken) olan faşist diktatörlük; yetkili ağız-lardan günlerce "her iki taraf" diye sayıkladıktan sonra, bunak Ecevit'in dil sürçmesiyle (soykırım) kötü bir şaka yaptıysa da hemen durumu düzelterek emperyalizm karşısındaki esas duruşunu bozmadı.

Açığa net bir biçimde vurulan gerçekler elbetteki bunlarla bitmiyor. Biçim olarak sivil halkı hedeflediği için yanlış olsa da, meşruiyetinden öte anlaşılabilir görülmesi gereken, yani kınamayı (öne çıkar-ma anlamında) değil ancak eleştiriyi gerektiren, kimi intihar eylemlerini bahane ederek, geliştirilen işgal, katliam ve vahşet; "meşru müdafaa", "anti-terörizm" gibi kavramların, hangi amaçla ve hangi nedenle kullanıldıklarını bir kez daha açığa vurmuştur. Yakın örneğini Afganistan'da yaşadığımız ve 11 Eylül konseptinin köşe taşları haline getirilen bu kavramların kullanılış amacı Filistin aynasında açıkça görülüyor. Siyonizmin saldırısı ve Filistin halkının direnişi; "soykırım", "terörizm", "emperyalizm", "ulusların kaderlerini tayin hakkı", "isyan hakkı" ve "direniş hakkı" vb. kavramlara içerik ve derinlik kazandırıyor.

Gerçekler beraberinde dersler getiriyor, gerçekler öğretici oluyor. Andre Gide'in "hayatınızı kaybetmeden onu kazanamazsınız" sözündeki felsefeye direnen Filistin halkı; Edward Said'in cümleleriyle "Vatikan, Lagos ve muhtelif yerlerde soytarıca boy göstererek, hayali gözlemciler, Arap yardımı ve uluslararası destek için akılsızca ve şerefsizce yalvaran" Arafat gibi önderliklerle bir yere varılamayacağını (ya da bugünlere varılacağını) görmüş ve göstermiştir. Bundan çok değil yaklaşık sekiz ay önce bu gerçeklere işaret edenler; "İsraililer kahraman Filistin halkını acımasızca katlederken bile Papa veya moron George W. Bush'a yaltaklanmayı maharet sayan bir liderliğe değil, elini taşın altına koyan, direnen, direnişe öncülük eden, gerçekleri gündeme getiren, direniş ve özgürlük üzerinde yoğunlaşarak kitle eylemleri planlayan...bir liderliğe ihtiyaç vardır." diyorlardı (Arabic Media Internet Network, 16.08.2001).

Silahın değiştirici ve dönüştürücü gücünün en iyi kanıtlandığı pratiklerden birisi olan Filistin'de, Arafat'ın bugünkü hali, kendi halkının haklı davasından kopan, halka güvenini kaybederek icazet peşinde koşan ve teslimiyete sürüklenenle-

rin dramını yansıtıyor. Emperyalistlere uşaklık eden, işbirliğine giden veya sığınan benzer konumdaki bütün kişilere Arafat'a yapılan muamele şahsında çok anlamlı göndermelerde bulunuluyor. Arafat ve benzerlerine acze düşürerek, aşağılayarak mesaj verilirken (Bush, 04.04.2002, "Arafat terörizme yeterince karşı çıkmadı. Terörizmin kontrol edileceği konusunda anlaşılı, ancak şu ana kadar bunu yapmadı.), direnen ve savaşanlara katliam, işkence ve vahşet ile gözdağı veriliyor (Şaron, "Bu vahşileri kökünden temizlemeli, altyapılarını imha etmeliyiz.", İsrail ordusu, "Teslim olmayanlar öldürülecek.", "Hareket eden her şeye ateş açılacak.")

Yüzlerce şehit, binlerce gazi, toplama kamplarına götürerek işkenceye tabi tuttuğu onbinlerce tutsakla, işgal ettiği toprakları tam bir cehenneme çeviren; tutsak aldığı kadınları canlı kalkan olarak tankların önüne bağlayan; hastaneleri, ambulansları, okulları, mülteci kamplarını, bütün sivil yerleşim alanlarını bombalayan; dozerlerle yıktıkları evdeki insanları ezerek, parçalayarak katleden; mezarlıklara dahi saldıran; şehrin bütün altyapısını tahrip eden; henüz elektrikli kesilmediği ilk günlerde, televizyonlardan yaptığı porno yayınlarla halkın inançlarına, kültürüne ve gele-neklerine ahlaksızca yönelen; hincını, onyıllar boyunca söke söke, yaka yaka bitiremediği binlerce zeytin ağacından çıkararak; kısacası düpedüz soykırım yapan, ABD'nin gayri-meşru çocuğu Şaron önderliğindeki İsrail siyonizmi; hep kaybeden kaderini yine değiştiremeyecek. Bu daha şimdiden belli olmuştur. Bu kadar azgınca saldırmasının nedeni de bu gerçeği bilmesinden ötürüdür.

Ona bu gerçeği tanka karşı taşla, kocaman yürekleriyle direnen Filistinli çocuklar öğretti. Filistin'in bu "küçük generalleri"; komünistlerin ve devrimcilerin, Filistin Marşı'nın aşağıda yer alan dizelerine yansıyan ruhuyla gelenekselleşmiş savaş ve direniş çizgisini sürdürüyorlar. Düşmanlarımızın korktuğu başlarına geliyor. Filistin halkının dökülen kanı, bugün dünyanın dört bir yanında so-kağa dökülen, yerel ve genel düşmanlarına karşı mücadele ateşini har-layan halkların damarlarında dolaşıyor.

"Nice şehitlerin bayrağı, vatani
Dökülmez gözümde artık
gözyaşları
Çünkü çılatıyor,
topraklarımızı,
Sesi gazilerin,
Kahreder öfkesi
biz devrimcilerin."

KESK'te teslimiyete hayır mücadeleye devam

4-7 Nisan tarihlerinde yapılan KESK Genel Kurulu'nda delege yapısı, günler önce yönetimde paylaşımın sağlanması, muhalif delege sayısının yok denecek kadar azlığı sonucu reformist eğilimlerin belirgin olarak açığa çıktığı bir süreç yaşandı.

4 Nisan'da başlayan KESK Genel Kurulu 7 Nisan'da yapılan seçimlerle sonuçlandı. Genelde dünyada, özelde ülkemizde sendikal hareketin kan kaybettiği bir dönemde, KESK Genel Kurulu'nda ortaya konulacak görüşler ve tutumlar işçi ve emekçilerin mücadelesine yeni bir değer ve heyecan katabilirdi. Dört günlük kongrede bu heyecanın olmadığı somut olarak görüldü.

Kongrenin ilk günü KESK Genel Başkanı **Sami Evren** ve konukların konuşmaları ile geçti. Yurt içinden katılımların yanısıra, yurt dışından katılan konuklar da vardı. **Azerbaycan, Romanya, Bulgaristan, Portekiz, İsveç, Pakistan, Kuzey Kıbrıs** ve Güney Kıbrıs'tan katılan sendikacıların olması uluslararası dayanışma anlamında bir olumluluk olarak görülebilir.

Kongrenin ikinci günü de 70'e yakın delege söz aldı. Yapılan konuşmalarda özellikle İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamının protesto edildiği, sendikal mücadelenin geleceğine dair genel geçer söylemlerin aşılamadığı görüldü. Delege yapısı, günler önce yönetimde paylaşımın sağlanması, muhalif delege sayısının yok denecek kadar azlığı sonucu reformist eğilimlerin belirgin olarak açığa çıktığı bir kongre süreci yaşandı. Şube Genel Kurullarında yaşanan ve devrimci demokratik güçlerin önemli oranda tasfiye edildiği kongreler süreci KESK Genel Kurulu ile sonuçlandı.

Kongrenin üçüncü günü de tüzük değişiklikleri gündemi ile tüketildi. Tüzükte yapılmak istenen değişikliklerin daha çok yasa endeksli olması bürokratik eğilimlerin önemli oranda ortaya çıkışının da işaretlerini veriyordu. Özellikle DSD, CHP, HADEP eğilimli delegelerin oluşturduğu sayısal üstünlük istenen değişiklikleri yapmakta kolaylık sağlıyordu. Tüzük değişiklikleri tartışmalarında ortaya çıkan durum, delege çoğunluğunun değişikliklerden habersiz olduğunu gösteriyordu. "Söz yetki karar çalışanlara" söylemini sık sık kullanan reformist çevreler, yetkinin ne kadar çalışanlarda olduğunu tüzük değişiklikleri ile ortaya koyuyorlardı. Tüzük değişikliklerinin ardından önceden belirlenen listeler okundu. Bu listelerin dışında aday olacılara kendilerini ifade etme olanağının verilmemesi reformist çevrelerin ne kadar demokrasi istediklerinin de somut ip uçlarını veriyordu.

Önümüzde çetin mücadele günleri var. Ağır bedeller ödenerek yaratılan değerlerin seçim hesapları ve ayak oyunları ile aşındırıldığı, fiili ve meşru temelde ortaya çıkan kamu emekçileri hareketinin muhalif kimliğinin dejenere edilerek düzen içi benzerleri ile aynılaştırılmaya çalışıldığı bir kongre süreci sona erdi. Çok yönlü saldırıların sınır tanımadığı dünyamızda işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin örülmesi bugünden yarına ertelenemeyecek bir görev olarak bütün dürüst, onurlu devrimci güç ve iradelerin omuzlarındadır. Ağır bedeller ödediğimiz bu süreçte içte reformist ve bürokratik anlayışlara karşı mücadelemizi sürdürürken, işçi ve emekçi tabanında ısrarlı ve kararlı bir duruşun hayat bulması için tüm benliğimizle mücadele ısrarımızı sürdürmek zorundayız. Sınıf örgütü olma iddiası taşıyan sendikalar mücadelelerini üç-beş ekonomik taleple sınırlayamazlar. Sendikal mücadelenin sınıflar mücadelesinde sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline gelmesi direngen ve mücadeleci bir tutumla mümkündür.

Önümüzde çetin mücadele günleri var. Ağır bedeller ödenerek yaratılan değerlerin seçim hesapları ve ayak oyunları ile aşındırıldığı, fiili ve meşru temelde ortaya çıkan kamu emekçileri hareketinin muhalif kimliğinin dejenere edilerek düzen içi benzerleri ile aynılaştırılmaya çalışıldığı bir kongre süreci sona erdi. Çok yönlü saldırıların sınır tanımadığı dünyamızda işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin örülmesi bugünden yarına ertelenemeyecek bir görev olarak bütün dürüst, onurlu devrimci güç ve iradelerin omuzlarındadır. Ağır bedeller ödediğimiz bu süreçte içte reformist ve bürokratik anlayışlara karşı mücadelemizi sürdürürken, işçi ve emekçi tabanında ısrarlı ve kararlı bir duruşun hayat bulması için tüm benliğimizle mücadele ısrarımızı sürdürmek zorundayız. Sınıf örgütü olma iddiası taşıyan sendikalar mücadelelerini üç-beş ekonomik taleple sınırlayamazlar. Sendikal mücadelenin sınıflar mücadelesinde sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline gelmesi direngen ve mücadeleci bir tutumla mümkündür.

Önümüzde çetin mücadele günleri var. Ağır bedeller ödenerek yaratılan değerlerin seçim hesapları ve ayak oyunları ile aşındırıldığı, fiili ve meşru temelde ortaya çıkan kamu emekçileri hareketinin muhalif kimliğinin dejenere edilerek düzen içi benzerleri ile aynılaştırılmaya çalışıldığı bir kongre süreci sona erdi. Çok yönlü saldırıların sınır tanımadığı dünyamızda işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin örülmesi bugünden yarına ertelenemeyecek bir görev olarak bütün dürüst, onurlu devrimci güç ve iradelerin omuzlarındadır. Ağır bedeller ödediğimiz bu süreçte içte reformist ve bürokratik anlayışlara karşı mücadelemizi sürdürürken, işçi ve emekçi tabanında ısrarlı ve kararlı bir duruşun hayat bulması için tüm benliğimizle mücadele ısrarımızı sürdürmek zorundayız. Sınıf örgütü olma iddiası taşıyan sendikalar mücadelelerini üç-beş ekonomik taleple sınırlayamazlar. Sendikal mücadelenin sınıflar mücadelesinde sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline gelmesi direngen ve mücadeleci bir tutumla mümkündür.

Bilinç

Türk-İş'in 1952'de kurulması CIA tarafından planlanmış, Türkiye'deki işbirlikçileri komprador burjuvazi tarafından uygulanmaya konmuştur. Ve asıl misyonu işçi sınıfını düzen potalarında eritmek, sistem dışı arayışlara set çekmek, işçilerin mücadelesini ve hak alma bilincini zayıflatmaktır. Türk-İş bu misyonu la-yıkıyla yerine getirmektedir. 80 AFC hükümetine bakan da vererek emekçi halkın sefalet mahkum edilmesinde ciddi rol oynamıştır. Hal böyleyken zaman zaman Türk-İş siyasete girmeli, ülke sorunlarıyla ilgilenmeli ve "bu ülke bizim, sattırmayız" gibi desteksiz atışlar yapıldığına (Türk-İş Başkanı ve yöneticileri) tanık olmaktadır. Bugüne kadar Amerikan tipi sendikacılık modelinde ısrar eden Türk-İş'e ne oldu? Her platformda partiler, sınıflar üstü örgüt olduğunu ilan eden Türk-İş neden "işçi sınıfının da partisi olmalı onu da en 'büyük' işçi örgütü olan Türk-İş kurmalıdır" diyor. Bu niyetler 2000'de yapılan Türk-İş Genel Kurulu'nda

fazlasıyla dillendirildi, son dönem Türk-İş'in bölgesel toplantılarında da bu konu sık sık gündeme getiriliyor. Yapılmak istenen nedir? Türk-İş'in kaşarlanmış ihanetçi çizgisi ve temsilcisi sendika ağaları neyi hedefliyor? Birincisi Türk-İş siyasetin hep göbeğinde oldu. Devlet sendikacılığı çizgisine bağlı olarak düzen partilerinin oy deposu oldu. İşçiyle özellikle (kamu) patron devlet çelişkisinde tercihini "memleketin milletini" yüksek menfaatleri lakırdısı yaparak devletten sermayeden yana kullandı. Türk-İş'in varlık nedeni siyaset üzerine kurulmasıdır. Siyaset dışı yakıştırmalar, gerçek niyetini perdelemeye yönelik olup işçileri bilinç bulanıklığına uğratmak hedeflenmektedir. İkincisi; "neden işçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmek hedefleniyor" deniyor ki bu düzen partileri bizi temsil etmiyor, biz kendi siyasi partimizi kuralım, çoğunluk ola-

lim, işçilerin yararına yasalar çıkaralım, memleketi IMF'nin elinden kurtaralım, ülkemize refah getirelim". O zaman sormazlar mı; işçilerin kırıntı ekonomik haklarını dahi sendikal düzeyde sağlama tutarlılığını gösteremeyen daha üst boyuttaki siyasal iktidar gibi iddialar kargaları bile güldürmez mi? İşçilerin kazanımları bir bir alınırken her gün saldırı yasaları bir bir meclisten geçerken, zamlar sağanak yağmur gibi üzerimize yağarken, işçilerin ücret talepleri sahte enflasyon dayatmalarıyla kırılırken ve sendikaların kan kaybedip dibeye vurdukları bir süreçte bile ölüm sessizliğini koruyan Türk-İş nasıl olur da daha geniş kesimin çıkarlarını savunma iddiasında bulunabilir? Türk-İş bilinçli olarak suni gündemler yaratarak işçinin dikkatini başka taraflara, inanmadığı, olmayacağına bildiği şeylere çekiyor. Bölge toplantılarında işçiler Türk-İş'in

işbirlikçi maskesini sloganlarla indiriyor. Sendika ağaları da ayrı telden çalarak hedef şaşırtıyor. Daha önce de gördük, yaşadık. Refah-Yol hükümetinde Hak-İş Başkanı Necati Çelik parlamento ahırında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yaptı. Saldırı yasaları artarak üstelik sözde işçi temsilcisiyle daha sinsice artırıldı. Şu anda demokrasi mağduru pozlarına giren DİSK eski başkanı DSP İstanbul Milletvekili Rıdvan Budak 57. hükümetin "gizli" çalışma bakanıydı. İşçilerin hak kayıplarına uğratılmasında ciddi rolü var. Tekrar seçilmek için danişıklı dövüş sergiliyorlar. Neden Türk-İş Başkanlığı yapan Bayram Meral'in yıpranmışlığı, haydutluk maskesi düştüğü için iki dönemdir işçiler nezdinde sermaye ajanı olduğu deşifre olduğundan kapağı parlamentoya atmak istemesi hizmet ettiği efendilerinden onay alarak sürdürdüğü saltanatı orada da sürdürmek is-

temesidir. Parti kurma yönlü tartışmaları da siyasetin bir gereği olarak efendileri için tehdit olarak kullanılmaktadır. Beni meclise almazsanız ben de parti kururum." Merak etmesin efendilerini yanında hazır yeri zaten sağlar.

İşçi sınıfı mücadelesinin geliştirilmesinin önünde bir engel olan sendikal bürokrasinin alt edilmesi için tek tek işyerlerinden başlayıp, şubelere ve oradan genel merkezlere sınıf sendikacılığı anlayışını taşıyarak buralarda yaratılan kurumsallaşmalarla mücadeleye yeni mevziler kazandırmalıyız. İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçi halkın gerçek kurtuluşu kendi iktidarı olan demokratik halk iktidarından geçer. İşçi sınıfının yer alması gereken siyasal zemin Proletarya Partisi zemini ve onun sendikadaki ideolojik yansıması DDSB'dir. Bizlere düşen görev işçi sınıfını sınıf sendikacılığı ilkeleriyle eğitmek, örgütlemek, mücadele ettirmektir.

Türk-İş siyasete mi giriyor?

Saldırıları işçilerle sendikayı bütünleştirdi

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde 6 Aralık 2001 tarihinde Tarancılar Deri'de; 4 Ocak 2002 tarihinde de Cihan

Deri'de sendikalı oldukları için patron tarafından işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe başlamışlardı. Tuzla di-

İzmir

Türk-İş yönetiminin "Artık yeter bu ülke bizim" sloganıyla yapmaya başladığı salon toplantılarının beşincisi İzmir'de 30 Mart 2002 tarihinde gerçekleştirildi. Atatürk Kapalı Spor Salonu'nda yapılan toplantıya sabah saatlerinde gelen yaklaşık 5 bin işçi, Türk-İş'i alanlara çağırdı. İzmir Tekel Sigara Fabrikası işçileri; "Sigara fabrikasının kapatılmasına hayır" pankartını açarak "TEKEL bizindir, bizim kalacak" sloganıyla salona girerken TÜMTİS ve Tes-İş İzmir 1 No'lu Şube üyesi işçiler de; "Yaşasın işçilerin birliği, genel grev, genel direniş", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye" vb. sloganlar atarak salona girdi.

Salonda sık sık "Suskun Türk-İş istemiyoruz", "Solana değil alanlara" vb. sloganlar atan işçiler, Türk-İş yönetimine olan öfkelerini dile getirdiler. TEKEL Toprak Bakım İşyeri temsilcisi Filiz Yazıcı'nın kürsüye çıkmasıyla "TEKEL işçisi yalnız değildir", "TEKEL bizindir, bizim kalacak" vb. sloganlar atıldı. Filiz Yazıcı da konuşmasında Türkiye'nin en karlı kuruluşlarından TEKEL'in yabancı sermayenin isteği doğrultusunda, talan edilmek istendiğini vurguladı. Daha sonra konuşma yapan Şube Başkanları Türk-İş'in sesini daha da yükseltmesini istediler.

Türk-İş 5. Bölge toplantısı İzmir'de yapıldı

MERAL PROTESTOLARLA KARŞILAŞTI

Konuşma yapmak için kürsüye çıkan Bayram Meral işçilerin öfkesiyle karşılaştı. "Türk-İş uyuma, kurda, kuşa yem olma", "Salonlara değil alanlara" vb. sloganlar atan işçiler, Bayram Meral'in ko-

nuşmasını dakikalarca engellediler. Protestolar karşısında sinirlenen Meral, protestoları yapanların işçi olmayan birkaç kişiden ibaret olduğunu iddia etti. Meral'in zar zor bitirdiği konuşmasından sonra, daha önceden hazırlanan sonuç bildirgesi okunurken işçiler salonu terk etti.

Kartal

renişlerinden korkan jandarma, direnişi kırmak ve bitirebilmek için işçileri birçok defa gözaltına almış, işçilerin kurdukları çadırları yıkıp sendikacıları karalamıştı. Patronlar bir taraftan fabrikada kaçak işçi çalıştırıp, üretime devam ediyorlardı. Sendikanın girişimleri sonucu bu fabrikalarda üretim durdurulmuştu. Aylardır direnişi kırmaya çalışan patron-jandarma işbirliği sonucu son olarak 25 Mart'ta direnişçileri ziyarete gelenlerle, birlikte toplam 62 kişi gözaltına alındı. Bu gözaltılarla işçiler sindirilmeye çalışılırken işçilerin saldırıya yanıtı anında binlerce işçiyle verildi. Saldırıdan sonra her gün yüzlerce işçi direniş yerlerini ziyaret ediyor. İşçiler yanlarında olan sendikacılarına güveniyor. Bu güven sonucu yüzlerce işçi sendikaya üye oldu, olmaya da devam ediyor. Patron-jandarma saldırıları işçilerin birbirlerine kenetlenmesini de beraberinde getirdi. Tarancılar Deri'de üretim yapılmıyor. Cihan Deri'de ise işçilerin haklı mücadelesini gören üretimdeki işçiler birer ikişer işi bırakıyorlar.

Yonca Tersanesi'nde direniş 2. ayında

Kartal: Yonca Tersanesi'nde sendikalı oldukları için işten atılan 30 işçi, 28 Şubat 2002 tarihinde direnişe başlamışlardı. Limter-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Yonca Tersanesi'nde patron sendika yetkisini tanımamıştı. Bunun üzerine arabuluculuk süreci başlarken arabulucular da sorunu çözemedi. Direnişin devam ettiği tersanede 9 Nisan'da fabrikaya grev pankartı asılacak. 60 gün içinde greve çıkılacak.

Direnişi kırmaya çalışan patron içerde üretim yapan işçileri işten atmayla tehdit ederek sendikacılar ve direnişteki işçileri şikayete zorluyor. İçerde taşeron sistemiyle çalışan işçiler direnişçilerin kendilerini tehdit ettiklerini söyleyerek şikayet etmeleri üzerine Limter-İş Genel Başkanı **Kazım Bakış**, Genel Başkan Vekili **Hakkı Demiral** ile 30 işçi Tuzla Şifa mahallesinde Asayiş Şubesi'ne götürülerek ifadeleri alındı. Direnişteki işçiler ise hiçbir baskının kendilerini bu haklı mücadeleden vazgeçiremeyeceğini belirtiyorlar.

Altinkum'da işçi kıyımı

Samsun: Altinkum Belediyesi'nde 62 işçi sendikalı oldukları için işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler durumu protesto etmek amacıyla eylem yaptılar. 2 Nisan günü sendikada toplanan işçiler ve sendika temsilcileri önce Atatürk heykelinin önüne gittiler, ardından valilik binasına doğru sloganlar atarak yürümeye başladılar.

İşçiler valilik önüne geldiğinde polisler de hazır bekliyordu. Uzun süren pazarlıkların ardından DİSK Karadeniz Bölge Temsilcisi **Bekir Belovacıklı**, Vali yardımcısı Halil Uymaz'la görüşerek işçiler adına şikayet dilekçesini verdi.

Görüşme sonrası sendikaya yürümek isteyen kalabalık işçi grubunu polis durdurarak, işçilerin sendikaya tek tek gitmelerini söyledi. Bunu kabul etmeyen Belovacıklı işçilerin dağılmış biçimde sendikaya gitmelerine razı oldu.

Belovacıklı soruna ilişkin yaptığı açıklamada "Altinkum Belediye Başkanı işçilerin sendikalı olduğunu öğrenince iş akitlerini iptal etti. Belediyede 10 yıldır çalışan bu işçiler şimdi ne yapacak? Başkan, işçileri ekonomik kriz nedeniyle çıkarttığını söylüyor. Bu işçiler zaten biz yetki belgesini almadan önce belediyeden bir ay maaş alıp bir ay bedavaya çalışıyordu. Kriz bu zamana kadar belediyeyi etkilemedi de işçiler sendikalı olunca mı etkiledi?" dedi.

Eurogold zehirlemeye devam edecek

2 Nisan günü devlet kimlerin devleti olduğunu bir kez daha göstererek, 4 Nisan'da çalışmaların durdurulması yönündeki daha önceki mahkeme kararlarının aksine Çok Uluslu Normand (Eurogold) şirketinin insanlığa karşı faaliyetini sürdürmesi kararını aldı. Bu kararla emperyalistlerin kararlarını uygulamaktan başka bir işe yaramadığını tüm halka göstererek aynı zamanda siyanüre karşı mücadelenin emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele olduğunu gösterdiğini de bize "hatırlatıyor."

Bilindiği gibi bundan 12 yıl önce çok uluslu şirket Eurogold İzmir'in, Bergama ilçesinin Ovacık köyünde dünyanın en etkili zehiri olan siyanür ile altın çıkarma çalışmalarına başlamıştı. Şirketin işe başlama tarihin-

Bergamalı köylüler birleşerek defalarca mitingler, yürüyüşler düzenlediler. Ankara ziyaretlerinde dertlerini devletin yetkililerine duyurmaya çalıştılar. Çoğu kez eylemlerinde devletin kolluk kuvvetlerini karşılarında

gamalıların verdiği hukuksal mücadele de son olarak geçtiğimiz mart ayı içerisinde İzmir 3. İdare Mahkemesi, Sağlık Bakanlığı'nın Normandy (Eurogold) şirketine "deneme" adı altında verilen izni iptal etmesiyle sonuçlandı. Yine çeşitli eylemler düzenleyen Bergamalı köylüler devletin, kendi mahkemesince alınan karara uymasını istediler. Ancak mahkeme kararıyla 4 Nisan'da mühürlenmesi "beklenen" Ovacık Maden Ocağı'nın tüm hukuk kuralları çiğnenerek Bakanlar Kurulu kararıyla üretime devam edeceği açıklandı. 2 Nisan'da Bakanlar Kurulu kararını duyuran Sağlık Bakanı Osman Durmuş dünyada siyanürün nasıl bir zehir olduğu ispatlanmış olmasına rağmen maden ocağının sağlık açısından hiçbir sakıncası olmadığını iddia edecek kadar çirkefleşti.

TMMOB, TTB VE BERGAMALILARDAN KARARA TEPKİ

Yargı kararına rağmen siyanürcü şirkete faaliyet izni verilmesini protesto eden TMMOB, TTB ve Bergamalılar, 3 Ni-

san'da Ankara TMMOB'da bir basın toplantısı düzenledi: Toplantıda konuşan TMMOB Başkanı **Kaya Güvenç**, Bakanlar Kurulu'nun Bergama'daki Normandy Madencilik'e ait tesislerin kapatılmasına 2 gün kala aldığı kararın hükümetin gerçek niyetini gösterdiğini ifade etti. 1997 yılında Danıştay'ın Ovacık Altın Madeni'nin işletilmesinde kamu yararının bulunmadığı ve projenin çevresel risk taşıdığı yönündeki kararına karşın hükümetin işletmeye izin vermesinin herşeye rağmen madenin işletilmesi için herşeyin yapılacağını gözler önüne serdiğini belirten Güvenç, Türkiye'de yargının göstermelik hale getirildiğini vurguladı.

Toplantıda konuşan Bergama Çevre Yürütme Kurulu Başkanı **Oktay Konyar**, "hayatımız bilerinin iki dudağı arasında olmamalı. Biz topraklarımız ve kendi hayatımız için direneceğiz" dedi. İzmir Barosu Başkanı **Noyan Özkan** da mahkeme kararına uyulmadığı ve konusu suç teşkil eden Bakanlar Kurulu kararıyla rafa kaldırıldığı bir ülkede hukuk devletinden bahse-

dilemeyeceğinin altını çizdi. TTB adına konuşan **Metin Bakıncı** ise Bergama olayının Türkiye'de bilimin, hukukun, insanlığın nasıl hiçe sayıldığının en güzel örneği olduğunu söyledi.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE DAHA DA GELİŞTİRİLMELİ

Yaşadığımız toprakların emperyalizmin işgali altında olduğu, emperyalizmin uşakları aracılığıyla halkı azgınca sömürdüğü, vahşice zulmettiği, yeraltı ve yerüstü değerlerinin yağmalandığı açık bir gerçektir. Çok uluslu Normandy (Eurogold) şirketinin Bergama'da altın çıkartarak değerleri yağmalamaya, halkı sömürmeye, toprakları zehirlemeye yönelmesi ve TC devletinin bu yağma, sömürü ve zehirlenmesinin bekçiliğini, savunuculuğunu yapması bu açık gerçeği daha da gözler önüne seriyor. Tüm bunlar bir kez daha gösteriyor ki siyanüre karşı mücadele emperyalizme ve onların uşaklarına karşı mücadeledir. Ve bu mücadele ancak onların anladığı dilden olur.

den bu yana Bergamalı köylüler çalışmaların durdurulması için onlarca eylem düzenlediler. Çünkü siyanürle altın çıkarma çalışmaları devam ederse yakın gelecekte Bergama'da doğa tahrip olacak ve kitlesel ölümler başlayacaktı. İşte bu yüzden

buldular. Mahkemelere koştular. Her seferinde mahkeme siyanürlü altın çıkarılmayacağı yönünde karar aldı. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan TC devleti kendi mahkemelerini hiçe sayarak her defasında Eurogold'a özel izinler çıkardı. Ber-

Çiftçi kotalar için "ölüm fermanı" derken, bu yıl ki kotalar belirlendi

ABD'nin elindeki şeker üretiminin fazlasını eritebilmek amacıyla, bağımlı ülkelere uyguladığı "tarımı iflas ettirme, çiftçiyi öldürme" politikaları IMF ve DB aracılığıyla sürerken, çiftçinin mahsulü toprağa, çiftçi de mezara gömülmeye devam ediyor. Türkiye'deki şeker üretimi, getirilen kotalarla her yıl daha bir azalırken IMF dayatmasıyla çıkartılan şeker yasa-sındaki kota uygulamalarıyla, hükümet bu yıl için 2 milyon 360 bin tonluk şeker üretimine izin verdi. Yurt içindeki şeker üretimi ve arzında "istikrar" sağlamak amacıyla şirketlerin kota tespiti, tahsisi, iptali ve transferi ile yeni kota tahsisi usul ve esasları Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nca hazırlanan Şeker Kanunu'nun "şekerde kotaların düzenlenmesine dair yönetmelik" ile yayınlandı. Hazırlanan bu yönetmelik 1 Nisan 2002 günü yürürlüğe girdi. Buna göre, 1 Eylül 2002-31 Ağustos 2002 dönemini kapsayan şeker pazarlama dönemi için üretilecek 2 milyon 360 bin ton şekerden 2 milyon 149 bin tonu şeker pancarından, kalanı da Mısır nişastasından üretilecek. Pancar şekeri üretiminin 1 milyon 675 tonunu Türkiye Şeker Fabrikaları, kalanı da Panko-Birlik işleye-

cek. Şeker Pancarından üretilecek şekerin 2 milyon 107 bin tonu ise A kotası kapsamında değerlendirilecekken belirlenen bu kota kapsamındaki miktar sadece yurt içinde satılabilecek. Belirlenen toplam 2 milyon 149 bin tonluk şeker üretimi içinse 13.5 milyon ton pancar üretilmesi düşünüyor.

Günümüzde tarlasına ortak arayanların sayısının çoğaldığı, kotaların hesabı altında her geçen gün "Ne eksem de karımı doyursam" düşüncesiyle ezilen çiftçinin hali tablo 1'de. Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın hazırlanmış olduğu şeker sektörü ve şeker kanununa ilişkin Ocak 2001 tarihli tasarısıyla kendini gösteriyor. Tasarıyı incelediğimizde kotalarla gelen şeker üretimindeki düşüşün gerçek yüzünü ortaya çıkaran rakamları göreceğiz. 2000 yılı ile yeni açıklanan şeker üretimindeki limit ton arasında toplam 1 milyon 671 tonluk bir kota uygulaması var. Bu da demektir ki, ABD'den alınan şekerin ithali daha hızlanacak, Türkiye'de şeker pancarı üretimi yapacak çiftçi sayısı artık birkaçlarla ifade edilecek ve Türkiye'nin uşaklığı birkez daha kanıtlanmış olacak.

Taban fiyatının belirlenmesinde maliyetin oldukça altında bir fiyat belirleyen, girdilerin fiyatlarını (traktör, mazot, gübre, ilaç) yabancı kuruluşlara, dolara endeksli artıran hükümet getirdiği kotalarla da çiftçinin ölüm fermanını aslında çoktan imzalamıştı. İlk kez 98 yılında uygulanan ve 17. 600 ton olan şeker pancarı üretimi hatırlanacak olursa kalan kotalar ile %75 bir azalış göstermiştir. Üstelik azalmanın yanısıra çıkartılan Şeker Kanunu ile pancar üreticilerine önerilen kotaların miktarının üzerinde veya altında üretim yapılırsa çiftçiye verilecek ceza da cabası. Yani, bir çiftçi kotaların eğer yüzde 10 artı veya eksisinin üzerinde pancar üretecek olursa ürün bedeli % 50 düşük alınacak. Ne adalet ama! Hem kota getireceksiniz hem de kotaların artı veya eksisi biraz fazla olunca üretim yapanın emeğini gaspedeceksiniz.

Bugün 1 dekar şeker pancarından elde edilen geliri 4-5 dekar buğday ekerse ancak sağlayabilen çiftçi, artan yoksulluk karşısında gelirini koruyamamakta pancar parasını alana dek parasının değerini de uçup gittiği ve zamlar karşısında elinde avucundakini de yitiren çiftçilere bir ses de Panko-Birlik'ten geldi. Yönetim Kurulu Başkanı **Recep Konuk**, şeker fabrikalarının, çiftçiye ödeme yapmadığını, Konya Şeker Fabrikası'nda düzenlenen basın toplantısı ile duyururken, çiftçinin hakettiği parayı alamadığını belirtti. Ankara

Pancar Ekicileri Kooperatifi Başkanı **Muhtin Bıykoğlu** da kotalar belirlenirken uzun yıllar pancar ekenlere değil, 1-2 yıl önce ekime başlayanlara avantaj sağlandığını açıkladı. Pancar üretim alanlarının her yıl azaldığını belirten Bıykoğlu, kuraklık ve şeker ihracatı nedeniyle şeker stoklarının yaz aylarında biteceğini söyleyerek uygulanan politikaları şu cümlelerle özetledi; "400 bin tona yakın açık çıkacak. Bunu da nişastadan şeker üreticileri devreye sokarak karşılayacaklar" Yani ithalatın önünün açıldığına vurgu yapan Bıykoğlu, kotalar olmasa ülkenin kendine yetebileceğini açıkça ortaya koyuyor. Yine Merzifon'da bulunan Tür Köy-Sen Şube yönetiminde toplanan 50 çiftçi çıkarılan Şeker Yasası'nın tarımı bitirmek için son hamleler olduğuna vurgu yaptı. Evet, tepkiler cılız da olsa yükseliyor. Oysa gittikçe sömürü ve talanın dozajının artırıldığı günümüzde ortak ses ortak eylem en etkili silahımız olacaktır.

Tablo 1

Yıl	üretim (bin ton)	Ekim alanı (bin hektar)
97	14.908	388
98	17.619	412
99	13.223	343
2000	14.676	330
2002	13.005

Malatya kayısı üreticileri mafya, siyasetçi ve pazar ağası üçgeninde vurulmaya devam ediyor

Tüm sömürge ve yarı sömürge ülkelerde olduğu gibi Türkiye’de de IMF’nin dayatması ile uygulanan tarım politikası ile tarım felç edilmiştir. Bu uygulamadan Malatya kayısı üreticisi de olumsuz yönde payına düşeni almıştır.

Şöyle ki; Cumhuriyetin ilk yıllarında Türk Zirai Donatım Kurumu (TZDK), Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) Tarım Kredi Kooperatifi gibi kurum ve kuruluşlar çiftçiye desteklemek ve üretimi artırmak amacı ile kurulmuştur. (TZB) Türkiye Ziraat Bankası ise finansal destek sağlamak amacı ile kurulmuş ve o dönemde devletçilik modeline dayalı tarım politikasını geliştirmek ve üretimi artırmak için önemli işlevler üstlenmişlerdir.

1948’lerden sonra işin içine özel sektör girerek (ABD’nin dayatması ile) üretimde girdilerin ve ürün ithalatının başlaması sağlanmıştır. 1950’li yıllarda ABD yardımının diyetinin ödenmesi başlayarak Amerika ile tarım alanında ağır ikili anlaşmalar imzalandı. 1950’lerde yapılan GATT (Dünya ticaretinin serbestleştirilmesi) anlaşmasına atılan imza ile Türkiye tarımı tamamen emperyalistlerin eline teslim edilmiş oldu.

1970’li yıllarda Dünya Bankası kredi vererek tarımı yönlendirdi. Bu da kapitalist devletler açısından milyonlarca insanın beslenmesi üstünden yükselen çok iyi bir pazardı.

1970’li yılların ortalarında tarım ülkeleri, gelişmiş kapitalist ülkelere bağımlı hale gelerek sömürgeleştiler. 1980’li yıllara gelindi-

ğinde meşhur 24 Ocak ekonomik kararlarıyla tarıma en büyük darbe vurulmuş oldu. IMF’nin dayatması ile sübvansiyonun kaldırılması, zirai kredilerin kesilmesi, destekleme alımlarının durdurulması, bazı ürünlere kota uygulanması, girdilerin artırılması, dolara endeksli sürekli zam yapılması vs. gibi kararlar imza altına alındı.

1998’de ABD Türkiye’ye düşük faizli uzun döneme yayılan geri ödemeli 250 milyon dolar kredi vererek Amerika’nın tarım ürünlerinin ithalatında kullanılmasını şart koştu. Bu anlayışın açığa Türkiye tarımının yok edilmesi, bitirilmesi anlamına gelmesine rağmen zamanın iktidarları bu gerçeği görmeme noktasında ısrar etmişlerdir.

Kısaca Dünya Bankası, IMF dayatmış; onlar da uygulamışlardır.

20 yıldır tarım ürünleri fiyatları düşmüş, girdiler yükselmiş ve fark gittikçe açılmıştır. Tarım üreticileri dolayısıyla da bu gelişmelerden etkilenen Malatya kayısı üreticileri de açlık ve sefaletle itilmeye çalışılmaktadır. Bu uluslararası kapitalizmin bir ayağı da ülke içinde bölgesel faaliyetlerini sürdürmektedir. Bunlardan birisi de Malatya kayısı üreticilerinin yaşadığı mafya-siyasetçi-pazar ağası üçgeninde sömürülmesi olayıdır. Bu üçgen nasıl çalışıyor denecek olursa: Kayısı, yetiştirilmesi ve bakımı ile oldukça yoğun emek gücü, masraf gerektiren bir uğraştır. Kayısı üreticisi köylünün gelir düzeyi, üretimi artırmasına rağmen sürekli düşmektedir. Bu-

nun sebebi ise pazar ekonomisi ile doğrudan bağlantılıdır. Ürün fiyatlarının yıllık artışları her yıl enflasyonun gerisinde kalırken hatta fiyat zaman zaman daha da geriye düşerken üretime gerekli girdiler (gübre, zirai ilaç, ekipmanlar vs.) artışı ise yıllık enflasyon ortalamasının kat kat üstünde gerçekleşmektedir.

1980 üretim yılında yapılan bir istatistik araştırmasına göre(!) bir kg işlenmiş kayısı 28 kg gübre alım gücüne sahip iken, 1997 yılı itibarıyla 10 kg, 2000-2001 üretim yılı itibarıyla da 3-4 kg gübre alım gücüne sahip hale getirildi.

Yine 1980 üretim yılı itibarı ile 3000 kg işlenmiş kayısı bir traktör alım gücüne sahip iken 1997 itibarıyla 8000 kg, 2000-2001 yılı itibarıyla 17000-15000 kg olmuştur. Kayısı üretimini bu şekilde sıralarken daha beter zorluklar, pazarlama aşamasında yaşanmaktadır. Üreticiden kayısı satın alan ve ülke dışına pazarlayan sınırlı sayıda

tüccar, kayısı üreticisinin ürününün gerçek değerini belirleme hakkını gasp etmiştir. Ürün fiyatları, tamamıyla tekelleşmiş bu tüccarlar tarafından belirlenmektedir.

Bu azgın sömürünün farkında olan kayısı üreticisi sürekli kendinden yana bir arayış içerisinde. Ancak üreticilerin birlik ve örgütlenme bilincinden yoksun ol-

aradan çıkarıp üreticinin malını yurtdışına doğrultup ihraç edecek, aracı tefeci vurgunlarına engel olacaktı. Bunu bu şekilde işiten kayısı üreticisi bir rahatlama dönemine gireceğini sanarak adeta bir bayram havası yaşamıştır. Fakat durum hiç de öyle olmadı. Kurulan kayısı birliği pazar esnafı ile siyasetçi arasında mafya kanadını oluşturdu. İlişkileri geliştirerek emekçi köylüyü, koyunu kurda teslim eder duruma düşürmüş oldu.

Masa başında yapılan anlaşmalar sonucu kayısı birliği, taban fiyatı açıklamasına rağmen alım yapmayacak; zor durumda kalan kayısı üreticisi ürününü yok pahasına pazar esnafına satacak, üreticinin elinden çıkan ürünü daha sonra birlik pazar esnafından satın alarak ve pazar ağaları adına yurtdışına ihraç ederek ortaya çıkan karı aralarında çakal yemi etmektedirler. Her halükarda bu olan bitenlerden habersiz olan üreticiler birliğe destek sunmaya devam etmekte. Kısmen birliğe verdikleri ürünün fiyatı birlik yöneticileri tarafından belirleniyor. Bir de üstüne üstlük kalite düşüklüğü, nem fitesi vs. derken değerinin çok altına çekiliyor.

Üretici emekçinin ekonomik eğilimliğine anti demokratik uygulamalar eşlik etmektedir. Sermaye iktidarları yoksulluğun, zamların, adaletsizliğin ve eşitsizliğin nedeni olduğu gibi zulmün de nedenidir.

Malatya’dan bir kayısı üreticisi

Üzümde Okratoksin iddiası...

AB’nin fındıkta aflatoksin miktarının çokluğunu iddia ederek ihraç edilen fındıkları geri göndermesinin ardından, şimdi de üzümde okratoksin iddiası ortaya atıldı.

Türkiye’deki tarımı yok etmeye yönelik emperyalist politikalarını bir bir hayata geçirerek kimi zaman kotalarla, kimi zaman çıkartılan yasalarla uygulamaya konulan ABD ve AB direktifli talan politikaları şimdi de “sağlıksız” ürün iddiaları ile sürüyor. Tıpkı şekerde olduğu gibi; Türkiye’deki şeker üretimini getirildiği kotalarla bitirip kendi

sunu tatlandırıcılarını ihraç etmeye yönelik emperyalistler, fındık ve üzümde de aynı politikaları bu kez “sağlık” gibi nedenler öne sürerek renklendiriyor. Kendi ellerindeki üretim fazlalığına böylesi nedenler göstererek pazar arayan emperyalistler, üzümde ortaya attıkları “okratoksin” iddiası ile üzüme 10 pph limit koymaya hazırlanıyor. Kuru üzümde okratoksin denilen ve küflerin meydana getirdiği bir toksini oluşturduğu madde için ABD’nin 10 pph limit koymaya hazırlanmasına üreticilerden tepki gelirken, 5

Turhal

limitin Nisan ayı sonuna kadar yürürlüğe girmesi bekleniyor. Bu arada iddialara yanıt vermeye çalışan Ege Kuru Meyve ve Mamulleri İhracatçıları Birliği Başkanı Erdinç Kapkaç, okratoksin denilen maddeye İngiltere’nin Yunanistan’dan ithal ettiği kuru üzümde rastlandığını belirterek, Türkiye’de üretilen üzümlerde limitin çok altında olduğunu açıkladı. AB’nin okratoksin ile ilgili taslağının 5 Nisan’a kadar yürürlüğe gireceğini belirten Kapkaç, 10 pph limitinin daha yukarılara çekilmesini ve bu konuyla ilgili bir komite oluşturduklarını dile getirdi. Söz konusu okratoksin iddiasının söylendiği gibi kanserojen olmadığına ve bunun

bilimsel olarak kanıtlanmadığına vurgu yaptı.

Üreticilerin tepkileri böyleyken, her türlü oyunu deneyerek kendine pazar arayan ve kendi patentli ürünlerini elinden çıkarmaya çalışan emperyalistler, bakalım daha hangi ürünlerle ilgili nasıl planlar yapacak? Çünkü “sağlık” diyerek öne sürülen geri çevirmeler pek de inandırıcı değil. Keza, emperyalistlerin sağlığa ne kadar önem verdiğini bugün hepimiz bilmekteyiz. Onların “sağlık” dedikleri şey gözlerinin içine yansıyan yeşil banknotların iyi durumda olmasıdır. Yoksa onlar, ancak kendi sağlığını düşünür, ezilenlerin değil.

Meryem Altun ölümsüzlüğe uğurlandı

500'lü günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişinde şehit düşenlerin sayısı 50'ye ulaşırken Adalet Bakanı hala "Üç kapı üç kilit" projesi için eylem yapanları, imza toplayanları Ölüm Orucu'na teşvik etmekle suçluyor.

Tutsak aileleri İHD ve

çeşitli Demokratik Kitle Örgütlerinin ölümleri durdurmak için topladıkları imzaları meclise götüreceği sıralarda bir ölüm haberi daha geldi İstanbul Bayrampaşa Hastanesi'nden. DHKP/C dava tutsağı 1976 doğumlu **Meryem Altun**, 3 Haziran 2001'de başladığı Ölüm Orucu direnişinin 301. gününde şehit düştü. 19 Aralık katliamının ardından Ümraniye Zindanı'ndan Kartal Zindanı'na götürülen Meryem Altun burada Ölüm Orucu direnişini sürdürürken durumunun ağırlaşması üzerine Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Zorla tedaviyi kabul etmeyen Meryem Altun daha sonra Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne götürülmüştü. 1 Nisan günü ölümsüzleşen Meryem Altun'un cenazesi 2 Nisan günü Cerrahpaşa Adli Tıp Morgu'ndan ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından alınarak "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla doğum yeri olan Kayseri'ye uğurlandı. Sarız ilçesine bağlı Çağşak köyünde yapılan törenin ardından Meryem Altun toprağa verildi.

nesi'ne götürülmüştü. 1 Nisan günü ölümsüzleşen Meryem Altun'un cenazesi 2 Nisan günü Cerrahpaşa Adli Tıp Morgu'ndan ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından alınarak "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla doğum yeri olan Kayseri'ye uğurlandı. Sarız ilçesine bağlı Çağşak köyünde yapılan törenin ardından Meryem Altun toprağa verildi.

MERYEM ALTUN İÇİN OTURMA EYLEMİ YAPILDI

Meryem Altun için 2 Nisan 2002 tarihinde saat 12:30'da İHD'liler, insan hakları savunucuları ve TU-

YAB'lı ailelerin katıldığı bir oturma eylemi yapıldı. "Artık Yeter", "Kapılar Açılsın, Yaşam Kazansın" vb. dövizlerinin açıldığı eylemde konuşmayı İHD Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Sadet Erdem** yaptı. Erdem

"Ülkemiz hapisanelerindeki Ölüm Orucu eyleminde 90 kişi yaşamını yitirdi. Dün bir kişi daha yaşamını yitirdi. Artık yeter, ölümler durdurulsun" dedi. Yaklaşık yirmi dakika süren eylem alkışlarla bitirildi.

Tutsak aileleri yaşamın kazanması için Ankara'da

Ankara: Dört baronun gündeme getirdiği "üç kapı üç kilit" formülüne destek vermek için toplanan imzaları topluca Ankara'ya götüreceği olan çeşitli illerden gelen tutsak ailelerine İHD, ÇHD, KESK, Halkevleri, HADEP, EMEP, ÖDP vb. siyasi partiler ve kitle örgütleri de destek verdi. **1 Nisan Pazartesi** gün-

kartondan yapılan anahtarlar taşıdı. Eylemde basına yönelik ilk konuşmayı İHD Ankara şube başkanı **Ender Büyükçulha** yaptı. Büyükçulha "Bize sundukları bu hayatı kabul etmiyoruz. İnsan haklarının olduğu başka bir hayat var" dedi. Büyükçulha'nın ardından sözü İHD İstanbul şubesi yöneticisi **Leman**

lelerinin de yaptıkları konuşmalarından İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**'ün de aralarında bulunduğu 11 kişilik bir heyet toplanan imzaları Meclis İnsan Hakları Komisyonu Başkanı **Hüseyin Akgül**'e götürdü. Ölüm Oruçlarının son bulması için barolar tarafından gündeme getirilen "üç kapı üç kilit" formülünün kabulünün gerektiğini vurgulayan heyet daha sonra yaptığı açıklamada "Biz taleplerimizi ilettik, siyasiler çözüm için adım atmalı. En azından diyalog sürecini başlatmalıdır" dedi.

2 Nisan ve **5 Nisan** tarihlerinde TUYAB'lı aileler imza toplamak için Yüksel Caddesi ve Sakarya Caddesine çıktılar. İkisinde de ailelerin imza toplamasını hazmedemeyen polis saldırgan tutumuyla aralarında yaşlı anaların da olduğu grupları kısa süreli alıkoydu. Daha sonra geri adım atarak serbest bıraktı.

5 Nisan 2002 tarihinde Yüksel Caddesi'nde saat 12:30'da biraraya gelen TUYAB'lı aileler üç kapı üç kilidin açılması ve yaşamın kazanması için bir basın açıklaması yaptılar. "Üç kapı üç kilit açılmalı", "İçerde dışarda hücreleri parçala" vb. dövizlerin açıldığı eylemde, basın açıklamasını tutsak anası **Berran Yıldırım** okudu. Yıldırım "Susmayın! Susarak suça ortak olmamalıyız. Üç kapı üç kilidi açtırıp, 9 kişinin günün belli saat-

lerinde bir araya gelmesiyle, ölümleri durdurabiliriz" dedi. "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlarının atıldığı eylem, alkış ve zılgıtlarla bitirildi.

"ARTIK ÖLÜM HABERLERİ YAZMAK İSTEMİYORUZ"

ADSBP (Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu) tarafından **6 Nisan 2002** tarihinde Yüksel Caddesi'nde saat 12:00'de "Artık ölüm haberleri yazmak istemiyoruz" başlığı altında bir basın açıklaması ve fotoğraf makinesi bırakma eylemi yapıldı. Demokratik kurum ve kuruluşların da destek verdiği açıklamaya tutsak aileleri ve direnişçiler de katıldı. Basın platformu adına metni Devrimci Demokrasi Ankara irtibat bürosu temsilcisi **Solmaz Yılmaz** okudu. Basın metninde F tipi hapisanelerde ve dışarıda devam ettirilen Ölüm Oruçlarına değinilerek bunun sadece devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı olmadığı belirtildi. Devrimci ve sosyalist basın üzerindeki baskılara da değinen açıklamanın okunması sırasında kitle sık sık "Üç kapı üç kilit açılacak, yaşam kazanacak", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Anaların öfkesi hücreleri yıkacak" vb. sloganla-

rını attı. "Haydi hep birlikte direniş ruhunu kuşanalım" cümlesi ile son bulan metnin okunması sırasında ADSBP imzalı "Filistin halkı yalnız değildir", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" vb. dövizler açıldı. Açıklamanın bitmesinin ardından sözü alan bir tutsak anası da duygularını "Artık bizim sesimizi duymak zorundalar. Bu sorun çözülene kadar bizler Ankara'da kalacağız" diyerek dile getirdi. Başka bir tutsak anası da "Bizim çocuklarımız ölüyor. Bizim de bir canımız var. İsterlerse bizi de öldürsünler ama bizler burada olmaya devam edeceğiz" dedi. Fotoğraf makinelerini yere bırakarak bir süre alkışlarla bekledikten sonra kitle topluca ve sloganlarla İHD Ankara Şubesi'nin her Cumartesi günü yaptığı kart eylemine destek vermek üzere Kızılay postanesi önüne geldi. Burada hep bir ağızdan Adalet Bakanlığı'na "daha kaç insan ölecek ya da sakat kalacak" diyen kitle, kartların postalanmasının ardından dağıldı. Polisin yoğun önlem aldığı açıklamaya yaklaşık 150 kişi katıldı.

Aynı gün yine Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu tarafından Tohum Kültür Merkezi'nde "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" adlı belgeselin gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından süreçle ilgili bir söyleşi yapıldı.

nü İHD Ankara şube binası önünde bir araya gelen kitle, İHD'nin topladığı 15.000 imzayı Meclis İnsan Hakları Komisyonuna vermek üzere bir basın açıklaması yaptı. Kurum temsilcilerinin ve tutsak ailelerinin yoğun olarak katıldığı eylemde "Üç kapı üç kilit açılmalı", "Artık yeter", "İçerde dışarda hücreleri parçala" vb. dövizler açıldı ve

Yurtsever aldı. Yurtsever İHD'nin başlattığı kampanya sonucunda 15.000 imza toplandığını belirtti. Ve "Bu konuda ısrarcı olacağız" dedi. Alkış ve zılgıtların eşlik ettiği açıklamanın öncesinde 15 dakikalık bir oturma eylemi yapan kitle ayrıca "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" vb. sloganlar attı. Tutsak ai-

Sistemin OHAL çıkmazı

Bugüne kadar birçok kez gündeme gelen OHAL ve OHAL uygulamaları bugünlerde yine gündemde. OHAL'in 45. kez uzatılmasına tepki olarak T. Kürdistanı'nda Diyarbakır, Tunceli gibi illerde imza kampanyaları başlatıldı. Toplanan imzalar önümüzdeki günlerde OHAL'i tartışacak olan meclise gönderildi.

PKK'nin T. Kürdistanı'nda başlattığı ve yaygınlaştırdığı gerilla mücadelesinin ardından bölgedeki birçok ilde olağanüstü hal ilan edilmişti. Devlet, bir yandan yaptığı yığınakla gerillaya karşı askeri hareketler düzenlerken, diğer taraftan da halkı daha fazla sindirmek ve baskı altında tutmak için OHAL uygulamalarına hala başvuruyor. T. Kürdistanı'nda 1978 yılında önce sıkıyönetim, ardından da 1980'de OHAL'i ilan etmişti. Yani bölgede yaşayan Kürt halkı 24 yıldır OHAL uygulamalarıyla yönetiliyor.

Yıllardır büyük bir zulüm ve sefaletle yaşadığı Kürt halkı. Yaşadıkları topraklar da OHAL yasalarıyla, uygulanan ambargo nedeniyle aç kaldı. Yiyeceğini gerillaya veriyor diye karne uygulaması getirilerek halka çok sınırlı düzeyde yiyecek verildi. En insani hakkı olan seyahat etmesi bile yasaklanarak, belli bir saatten sonra evden çıkmanın bedelini ölümlerle ödedi. Zorla göç ettirilerek yerinden, topraklarından edildi. Büyük kentlere göç eden halk işsizlik, açlık gibi sefalet içinde yaşamaya mecbur edildi.

Mücadelenin yükseldiği, gerillaya katılımın yoğun olduğu illerde yönetenler valiler değil, OHAL sorumlularıydı. Ve bunların büyük bir çoğunluğu da Özel Tim'in içinden gelen eli kanlı katillerdi. Ve bunlar bölge-

de devletin yürüttüğü haksız savaşın en önemli parçalarıydı. Devletle koordineli hareket ederek halkı sindirmek için her türlü yola başvurdu.

Bugüne kadar birçok kez gündeme gelen OHAL ve OHAL uygulamaları bugünlerde yine gündemde. OHAL'in 45. kez uzatılmasına tepki olarak T. Kürdistanı'nda Diyarbakır, Tunceli gibi illerde imza kampanyaları başlatıldı. Toplanan imzalar önümüzdeki günlerde OHAL'i tartışacak olan meclise gönderildi. Yürütülen bu çalışmaya çeşitli partiler, sendikalar ve kitle örgütleri de destek sunuyor. Özellikle de EMEP, HADEP ve İHD başlatılan kampanyada en aktif rolü üstlenecek.

OHAL'in uzatılmasında kendi rolleri yokmuşçasına açıklamalar yapan milletvekilleri de halkın güvenini ve desteğini alma peşindeler. ANAP Hakkari Milletvekili M. Piruzbeyoğlu OHAL'in 1.5 yıldır boş yere uzatıldığını söyleyerek OHAL'i "bir yönden halka güvensizlik, bir yönden de halkı baskı altında tutma" olarak değerlendiriyor.

OHAL'in uzatılması yerine bölgeye ekonomik anlamda yatırımların yapılması gerektiğini vurgulayan milletvekillerinden SP Diyarbakır Milletvekili Ömer Vehbi Hatipoğlu, "Eğer şu anda OHAL Bölge Valisi, isterse bölgeyi bir açık hava hapishanesine dönüştürür, o kadar büyük

yetkilerle donatılmıştır" diyor. Bugüne kadar yaşananların önüne bir perde çekilmesine milletvekilleri valilerin ne kadar geniş yetkilerle donatıldığına dikkat çekiyorlar.

Ve birçoğunun açıklamalarındaki temel ve ortak nokta ise bölgede artık OHAL uygulamalarını gerektirecek koşulların kalmadığı, hayatın artık normalleştirilmesi, ekonomik ve sosyal yatırımlara öncelik verilerek yoğunlaştırılması gerektiği söyleniyor. Gündeme getirilen OHAL tartışmalarını ve bu konuda yapılan açıklamaları PKK'nin girdiği çizgiden bağımsız ele alamayız. Bugün "OHAL'i gerektirecek nedenler yoktur" denilmesinin nedeni PKK'nin gerilla mücadelesini durdurması ve Kürt sorununun çözümü için girdiği ve adını siyasal çözüm olarak formüle ettiği süreçtir. Devletin özellikle son yıllarda bölgede koruculuk sistemini dağıtarak farklı isimler ve yapılanmalar içinde konumlandırılmaları, halkın köylerine geri dönme talebini köy-kent projesiyle yaşama geçirme(!) çabaları tüm bu sürecin bütünlüklü parçaları. Yine gündeme getirilen OHAL tartışmaları PKK'nin attığı geri adım ve TC'nin "demokratikleşme yaftasıyla Kürt sorununu "çözme" çabasının adımları. Mesut Yılmaz'ın "AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer" sözü devletin bu konuda-

ki ikiyüzlü politikasının en öznlü ifadesidir aslında. Bir taraftan Newroz'da sokağa çıkan halkı katlederken diğer taraftan da "demokratikleşme" maskesiyle şirin görünme çabasında.

Bugün OHAL'in uzatılması nedenlerine gelince: PKK gerilla mücadelesini durdurmuş olsa da bölgede yaşayan örgütlü dinamik bir güç var. Ve bu güç devlet açısından tehlike olmaya devam ediyor. "Halka güvensizlik" denilen şeyin kendisi bu durumdur aslında. Şunu bir kez daha ifade etmek gerekiyor ki Kürt halkının yaşadığı baskı OHAL kalksa da devam edecektir. Çünkü bugün devlet de Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirdiği katliamcı, imhacı, inkarcı politi-

kaların ve zulmün olduğu yerde direnmenin yok olmayacağını bildiğinden OHAL'i kaldırmayı göze alamıyor. Aynı zamanda OHAL uygulamalarıyla asimilasyonu gerçekleştirmeyi iman gücüyle Kürt halkını Türkleştirmenin aracı olarak görmekte. Ama Kürt ulusunun yakalamış olduğu ulusal bilinç düzeyi göz ardı edilmektedir. Nasıl ki işgal Kürt kimliğini Kürt ulusal bilincini yok edemediyse bundan sonraki işgalci politikalarının yansması da Kürt kimliğini yok edemeyecektir. Ama devlet, halkı sindirmek için tüm zorbalık yöntemlerine yine başvuracaktır. Yani mücadeleden başka yol yok...

"Sayın seyirciler son dakikada aldığımız bir haberi aktarıyoruz; Levent'teki İş Bankası Şubesi öğlen vakitlerinde yüzü maskeli üç kişi tarafından soyulduktan sonra soyguncular, dışarda bekleyen beyaz renkli Şahin ile kaçtılar. Polis olaydan hemen sonra bölgede operasyon yapmasına rağmen soyguncuların şu ana kadar izine rastlanılmadı." Son günlerde "kapkaççıları asalım-keselim..."le bu sorun çözülür denilirken şimdi de oyuncak tabancayla bireysel ya da üç-dört kişiyle yapılan banka soygunlarını haberlerde sıkça izlemeye başladık. Sanırız izlemeye devam edeceğiz. İstanbul'da peşpeşe yapılan soygunlar Erzurum ve Adana ile devam ediyor. Ve yakında da gazete kapaklarında spot başlıklarda ölü ya da diri "WANTED"

Açlığın cenderesinde korkusuzca banka soyanlar aynı cüretle iktidara da uzanacaklar

yazılırsa hiç şaşımayın. Çünkü Hürriyet gazetesi 14 Mart tarihli sayısında "Korumalar bu kez 'kastı aşmadı' paralar gitti" başlıklı haberde kendilerinin dışında baldırı çıplak dediği halkın da bankalarını soymalarına gocunmuş olması ki giden paralarına karşı polis hiçbir şey yapmamasına çok öfkeleniyorlar.

Kadıköy'deki Kazasker Günaltay Caddesi'ndeki Finansbank Şubesi'nden 30 milyar lira, 50 bin dolar ve 30 Euro'yu çantasına doldurarak arkadaşı Suat Durmuş ile kaçarken banka koruması tarafından vurulup ölen Mustafa Muratoğlu Petrol Mühendisi, 4. Levent'teki İş Bankası'nı soyan Hakan İnce doktor, İş Bankası Adana Sarıçam Şu-

besi'ni soymaya çalışırken yakalanan Hüseyin Palabıyık da Kırıkkale Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümü öğrencisiydi. Görüldüğü gibi bu ülkede bankalar sadece Amerika'da Oxford Üniversitesi'nde okumuş yüksek tabakadan (hortumcular) kişiler tarafından soyulmuyor; alt tabakaların mektep okumuşları da bankaları soymaya başladı. Tabi ki yüksek tabakadakiler kitabına uygun(!) bir şekilde yaparken alt tabakalardakiler de oyuncak tabancayla yapıyor bu işi.

Finansbank'ı soyarken vurulup ölen Mustafa Muratoğlu, kalp hastası babası Hanefi Durmuş'un 40 milyar lira tutan ameliyatı için bu soygunu yaptı. Hüseyin Palabı-

yık'ın da dış yaptırdığı için 1 milyar 600 milyon lira borcu olduğu için banka soyduğu ortaya çıktı. Sadece Hakan İnce'nin Levent'teki soygununda radikal islamcı örgütle bağlantısı olduğu iddia edildi. Dün kapkaççılardan duyduğumuz 'açız aç!' haykırışlarını şimdi de banka soyguncularından duymaya başladık. Aslında kapkaç olaylarından sonra oyuncak tabancayla banka soygunları "Türkiye Arjantin gibi olmaz" diyen koyu ceketli politikacıların neşelerini kaçırıyor. Aç midelelerin gurultuları korkusuzca bankalara girip soygun yapmaları koyu ceketlilerin paşa, mafya ve IMF ile keyifle soydukları bankalara halkın da ortak olmak istemesi sınıksı

sarıldıkları koltuklarına, iktidarlarına da ortak olunacağı anlamına geliyor. Açlar ve işsizler ordusu çığ gibi büyüyen bu ülke Arjantin gibi olmayacak. Doğru çünkü Arjantin'de halkı iktidara taşıyacak bir komünist parti yok ama Türkiye'de tam tersi.

Halkımız son haftalar içinde de patronların kasalarına ortak olmaya devam etti. 7 Mart'ta İstanbul'da 2 banka soyulurken, bir ayı geçmeden Bakırköy'de Türkiye Vakıflar Bankası Ödeme Bürosu ve Örnektepe'deki kuyumcu dükkanı soyuldu. Pendik'te bir kişi oyuncak tabancayla bankayı soyup kaçarken;Erzurum'da da iki soyguncu banka duvarını kazmayla yıkarırken yakalandılar. İşte o banka duvarına vurulan kazmalar bu soygun düzenini de parçalayacak!

15. ATİK KONGRESİ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

29-30 31 Mart 2002 tarihinde toplanan 15. ATİK kongresi 4 Federasyon ve iki ülke komitesini temsilen 114 delegenin katılımıyla gerçekleştirildi. Kongre 14. dönem ATİK konseyinin tespit ettiği gündemler çerçevesinde delegelerin de onaylamasıyla kabul edilen gündemlere bağlı olarak yapıldı. Kongre dünya ve Türkiye’de yitirdiğimiz devrimci ve yurtseverlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Dünya, Türkiye ve Avrupa’daki gelişmelerin analizinin yapıldığı açılış konuşması konsey adına ATİK başkanı tarafından gerçekleştirildi.

15.ATİK kongresinin en önemli gündem maddesi kuşkusuz ki “Küreselleşme ve buna karşı görevlerimiz” başlığıyla tartışılan gündem maddesi oldu. 14. ATİK konseyinin hazırladığı ve sunduğu taslak yazısı kongre öncesi tüm bölgelere gönderilmiş ve federasyon kongrelerinde tartışılarak 15. kongreye gelindiğinden, tartışmalar daha canlı ve geliştirici oldu. Sunulan

bölge raporlarının yanı sıra, katılan delegelerinde kendi düşünce ve görüşlerini dile getirdiği tartışmalar oldukça canlı oldu. Küreselleşmenin emperyalizmin diğer yüzü olduğu ortak bir vurgu olarak tespit edildi. Krizin aşılmasında emperyalizmin yeniden yapılandırılması olan küreselleşmede emperyalizmin özünün değişmediği ve bu noktanın bu anlamda önemli olduğu üzerinde duruldu. Küreselleşme politikasının ekonomik, askeri ve sosyal değişimleri üzerinde yapılan tartışmalarda ortaya çıkan yönler üzerinde durularak; Dünya çapındaki özelleştirmelerin aldığı biçimler üzerinde duruldu. Yarı- sömürgelerdeki yıkımların ve yapılan özelleştirmelerle dayatılan ekonomik politikalar örnekler verilerek açıklandı. Sosyal devlet anlayışının nasıl değiştiği ve emperyalizmin bunu nasıl uyguladığı somut uygulamalarla açıklandı. Küreselleşme politikasının askeri versiyonu olarak 11 Eylül ve sonrasında Afganistan da aldığı biçim ve

sonrasındaki gelişmeler üzerinde geniş tartışmalar yapılarak bu konudaki olası gelişmelerin neler olacağı üzerinde duruldu. Bu tartışmaların önemli bir kesitini de Küreselleşme karşıtı hareketlerde siyasal duruşun ne olması gerektiği üzerinde yoğun bir tartışma yapıldı. Ve politik duruşun emperyalizme karşı duruş olması gerektiği üzerinde tüm delegeler ortak bir görüş etrafında birleştiler. Küreselleşme karşıtı hareketlerde geniş bir anti – emperyalist bloğun yaratılmasının önemi ve gerekliliği üzerinde üzerinde duruldu. ATİK’inde içinde bulunduğu Halkların Uluslararası Mücadele Lig’inin bu anlamda öne çıkarılması gerektiği ortak bir görüş olarak benimsendi.

15. ATİK Kongresi kendi faaliyetleri üzerinde de genişçe durarak, bir yıl boyunca yürütülen faaliyetler tartışıldı. ATİK’in bir yıl boyunca yürüttüğü olumlu faaliyetler dile getirilirken, aynı zamanda yapamadıkları da sorgulandı ve bunlardan çıkıla-

ılması gereken dersler üzerinde duruldu. Faaliyet raporunun önemli bir bölümünün de ATİK’e bağlı olarak faaliyet yürüten ATİK kadınlar komisyonu ve ATİK YDG’nin durumu ve yürüttüğü faaliyetler tartışıldı. Olumlu gelişmelerin yaşandığı bu faaliyet kol-

karar tasarıları Nepal, Filistinler, Kolombiya, Filipinler, Kürt sorunu ve Türkiye zindanlarındaki devrimci tutsakların devam eden ölüm orucu eylemini selamlayan kararlarını oy birliğiyle onayladı.

Kongre 15. dönem konseyini ve denetim kurulu

larında ki eksiklikler ve perspektifler sunuldu.

Kongre mali raporun sunulması ve onaylanmasından sonra sunulan karar tasarıları üzerinde durdu ve önemli kararlar aldı. Sunulan

organlarını seçerek daha güçlü ve ileriye dönük yeni kararlarla ve coşkuyla kongresini sonuçlandırdı. Aşağıda ATİK 15. Kongresi’nin almış olduğu bazı karar tasarılarını siz okurlarımıza sunuyoruz.

YİĞİT NEPAL HALKININ YENİ DEMOKRATİK İKTİDARINI SELAMLİYOR, DÜNYA GERİCİLİĞİNİN SALDIRILARINI KINIYORUZ !

ATİK 15. KONGRESİNİN BİR NOLU KARAR TASARISI

ATİK 15. kongresi, yiğit Nepal halkının emperyalizme, feodalizme, faşizme, Hint yayılcılığına ve bilumum dünya gericiliğine karşı yürüttüğü halk savaşını destekler, proletarya enternasyonalizmi bilinciyle dayanışma içerisinde olduğunu ilan eder.

Her türlü sömürü ve baskıya karşı yiğitçe bir mücadele yürüten Nepal halkı, bu savaşını dünyanın bütün sömürülen ve ezilenlerinin ortak çıkarları temelinde ele almakta ve bu haklı mücadelesiyle dünya işçi sınıfına, ezilen halklarına umut vererek, büyük sempati toplamaktadır.

Türlü senaryo ve baskılara rağmen, halkın yükselen devrimci savaşını engelleyemeyen gerici Nepal devleti, ülkede “olağanüstü hal” ilan ederek, koyu bir zulüm kampanyası başlatmış bulunuyor. Özellikle son beş ayda ülkede, her tür demokratik hak ve özgürlükler rafa kaldırılmış, devlete muhalif tüm basın susturulmuş ve ilerici-demokratik güçler üzerinde koyu bir devlet terörü estirilmiştir. “Olağanüstü hal” döneminde onlarca katliam, yüzlerce yargısız infaz gerçekleştirildi.

Nepal halkı, sınıfsal çıkarlarını temsil eden, onu koruyacak

ve güvenceye alacak alternatif bir devleti, Eylül 2001’de kurarak tüm dünyaya ilan etti. En demokratik yöntemle temsilcilerini seçerek ulusal kongreye gönderen halk, bu tarihi kongrede “Birleşik Devrimci Halk Konseyi”ni oluşturarak, Nepal Yeni Demokratik İktidarını kurma çalışmalarını başlattı.

ATİK 15. kongresi, Nepal halkının özgür iradesiyle seçtiği Birleşik Devrimci Halk Konseyini ve önderliğinde kuruluş çalışmalarını başlatılan Yeni Demokratik İktidarını enternasyonalist duygularıyla selamlamakta ve desteklemektedir. Aynı şekilde, bütün dünya sömürülen ve ezilen kitlelerin, ilerici-demokratik kuruluşların yiğit Ne-

pal halkının iradesini ve kurdukları alternatif devlet organını tanımalarını, sahiplenmelerini ve aktif şekilde desteklemeleri için çağrı yapmaktadır.

Yiğit Nepal halkının iktidara yürüten devrimci savaşını engelleyemeyen gerici Nepal devletinin yardımına, emperyalist güçler ve Hint yayılcılığı koştular. Halkın önlenemez ilerleyişini ezmek üzere, emperyalist güçler her türlü ekonomik-siyasal-askeri yardım verirken, Hint yayılcılığı ise Nepal’i her an işgal edecek şekilde askeri güçlerini sınırda hazır tutmaktadır.

ATİK 15. kongresi, dünya halklarına umut veren yiğit Nepal halkının devrimci savaşını bastırmak ve giderek güçlenen

Yeni Demokratik İktidarı zayıflatıp yıkmak için, dünya gericiliğinin tüm imkan ve olanaklarıyla seferber olduğu bir durumda, dünyanın tüm sömürülen ve ezilen kitlelerinin Nepal halkının kahraman mücadelesiyle omuz omuza dayanışma içerisinde olmalarını, ABD ve İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere, tüm emperyalist güçleri, Hint yayılcılığını ve faşist Nepal devletini çeşitli eylemlerle protesto etmeye çağırılmaktadır.

**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi !
Yaşasın yiğit Nepal halkının Yeni Demokratik İktidarı !**

MAZLUM FİLİSTİN HALKININ SİYONİST İSRAİL DEVLETİNE KARŞI BAŞLATTIĞI İNTİFADA MEŞRUDUR !

ATİK 15. KONGRESİNİN ÜÇ NOLU KARAR TASARISI

ATİK 15. kongresi, en sonuncusu, azılı faşist Siyonist lider Ariel Şaron'un iktidara gelmesi, 28 Eylül 2000'de Kudüs'teki Harem-i Şerif'te ırkçı açıklamalarda bulunması ve Filistinlilere yönelik Siyonist saldırılara hız vermesiyle, Filistin halkının başlattığı ve bugün 1.5 yılını dolduran İntifada ile dayanışma içerisindedir.

Özellikle ABD ve İngiliz emperyalistlerinin desteğini arkasına alarak Filistin topraklarını 1948 de işgal eden ve bu işgali sürekli büyüten, Filistin ulusu ve halkı üzerinde sınırsız terör estiren, gerçekleştirdiği sayısız soykırım ve katliamlarla (Deir

Yassin, Sabra ve Şattila...) ünlenen Siyonist İsrail devleti, faşist saldırılara bugün de tüm hızıyla devam ediyor.

Emperyalist destekli Siyonistlerin kullandığı en ileri savaş teknolojisine, kitle sel imha silahlarına karşı Filistin halkı, taşla, sapanla, diş ve tırnakla karşılık vermektedir. Yıllardır oluk oluk akıtılan kanın ve katledilen binlerce insanın sorumlusu Siyonizm ve ona her çeşit desteği veren emperyalistlerdir.

Siyonist İsrail devleti, Ortadoğu'da faşist Türk devleti ile birlikte, özellikle ABD emperyalizminin ileri

karakolu rolünü üstlenmiştir. Emperyalizmin bu iki "çekiç gücü" Ortadoğu halklarına ve ezilen uluslarına yönelik sayısız katliam gerçekleştirerek, bölgeyi kan gölüne çevirmişlerdir.

Filistin'de gerçek çözüm ancak, işgalci güçlerin, işgal ettikleri tüm topraklardan ön koşulsuz geri çekilmesiyle mümkündür. Aynı şekilde çözüm, emperyalistlerin istekleri doğrultusunda hareket eden ve Filistin halkının yiğit mücadelesini törpüleyerek emperyalist koridorlarda boğan reformist bir önderlikle değil, Filistin halkına sonuna kadar güvenen ve onların çıkarlarını en iyi şekilde temsil eden anti-emperyalist bir yönetimle mümkündür.

ATİK 15. kongresi, Filistin halkının yarım yüzyıldan fazladır kahramanca verdiği haklı savaşını, İntifada'ları-

nı desteklerken, Siyonist İsrail devletinin faşist-ırkçı saldırılarını mahkum etmektedir.

TÜRK DEVLETİ TÜRKİYE'DE KÜRTLERİN AYRI BİR ULUS OLDUĞUNU KABUL EDEREK, KÜRT ULUSUNUN EN DEMORATİK İSTEMİ OLAN ANADİLDE EĞİTİM HAKKINI TANIMALI, KÜRTÇE YAYIN VE İLETİŞİM ÜZERİNDEKİ TÜM ENGELLER KALDIRILMALIDIR

ATİK 15. KONGRESİ BEŞ NOLU KARAR TASARISI

Türk devleti kuruluşundan günümüze Türkiye'de yaşayan Kürt ulusunu hep inkardan geldi. Türkiye sınırları içinde Türk devletine bağımlı yaşamak zorunda bırakılan Kürt ulusunun en sıradan bir hak istemi dahi kanlı bir şekilde bastırılmış ve soy kırma uğratılmıştır. Aynı inkar ve baskılar bugünde devam etmektedir. Son 22 yıllık süreçte Türk devleti binlerce Kürt köylüsünü, emekçisini, aydını-

nı, direnişçisini katletmiş, yüzlerce yerleşim yeri bombalanarak haritadan silinmiş, beş milyonun üzerinde insan sürgün edilerek yerlerinden edilmiş, basın ve yayınları yasaklanmış, bombalanmış, kapatılmıştır. Aynı uygulamalar çeşitli biçimler alarak bugünde devam etmektedir.

Son dönemlerde Kürtlerin kendi anadilinde istedikleri eğitim, kültürel ve iletişim taleplerini dilekçe ve-

rerek dile getirmeleri, gösteri yapmaları öncesinde olduğu gibi Türk devletinin şiddet uygulamasıyla yeni bir boyut almış bulunuyor. Sokakta polis copları, tutuklamalar ve Newroz'daki gösterilerde panzerle ezilerek öldürmelerle sonuçlanmıştır. Tutuklanan yüzlerce Kürt öğrenciye yapılan işkenceler, ceza istemleriyle yeni davaların açılmasıyla devam ediyor.

Türk devleti dünyanın gözleri önünde olan tüm bu uygulamaları inkar ediyor.

Ve Kürtlerin istemlerini 'başkalarının kıskırtması olarak' açıklayarak kamuoyunu maniple etmeye devam ediyor. Gelişen Kürt tepkisini ve karşı koyuşunu bastırmak ve kamuoyuna hoş görünmek için 'devlet televizyonunda bir saatlik Kürtçe yayın yapılabilir' açıklamasıyla her şeyi denetimine almak istiyor. Emperyalistlerden de aldığı destekle daha da pervasızlaşan Türk devletinin bu oyunu da Kürt emekçileri tarafından bozulacaktır.

Tüm bu gelişmelerin yaşandığı bir dönemde toplanan 15. ATİK kongremiz, Türkiye'de Kürt ulusunun istemi olan kendi anadilinde eğitim talebini desteklemektedir. Her dönem Kürt ulusunun yanında olan ve mücadelesini destekleyen konfederasyonumuz, Kürt ulusunun yanında olduğunu bir kez daha ilan eder.

YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

TÜRKİYE ZİNDANLARINDAKİ DEVRİMCİ VE KOMÜNİST TUTSAKLARIN DEVAM EDEN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİNİ ATİK 15. KONGRESİ OLARAK SELAMLİYORUZ

Türkiye zindanlarında devrimci ve komünist tutsakların F tipi hücre cezaevlerine karşı sürdürdüğü ölüm orucu eylemi devam etmektedir. İkinci yılına evrilen bu direnişte 89 devrimci hayatını kaybet-

mesine rağmen, faşist diktatörlük devrimci tutsakların hiçbir talebini kabul etmeyerek pervasızca saldırılarına devam etmektedir.

Gelenen aşamada devrimci tutsakların da

kabul ettiği "üç kapı, üç kilit" önerisini de başından beri ret eden devlet daha fazla devrimci canı istiyor.

ATİK olarak başından beri desteklediğimiz bu direnişin aynı zamanda

yurtdışındaki sesi ve yürütücüsü olduk. Bu tavrımız açık ve nettir.

Şanlı ölüm orucu direnişinin devam ettiği bir süreçte toplanan ATİK 15. kongresi olarak devrimci ve komünist tutsak-

ların bu büyük ve şanlı direnişini selamladığımızı belirtiyor, en sıcak selamlarımızı gönderiyoruz.

**31 MART 2002
15. ATİK KONGRESİ
DELEGELERİ**

Biz gücümüzü kitlelerden ve Marksizm Leninizm Maoizm biliminden alıyoruz....!

“...Devletin hazinesini hortumlayan insanları yayınlamamızda sürekli açıklıyorsunuz. Aferin iyi yapıyorsunuz...”

Bu satırlar Tokat Jandarma Asayiş Vakfını Destekleme Derneği'nce hazırlanan Yöre adlı aylık çıkartılan bir dergiden alınmıştır. Adı geçen dergide proletarya partisine ve halk ordusu gerillalarına yönelik çeşitli yazılar da yer almaktadır. Daha çok dağda bayırda dağıtılan bildirilere benzeyen ve büyük ihtimalle bu bildirilerden oluşan bu yazılarda, muhatap olarak esasta proletarya partisinin kadroları ve halk ordusu gerillaları hedef alınmakla birlikte, özellikle halka yönelik, gerçeklerin üzerini örten, karalamalar ve küfürnameler olarak tanımlayabileceğimiz, şaibe yaratıcı içerikteki bu yazıları burada değerlendirecek değiliz.

Bu sayıyla birlikte gazetemizin yayın hayatına başlamasının birinci yılını doldurmuş olacağız. Daha güçlü ve daha etkili bir gazetenin yaratılması halen önümüzde bir görev olarak durmaktadır. Yukarıda alıntısını yaptığımız yazılarda bizi ilgilendiren yönler, iki açıdan üzerinde durulmaya değerdir. Birincisi devletin gazetemizi hedef olarak göstermesi ve gazetemize yasadışı muamelesi yapması. İkincisi ise okur kitlesinin özellikle gerilla savaşının sürdürüldüğü bölgelerdeki “çeşitliliği.” Birinci olgu yıllardır yaşadığımız ve devrimci, sosyalist, muhalif gazete ve dergilerin sıklıkla karşılaştığı bir durum. Örneğin gazetemizin neredeyse her sayısı toplatılmakta, çalışanları gözaltına alınmakta, tutuklanmakta, bürolarımız yasadışı ya da “yasal” olarak basılıp mühürlenmekte ve baskıya maruz kalmaktadır. Bu uygulamalarla dün olduğu gibi bugün ve gelecekte, haklı ve meşru zeminde olmamızdan aldığımız güçle mücadele edeceğiz. Bu konuda gazete olarak elimizden geleni yapacağız.

Yukarıda değindiğimiz ikinci mesele ise gazetemizin içeriği, hedef kitlesi vb. hakkında bizlere ipuçları vermektedir. Özellikle gerilla savaşının sürdürüldüğü bölgelerde gazetemiz “ilgiyle” takip edilmekte, her sayısı değerlendirilmektedir. Bu ilgi iki yönlüdür. Gazetemiz özellikle bölgedeki halk kitlesine ulaştığı oranda belli bir ilgiyle karşılanmakta, halk gazetemize yabancılaşmamakta, bazı okurlarımızın dile getirdiği “Bazı yazılarınızda dile getirdiğiniz gerçekler ve sunduğunuz haber, yorum ve makaleler halkı korkutmakta” gibi anlayışlar yerle bir olmaktadır. Örneğin bir köylünün “Arhoğ Şehitleri Anısına” başlığıyla yayınladığımız dizi yazısını ısrarlı bir şekilde istemesi ve diğer bazı örneklerde olduğu gibi, halkın gazetemizin içeriğine yabancılaşmamak, aksine onların sorunlarına, onların yaşadıklarına eğildiğimiz oranda, sayfalarımızda yer verdiğimiz oranda sahiplenmesi, gazetemizin yönelimini de netleştirmektedir. Gazetemiz Marksist Leninist Maoist dünya görüşü doğrultusunda yayın yapmakta, halkın öncülerinin davasını sahiplenmekte, nerede bir ilerici, demokrat, devrimci hareket ve yönelim varsa sayfalarını ona açmaktadır. Dahası açmakla kalmayıp halkın ileri kitlelerine yönelik, oldukça net ve berrak çağrılar yapmayı önüne görev olarak koymaktadır.

Bu vesileyle bazı gerçeklerin altını çizmek, özellikle okurlarımızın bugün gazetemizin oynadığı rolü daha iyi görebilmesi, gazetemizin misyonu ve hedefini daha iyi kavraması açısından, bazı noktaların üzerinde durmak gerekiyor. Özellikle gazetemizin ilk çıkışıyla birlikte ortaya konulan anlayış, bazı okurlarımız tarafından yeterince kavranılmadı. Bunda gazetemizin hangi ihtiyacın ürünü olduğunun, neye hizmet ettiğinin ve neyi hedeflediğinin yeterince açık ve iyi bir şekilde ortaya konulamamasının da payı vardır.

Öncelikle gazeteye duyulan ihtiyaç konusunda belirli anlayışlarımızı yeniden açıklayalım. Marksist Leninist Maoist faaliyet her şeyden önce kitlelerin Marksist Leninist Maoist temellerde aydınlatılmasını içeren bir faaliyettir. Kitleler bu faaliyetin yürütülmesi esnasında devrimin öz-

Gazetemizin 1. yayın yaşında bir kez daha misyonu üzerine

nesi olmaları bilinciyle ele alınır. Kitlelerin Marksist temelde eğitilmesinin en önemli araçlarından biri yayın faaliyetidir. Genel görüşlerimizi bir ağızdan en geniş kesimlere duyurmamızı sağlayan gazetemiz doğru kullanıldığında önemli bir örgütlenme aracı haline gelir. Ezilenlerin yaşam koşulları hakkında sahip oldukları bilgiler dar ve yüzeyseldir. Bunun en önemli nedeni ezilenlerin yaşamları hakkında sahip oldukları bilginin sistemsiz ve bütünlüklü olamamasıdır. Gazetemiz bu sistemsizliği ve bütünlüklü olmayışı tersine çeviren bir niteliğe sahip olmayı hedeflemektedir. Gazetemiz ezilenlerin ezenlere karşı bir güç olduğu ve sistemli bir şekilde ezenlere uygun şekillendirildikleri ve sürekli olarak sömürüldükleri gerçeğini en iyi şekilde ortaya koymayı hedeflemektedir.

Marksist Leninist Maoist dünya görüşünün, politikalarını, hedeflerini bütünlüklü olarak yine Marksist Leninist Maoist bir gazete ortaya koyabilir. Bu anlamda Marksist Leninist Maoist görüşlerin yaygınlaşması ve giderek belli bir çevre ve güç yaratması yine böylesi bir faaliyetin ürünü olarak mümkündür. Gazetemiz; temel aldığımız bu görüşlerimiz ışığında ezilenlerin gerçekliğini ortaya koyan ve Marksist Leninist Maoist dünya görüşünün propagandasını içeren bir gazetedir. Halkın sahip olduğu bilincin ötesine geçen, Marksist Leninist Maoistlerin bilincini yayan bir karakterde olmayı hedeflemektedir. Bu içerikte yayınlamaya çalıştığımız gazetemiz, Marksist Leninist Maoist bilinçte bir kitle yaratılmasına hizmet etmenin önemli bir aracı olacaktır. Salt propagandayla yetinen, bilinç taşıyan bir araç değil, bunun devamı olarak ve kesinlikle bundan kopuk olmayan bir örgüt yaratılmasına hizmet etme işlevi olacaktır.

Bu anlayışlarımız her zaman için kabul gören ve bugün de doğruluğundan şüphe dahi duymadığımız anlayışlardır. Ancak bunun kavranmasında ve uygulanmasında önemli sorunlar yaşadığımız da ayrı bir gerçekliktir. Böyle bir durumda bu konularda sürekli çalışmak ve her süreci bu anlayışlarımız temelinde sorgulamak önemli bir görevimiz olacaktır.

Gazetemizi ihtiyaç olarak dayatan günün koşullarını ve kendi koşullarımızı belirleyince durum daha da açıklığa kavuşacaktır.

Marksist-Leninist-Maoistlerin darlığı, kitle bağlarımızın zayıflığı hususu böylesi bir gazeteye ihtiyaç duyulmasının önemli nedenlerinden biridir. Geniş bir kitle ilişkisinden mahrum olunması Marksist Leninist Maoistlerin niteliklerinden uzaklaşmasının, sekterleşmesinin, fokoculaşmasının önemli bir sebebi olmaktadır. Bu sorunu çözmeye anlayışı ve yaklaşımına ve en önemlisi bu pratiğe hizmet etmek başlıca görevlerimizden biridir. Kendini kitlelere ulaştıramayan, kitlelerin koşullarını, bilincini gelişiminin en önemli ve hatta belirleyici materyali haline getiremeyen bir gazete Marksist Leninist Maoist olma işlevini de yitirmekle yüz yüze kalır. Gelişen yığınla gerici saldırıya gazete olarak sayfalarımızda ya da açıklamalarımızda etkili bir şekilde müdahale edemeyişimiz ya da yetersiz müdahale edişimizin en önemli nedenlerinden biri budur. Siyasal gelişimin en önemli aracı kitlelerdir. Kitlelerden ve bu anlamıyla okurlarından beslenemeyen bir gazete Marksist Leninist Maoist olma özelliğini ilkin siyasal düzlemde yitirir. Maoizm bize kitlelerin belirleyici tek siyasal güç olduğunu öğretir. Gazetemiz kitlelerin bu niteliğini kavrayarak, Marksist Leninist Maoistlerin mücadelesi doğrultusunda onlara hizmet etme misyonunu oynar. O nedenle tüm geriliklerimizde kitlelerle olan ilişkilerimizi sorgulamak ilk yapılması gerektir. Marksist Leninist Maoist öğretileri bunu anlatıyor ve yine Marksist Leninist Maoist öğretileri ancak bu durumda kavranabilirler. Başka

türden yaklaşımlar burjuvazinin görüşleriyle uzlaşmadır...

Gazetemizin ortaya koyduğumuz anlayış doğrultusunda çıkması ve yayın hayatına devam etmesi ihtiyacını belirleyen başka bir unsur da emperyalist ve faşist egemenliğin saldırıdır. Oluşmuş önemli bir saldırı sürecinden geçtiğimizi sayfalarımızda defalarca belirttik. Topyekün saldırının her geçen gün daha da büyüdüğüne kitlelere korkunç bir sefalet yaşattığına ve kitlelerde ideolojik yıkım yarattığına tanık oluyoruz. İleriki dönemlerde caresizleşmiş, boynu bükük, teslim alınmış bir halk kitlesiyle karşılaşmak tehlikesi ile karşı karşıyayız. Bunun mümkün olmayacağını düşünenler olabilir. Evet, böyle bir durum süreklileşmez, patlamalar kaçınılmaz olur. Ancak, Marksist Leninist Maoist önderlik olmadıkça gerçekleşecek patlamalar kesin bir zafer de getiremez. Öyle ise böylesi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Bu tehlikeye karşı görevimiz, kitleleri gerçekler hakkında aydınlatmak, teslimiyete karşı direniş çizgisinin örgütlemesine hizmet etmektir. Sayfalarımızın, haberlerimizin, röportaj ve yorumlarımızın bütün içeriğine bu hakim ola-

caktır/olmaktadır.

Bunun dışında gazetemiz Marksist Leninist Maoistlerin örgütlü faaliyetinin toparlanmasında, Bolşevikleşmesinde, geniş kitle karakteri kazanmasında, politik niteliğinin yükselmesinde, teorik olarak güçlenmesinde yararları olacaktır. Bunu başarabildiğimiz oranda emperyalist ve faşist egemenliğin yapmayı hedeflediği birçok şeyden mahrum bırakılabilmesine hizmet edebiliriz.

Dağıtım sorunumuz ve gazetemizin en geniş kitlelere ulaştırılması üzerine de belli bir yaklaşım geliştirmek zorunluluğumuz bulunmaktadır. Bu konuda kendi pratiğimiz bize zengin deneyimler sunmaktadır. Örneğin bir önceki sayımızın dağıtımını bir ilde okurlarımızın da katkısı ve aktif olarak yer almalarıyla yüzde yüz bir artış sağlanmıştır. Her şeyden önce bütün çalışmalarımız bir kampanya tarzında örgütlenmek zorundadır. Bunun en önemli nedeni, çalışmalarımızın her zaman için belli dönemleri, gelişmeleri ve hedefleri içermesindedir. Çalışmalarımız Marksist Leninist Maoistlerin merkezi politikalarının etkinlik kazanması, yaygınlaşması içindir ve böyle de olmak zorundadır. Her zaman ve koşulda doğru politikalar esastır ve esas olmalıdır. Merkezi politikanın dışındaki politikalar merkezi politikanın parçası olmaları durumunda doğru ve uygun olur. Bir dönemde birden fazla merkezi politika olmaz. Birden fazla

merkezi politika, gerçeklerin birden fazla doğru taşıdığı anlayışının yansımasıdır. Oysa gerçekler sadece bir doğruyu içerir. Bu doğruyu tespit ettiğimiz zaman merkezi politikayı belirlemiş oluruz. Tüm çalışmalar da bu politika merkezinde uygulanır. Bir merkezi politikanın üzerinde yükselen faaliyet bütünlüklü bir faaliyettir. Bu kampanya tarzı faaliyetin bir karakteridir.

Marksist Leninist Maoist faaliyetin en önemli özelliği bütün alanların ve kişilerin yürütülen bütünlüklü faaliyetin parçaları olmalarıdır. Tüm alan ve kişiler aynı çalışmanın farklı yapılarını inşa ederler. Hiçbir alan veya kişi bütünlüklü olarak faaliyetin dışında, kendisi için bir çalışma yürütemez. Bütünlüklü Marksist Leninist Maoist bir faaliyet her alan ve kişinin de faaliyetini belirler ve merkezi politikaya, Marksist Leninist Maoistlerin bütünlüklü faaliyetine uygun olan her faaliyet aynı zamanda alanların ve kişilerin de kendine has özelliklerini kapsar ve güçlendirir. Alanların ve kişilerin kendi için diyebileceğimiz çalışmalarını ne merkezi politikalar ne de bütünlüklü bir faaliyeti reddetmez. Ancak, merkezi bütünlüğün dışında kalan, bunlara uygun olmayan alan ve kişi faaliyetleri kabul edilemez ve gerçeklere aykırıdır. Marksist Leninist Maoist faaliyetin

bu yapısı çalışmalarımızın kampanya tarzında örgütlenmesinin de gerekliliğini ortaya koyar.

Tüm bunlarla birlikte, önümüzdeki sürece hazırlığın da genel karakteri üzerinde duruyoruz. Önümüzde bahar ayları var. Bahar aylarının Türkiye açısından taşıdığı değer az-çok bilinmektedir. İçinden geçtiğimiz sürecin de özellikleri düşünüldüğünde bu ayların gazetemiz tarafından planlı karşılanması büyük önem taşıyor.

Bu nedenle önümüzdeki süreçte gazetemizin dağıtımının artırılması ve en geniş kitlelere ulaştırılması için, Marksist Leninist Maoistlerin yönelimi doğrultusunda, onların bütünlüklü faaliyetine uygun bir tarzda ele alınmalıdır. Önümüzdeki süreçte hem Marksist Leninist Maoistler açısından ve hem de Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı açısından tarihsel önemde günler bulunmaktadır. 24 Nisan, 1 Mayıs, 18 Mayıs, 15-16 Haziran vb. İşte gazetemiz her zaman yapmış olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçi halk açısından tarihsel önemdeki bu günlere yönelik Marksist Leninist Maoistlerin yaklaşımlarını ortaya koyacak, bunun propagandasını yapacak ve kitlelere harekete geçme çağrısında bulunacaktır.

Gazetemiz azımsanmayacak bir emek ve çaba ile çıkmaktadır ve yaygın olarak hedef kitlesine ulaştırılması büyük önem taşımaktadır. Bunun anlamı, tüm okurlarımızın gazetemizin dağıtımını için her türlü çaba ile seferber olmasıdır. Tüm

okurlarımız buna uygun bir şekilleniş ve buna uygun bir pratik ile gazetenin hazırlanışına ve dağıtımına katkı sunma çalışmasına girmelidir. Bütün okur çevremizde gazetemizin propagandası yapılmalıdır. Gazetemizin en geniş kitleye ulaşmasının yolları aranmalı ve bulunmalıdır. Gazetemize duyulan ihtiyaç, sürece devrimci müdahalenin zorunluluğu, kitle ile geniş ve güçlü bağların kurulması yönlü ortaya koyduğumuz kararlılık, politik gelişmenin önünü açacak olan Marksizm Leninizm Maoizm bilimine dayanarak tüm dünyada ve Türkiye'deki bütün gerici saldırıların ezilmesine hizmet edeceğimize olan inancımız net bir şekilde gazetemizde ortaya konmaktadır ve bundan sonra da konacaktır. Gazetemizin her yeni okura ulaşması, bunun müjdesini verecektir.

Gazete çalışmalarında bu döneme ilişkin hazırlıklarımız bulunmaktadır. Özellikle Marksist Leninist Maoistlerin yönelimi ve işçi, memur eylemliliklerinin nasıl gelişebileceği, bizlerin bunlara nasıl yaklaşım göstermesi gerektiği üzerinde önemle duruyoruz. Bunun için, hem faşist devlet saldırılarının içeriği ve hem de gelişim göstermiş bulunan reformist, edilgen tarzların içeriğini kavramaya/kavratmaya çalışıyoruz. Filistin halkına yönelen emperyalist ve Siyonist saldırganlığa yönelik doğru yaklaşımın nasıl olması gerektiği ve yine özellikle Kürt ulusal hareketinin içine düştürüldüğü duruma yönelik Marksist Leninist Maoist bakış açısını, doğru yaklaşımı, olması gerekeni, göstermeye, sayfalarımızda yer vermeye çalışıyoruz. Bizim açımızdan bunlara karşı çetin bir mücadele verilmesinin ve bu tür gelişmelere karşı sürekli bir yaklaşım geliştirmenin zorunluluğu açıktır.

Şu hepimizce görülen bir gerçekliktir. Hakim sınıfların saldırılarının hedefi durumuna gelmiş geniş bir kesim bulunmaktadır. Bu geniş kesimle-

rin okurumuz olabilmeleri, Marksist Leninist Maoistlerin ortaya koyduğu yönelimin propaganda edilmesi ile mümkündür. İlkeler adına sekter tutumlara düşülmemelidir. Geçmişimizde bu tür hatalara düşüldü. Bugün gazete olarak bunun üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Bize yön veren ilkemiz, hakim sınıflara karşı en geniş kesimi devrimci-demokratik mücadeleye sevk etmektir. Alanımızın el verdiği biçim ve koşullarda bunun bütün imkan ve olanaklarını değerlendirmeyi düşünüyoruz. Mücadele biçimleri hususunda alanımız özgülünde olabildiğince geniş düşünüyoruz. Devrimci-demokratik mücadele kapsamında olan her mücadele biçimi ve her örgütlülük içinde yer alabiliriz ve hatta almamız. Önümüzdeki süreçte devrimci sosyalist basın platformu ya da benzeri çalışmalar içerisinde olmayı düşünüyoruz. Bazı bürolarımızda bunun adımlarını attık. Yine gazetecilik mesleğiyle ilgili demokratik kurumlara üye olma (Çağdaş Gazeteciler Derneği gibi) yaklaşımımızın meyvesini verdi. Kendimizi sadece ülke ile sınırlamıyoruz. Yurt dışında da bu tür kurum ve kuruluşlara ilişkin bilgilenme çabamız oldu. Ancak henüz somut bir adım atılmadı. Özellikle son dönemdeki pratiğimiz bu anlayışımıza hizmet eder tarzda oldu. Bu yaklaşımımızı güçlendirmeyi ve büyütmeyi düşünüyoruz.

Gazetemizin en önemli özelliği geçmişi ve saygınlığı olan bir gazetenin ve tutarlı Marksist Leninist Maoist bir geleneğe hizmet etme çabasının devamı olmasıdır. Biz eminiz ki, bir geleneğin, onurlu ve bir o kadar da şanlı bir geleneğin temsilcisi ve bu değerlerle dolu bir geçmiş olan gazetemiz geniş bir okur kitlesine kendiliğinden ulaşmaktadır. Geniş bir kesim bu gazeteye kayıtsız kalmamaktadır. Ancak bu bizim için yeterli değildir ve olamaz. Hatta bu okur kitlesi de bizim gerçek hedef kitlemiz olmamalıdır. Bunun-

la yetinmek doğru değildir. Dünyada ve Türkiye'de yaşananlar büyük bir kitlenin hoşnutsuzluğunu büyük oranda geliştiriyor. İşçisi, öğrencisi, köylüsü gelecek umutlarını ya kaybediyor ya da uyuturulmuş bir halde umutlu olmanın anlamını yitiriyor. Yoğun bir şekilde ve her alanda gerçekleşen saldırılarla ne yapacağımızı bilemez, silik, ürkek, örgütsüz bir kitle yaratılıyor. Bunun için kitleyi kendi içinde parçalamak en önemli devlet politikasıdır. "Ya bizdensin ya da vatan haini, gericisin" üzerine kurulu propagandalar eşi görülmemiş bir ataletin büyümesini sağlıyor. Saldırıların bütünlüklü düşünülmediğinde, emperyalist-kapitalist sistemin çürümüş, asalak niteliği krizlerle ortaya saçıldığında ve bunlar örgütlü mücadelenin materyaline dönüştürüldüğünde, her türden gericiğin devlet tarafından yaratıldığı veya beslendiği gerçeklerle ifşa edildiğinde hızla dejeneren edilen, yozlaştırılan bu halk kitlesine müdahale edilebilir. Onlara gerçek kurtuluş gösterilebilir. Oluşan batağın içine girmek istemeyen, çarpınan, ileri kitlelere ulaşmalıyız. Gazetemizin içeriğinin bu kesime hitabıyla birlikte bu kitleye ulaşmanın ilk adımı nerelerde gazete dağıtacağımızın doğru belirlenmesini gerektiriyor. Gazetemizin geniş ileri kesimlere ulaşabilmesi gazetemizin propagandasının nerelerde yapılacağı ile doğrudan ilintilidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınlarına yönelik en kalabalık mekanlarda ve her fırsatta gazetemizin propagandası yapılmalıdır. Bu sayede ileri kitleleri yakalama olanağı bulmuş olacağız. Bunun yapılabilmesinin ilk şartlarından biri de gazetemizin meşruluğunun bilincinde olmamızdır. Bu gazete gerçekleri Marksist Leninist Maoist temellerde ortaya koyan, kitlelerin ihtiyaçlarına cevap veren, bugün yapılması gerekenleri propaganda eden devrimci bir gazetedir. Tamamıyla olması gereken, okunması sağlanması

zorunlu bir gazetenin çalışmasını yürüttüğümüz kafamızda net olmalıdır. En ağır koşullarda dahi bunu savunabilmeliyiz.

Gazetemizin geniş bir doğal muhabir ağı olmak zorundadır. Doğal muhabirlerimiz buldukları alanlarda olup bitenleri Marksist Leninist Maoistlerin merkezi politikaları doğrultusunda gazeteye yansıttıkları oranda gazetemizin içeriği zenginleşecek, daha geniş bir okur kitlesine ulaşmasının önü açılacaktır.

Oldukça önemli bir süreçten geçiyoruz. Sırtımızda kambur oluşturmuş fikirlerimizin, çalışma tarzımızın, kitleye olumsuz yaklaşımlarımızın yok edilmesi, geniş kitlelerle güçlü bağların kurulması, emperyalist saldırılara güçlü yanıtların verilmesine önyak olunması, Marksizm Leninizm Maoizm biliminin kılavuzluğunun idrak edilmesinde gazetemiz önemli bir çaba içerisindedir. Bu görülmeli ve okurlarımız tarafından anlaşılmalıdır. Tüm gücümüzü seferber edersek, Marksist Leninist Maoistlerin ortaya koyduğu yönelimi hayata geçirirsek, kendi çelimsizliğimizi değil, kitlelerin devasa gücünü düşüncelerimizin temelinde yerleştirirsek, hakim sınıfların tüm gücünün bizlerin kitlelerle bağlarının zayıflığından, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine aykırı tutumlarımızdan kaynaklandığını bilirsek, gerçeklerin taşıdıkları yasalardan devrimci faaliyetin önünü açan özellikler taşıdığını kavransak gelişmemizin önü alnamaz. Gazetemizin onbinlerin yüzbinlerin gazetesi olabilmesi buradan geçmektedir. Gazetemizin potansiyel olarak milyonlarca okur kitlesi bulunmaktadır. Tek sorunumuz bu milyonlara ulaşmaktır. İşte biz bu kadar güçlüyüz. Unutmayalım bu gücümüzü kitlelerden ve Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminden alıyoruz.

PUSULA

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıları püskürtmek ve sendikal bürokrasiyi kırmak için devrimci demokrat sendikalara düşen görev

IMF ve DB programlarının ül kemiz halkına dayattığı saldırılar artarak devam ediyor. Bu saldırıların artarak devam edeceği de yeni bütçe, ekonomik istikrar(!) ve son imzalanan Stand-by anlaşmasıyla da ilan edilmiş bulunuyor. İş başında bulunan, emperyalist ekonomik politikaların ve bölgesel stratejik planların taşeronu görevine üstlenen DSP-MHP-ANAP hükümeti söz konusu misyonu oynamaya, hatta bu konuda daha da ileriye gidip dizginlerinden boşalmış bir terör ve şiddet yoluyla emperyalist paketleri uygulamaya devam ediyor ve çıkardığı yasalarla da bu durumu garanti altına alıyor. Kısacası bizim "topyekün saldırı" olarak tanımladığımız süreç hızlanarak devam ediyor ve uzun bir süre de devam edecek.

Biz daima şu vurguyu yaptık, işçi emekçi cephesinde gündeme gelen saldırılar toplumun diğer kesimlerine yönelen saldırılardan ayrı ele alınmaz ve böylesi bir ele alış saldırıların niteliğini ve bütünlüklü karakterini kavramamaktır. Evet özelleştirme, taşeronlaştırma, üretimde esneklik saldırıların, örgütsüzleştirme, sıfır zam dayatmaları, tahkim

ve sosyal güvenlik yasaları, memurları hedefleyen sürgün kararnameleri, norm kadro, toplu iş sözleşmesinden mahrum sendika hakkı vb. tüm bu saldırılar; devrimci tutsaklara uygulanan F tipi saldırısından, eğitimin özelleştirilmesi ve paralı eğitim saldırısından, köylülüğün yıkımını hedefleyen tarımdaki tasfiye saldırısından, Kürt ulusuna ve ulusal demokratik mevzilerine yönelen şovenist, ırkçı, inkarcı saldırılarından... kısacası tüm ileri demokratik mevzileri hedefleyip emekçi halkımızın sahip olduğu tüm hak ve kazanımlarının talan edildiği, tasfiye edildiği saldırı operasyonundan ayrı ele alınmaz gerçekliği daima söyledik ve yazdık. Aynı zamanda tüm bu saldırıların saldırılara maruz kalan güç ve kesimler tarafından karşı bir duruş ile püskürtülebileceğini söyleyerek, böylesi birleşik bir karşı duruşu örgütlemeksizin, saldırganlığı dizginlemenin, püskürtmenin, hak ve mevzileri koruyup geliştirmenin zorluğuna da vurgu yaptık.

Evet toplumun her kesimine yapılan bu saldırılar, aynı zamanda saldırıya maruz kalan kesimlerin de kendi cephelerinde büyük bir öfkeyi

ve karşı koyuşu, direniş dinamiklemini olgunlaştırdıkları bir süreç olarak da gelişmektedir. Bu dinamiklerin başında da işçi sınıfı gelmektedir.

Ne var ki işçi sınıfının kabanarın bu öfkesi egemenlerin uşaklığını ve suç ortaklığını yapan sendika ağalarının ve sendikal bürokrasinin gerici kuşatması altında bulunuyor.

Bu gerici kuşatma nedeniyle ya oyalama ya geçiştirme taktikleriyle işçi ve emekçiler hareketsiz bırakılmakta ya da göstermelik eylemlilikler ve çıkışlarla isyan etmeye uygun durumdaki öfkeleri dindirilip boşaltılmaktadır ve kimi durumlarda sendika ağalarına rağmen gelişen militan direnişler en kısa sürede patronlarla yapılan görüşmeler ve sahte vaatlerle bitirilmekte, işçi ve emekçiler umutsuzluk içinde suskunluğa gömülmeye çalışılmaktadır.

Keza egemenlerin grev yasaklama, yetkisiz bırakma ya da fiili engellemelerine karşı direnme yerine işçi sınıfı "yasal sınırlar içinde hareket etmeye" zorlanmakta, gelişen tepki ve çıkışlar ise boğulmaya/bastırılmaya çalışılmaktadır. Diğer sorun ise, işçi ve emekçiler direnişlerinde yalnız bırakılmakta, yürütülen bir grev ve direnişe destek, sahiplenme ve dayanışma bırakılmadığı diğer sendikaların direnişçi işçilerin bağlı oldukları sendika merkezlerince bile hayata geçirilmeyerek, direnişlerin etkisizleşmesi, lokalize olması ve giderek direniş azminin kırılması sonucuna getirilerek direnişler bitirilmektedir.

İşçi emekçi hareketinin içinde bulunduğu bu tabloyu, ileri yönde etkileyip değiştirme şansına ve im-

kanlarına sahip olan devrimci-demokratik sendika şubelerinin de esasta bu misyona uygun bir pratik izlemediğini, kendilerine düşen devrimci ilerici sendikal önderlik rolünü oynayamadıklarını söyleyebiliriz. Gerici bürokratik sendikal engellerin sınıf hareketinin gelişimini boğucu ve engelleyici misyonuna karşı alternatif bir ilerici, devrimci pratiğin birleştirici odağı olan misyonunu oynayarak, müdahaleleri ve eylem hattıyla işçi emekçi hareketinde ivme yaratması günlük kollar halindeki muhalefeti toparlaması ve kitlelerin öfkelerini doğru yönlendiren bir güç olarak, sınıfın ve kitlelerin gündemine oturtması gereken şubeler, taşıdığı iç zayıflıklar ve ortak hareket yetenekleri geliştiremediğinden, ufkunu hareketin bütünü yerine kendi alanlarıyla sınırlı tutmaları gibi darlıklar nedeniyle sürece yanıt olamamaktadırlar. Bu şubeler taşıdıkları devrimci-demokratik dinamiklere ve tek tek şubelerin kendi iş kollarında ortaya koyduğu direngen canlı pratiğe rağmen, sınıf ve kitle hareketinde ileri bir motor güç olma imkan ve avantajlarının elverişliliğine rağmen, etkisiz kalışları bütün şubeler açısından ayrıntılı bir değerlendirme ve sıkıntı noktası olarak görülmesi ve bu sıkıntının aşılması için çözüm noktasında yoğunlaşılmalıdır.

Bu dinamikleri taşıyan sendika şubeleri geçmişteki tecrübe ve deneyimleri ışığında, ve önceki oluşturulan (İstanbul Şubeler Platformu-İstanbul Emek Platformu) birlikteliklerden çıkarılan derslerle daha geniş birliktelikler oluşturabilir. Ve oluşturmalıdır. Veya bugün işlevsiz olan İEP yeniden canlandırılarak işlevli

kılınabilir. Bunun için İEP'in kuruluşunda olduğu gibi geniş bir katılımı yapılacak olan işçi ve temsilciler kurultayı toplamak ve sorunları en geniş kapsamıyla bu toplantılarda tartışıp kararlara ve pratiği yönlendirecek projelere dönüştürmek bir çözüm yolu olarak değerlendirilebilir.

Önümüzdeki günler ve aylar olabildiğince sıcak ve canlı geçecek. Bir yanda yeni Stand-by anlaşmasıyla gelecek saldırılar, işten atmalar diğer tarafta toplu iş sözleşmelerinin yaşanacak olması ve önümüzdeki 1 Mayıs eylemlerinin yaklaşmış olması bu dinamiklerin birliğini daha da anlamlı kılmaktadır.

Bu canlılığı yaratma görevi sınıf içinde faaliyet yürüten Marksist-Leninist-Maoistlerindir. İşçi sınıfı içinde sendika ağalarının ve bürokrasinin saltanatına son vermenin yolu emperyalizme, faşizme karşı olan en geniş kesimlerle belirli ilkeler ve paydalar etrafında birleşebilme yetenek ve esnekliğine bağlıdır.

IMF patentli işçi emekçi düşmanı devlet politikalarının ve sendika ağalarının işbirliği ihanetlerine karşı gelişen hoşnutsuzlukları ve tepkileri devrimci bir güce dönüştürmek, dar grupçu çekişmelerden, güç kompleksinden, günübirlik çıkarılardan arınmış platformlar ve bu yönlü çabalarla mümkündür. Sendika konfederasyonlarının başına çöreklenmiş sendika ağalarının seslerini işçiler "laf değil eylem istiyoruz" sloganlarını bu bilinç ve perspektifle değerlendirdiğimizde sınıf sendikacılığı adına devrim adına olumlu sonuçlar alacağımızdan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Beyrut Zirvesi ve Ortadoğu

ABD emperyalizminin "Terörizmle mücadele" kılıfı altında başlattığı saldırganlık ve savaş politikasının önemli bir ayağını da Ortadoğu bölgesi oluşturuyor. Afganistan işgali ile Orta Asya'da egemenlik kurmaya çalışan ABD'nin Ortadoğu'yu da kendi çıkarları doğrultusunda "yeniden şekillendirme" içerisine gireceği bilinen bir gerçeklikti. Nitekim Afgan operasyonunu erken sayılabilecek bir zamanda tamamlayan ABD'nin yüzünü Irak özgülünde Ortadoğu'ya çevirmesi gecikmedi.

21. yüzyılın en önemli kriz bölgelerinden birisi sayılan Ortadoğu'da taşlar yeniden yerinden oynamaya başladı. 11 Eylül saldırılarını kendisine dayanak olarak alan, silah ve petrol tekellerinin hileli bir seçimle iktidara taşıdıkları haydut Bush yönetimindeki ABD emperyalizminin "Terörizmle mücadele" kılıfı altında başlattığı saldırganlık ve savaş politikasının önemli bir ayağını

rekli olarak "Filistin Sorunu"nun gündeme gelmesi bu nedenle şaşırtıcı olmadı. Gerek ABD emperyalizmi gerekse bölgedeki uşakları açısından bu sorunun kendileri bakımından en uygun şekilde çözülmesi zorunlu idi. Zira gittikçe yükselen Filistin halkının II. İntifadasının aldığı/alacağı boyut emperyalistleri ve uşaklarını derin bir şekilde düşündürmektedir. Bu nedenle di-

rüntüsü altında çok daha sinsi politikalar gütmekteydiler. Bu nedenle 2000 yılının Eylül ayında Camp David'de İsrail Başbakanı Ehud Barak ile Filistin lideri Yaser Arafat arasında barış görüşmeleri başlatılarak hiçbir zaman kırılmayan, teslim alınamayan "Filistin ulusal kurtuluş mücadelesi" denetim altına alınmak istendi. Ancak tarafların anlaşma sağlayamaması yüzünden bir sonuç alınmadı ve emperyalistler yeni arayışlara girdiler. ABD seçimleri ve iktidara gelen Bush yönetiminin gerek ABD Kongresi'nde sunduğu program gerek dünya kamuoyuna yapılan açıklamalar gerekse de ABD'nin ekonomisinin girmiş olduğu resesyon (durgunluk) süreci, dünya pazarlarının ABD emperyalizmi lehine yeniden düzenlenmesini zorunlu kılıyordu. Bu noktada çeşitli plan ve programlar hazır hale getirilmeye başlanırken 11 Eylül saldırıları gerçekleşti. Bu saldırıları kendisi açısından fırsat sayan ABD haydutu "savaş"

düğmesine basarak harekete geçti.

Artık ABD haydutu "terörizm"le mücadele safatası altında saldırgan politikalarını devreye geçirmeye başladı. Bu noktada en önemli iki uşağı (İsrail ve Türkiye) aracılığıyla Ortadoğu'daki planlarını da hayata geçirmek için Afganistan'dan sonra adımlarını hızlandırdı. Daha önceden ABD-İsrail-Türkiye arasında imzalanan "Askeri işbirliği" anlaşmasının işlevli hale getirilmesi ve Irak'a yönelik operasyon hazırlıklarının tamamlanması gündemleştirildi. Bir yandan bu tip çalışmalar sürerken diğer yandan İsrail'de işbaşına gelen ve Beyrut kasabı olarak bilinen Ariel Şaron, Filistin'e yönelik katliamlarını boyutlandırdı. 2000 yılının Eylül ayında müslümanlar için kutsal sayılan Mescid-i Aksa'yı ziyaret ederek II. Filistin intifadasının başlamasına yol açan katil Şaron'un uygulamaları tamamen ABD tarafından sunulan programın önemli bir par-

çasıdır. Son 1 haftadır işgal ve soykırıma dönüşen bu programın mimarı olan ABD'nin tüm diğer emperyalistler ve uşakları tarafından "tek çözüm mercii" olarak gösterilmesinin önemli bir nedeni de budur. Katil Bush'un planları Şaron aracılığıyla uygulanmaktadır. ABD emperyalizmi Irak'ı dize getirmek için Filistin sorununun bu kapsamda ele alınması ve çözümünü öngörmektedir. Başlatılan işgal hareketinin soykırıma dönüşmesini bu kapsamda ele almak gerekir. Öyle ki İsrail Savunma Bakanı'nın "Ateşkes için yalvaracaklar" yönlü açıklamaları tüm direniş odaklarının dağıtılması ve bundan sonra "teslimiyet" anlaşmalarının imzalanabileceği yönlü adımların atılabileceğinin işaretleridir. Beyrut Zirvesi'nde karar altına alınan Suudi planının esası budur. Bu planın gerçek hazırlayıcısının ABD emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki uşaklarının eseri olduğunu söylemek sanırız yanıltıcı olmayacaktır.

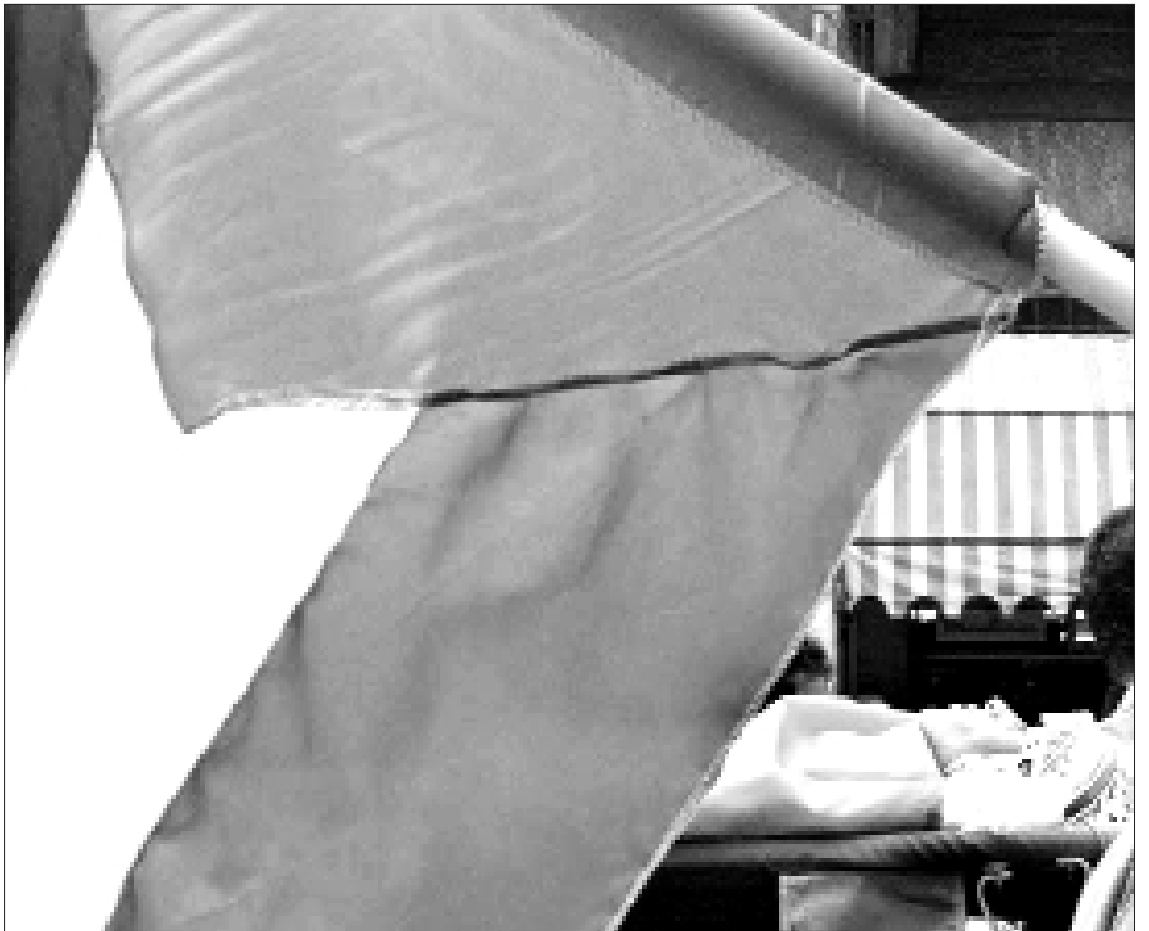

da Ortadoğu bölgesi oluşturuyor. Afganistan işgali ile Orta Asya'da egemenlik kurmaya çalışan ABD'nin Ortadoğu'yu da kendi çıkarları doğrultusunda "yeniden şekillendirme" içerisine gireceği bilinen bir gerçeklikti. Nitekim Afgan operasyonunu erken sayılabilecek bir zamanda tamamlayan ABD'nin yüzünü Irak özgülünde Ortadoğu'ya çevirmesi gecikmedi. Ancak bu bölgede işleri o kadar kolay olmayacak derecedeydi. ABD emperyalizminin en büyük engeli ise 50 yıldır bir türlü ezilemeyen, teslim alınamayan Filistin halkının "ulusal kurtuluş mücadelesi"nde ısrarlı duruşuydu.

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarına hız vermek ve bölge ülkelerini ikna etmek için başkan yardımcısı Dick Cheney aracılığıyla geçen ay gerçekleşen Ortadoğu ziyaretleri sırasında Irak'tan ziyade sü-

renişin kırılması, etkisiz hale getirilmesi ve kolu-kanadı kırılmış bir hale dönüştürülecek Filistin yönetiminin "tam teslimiyet" koşulları içeren şartlarda anlaşmalar imzalamasına uyum göstermesi arzulanmaktadır. Beyrut Zirvesi'nde karara bağlanan "Suudi planı" tam da bu içerikte kalem almış ve ABD emperyalizmi tarafından da desteklenmiştir. Zira planın gerçek sahibi ABD'dir.

27-28 Mart 2002 tarihinde Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta düzenlenen zirvenin neden ve sonuçlarını daha sağlıklı değerlendirmek için birkaç yıl öncesinde başlayan gelişmelere göz atmak yararlı olacaktır. Bill Clinton döneminde ABD yönetiminde söz sahibi olan uluslararası tekeller (özellikle iletişim ve elektronik alanındaki tekeller) özellikle Ortadoğu bölgesinde iki tarafı da (Filistin-İsrail) uzlaştırma gö-

'daki son gelişmeler üzerine

SUUDİ PLANININ ARKASINDA ABD EMPERYALİZMİ VAR

11 Eylül saldırılarının sonrasında Beyazsaray'da Şaron ile görüşerek Filistin'e yönelik planların içeriğini ve uygulamasını kararlaştıran Bush'un bugünkü işgal ve soykırım boyutuna varan vahşetin ardından II. intifadayı etkisizleştirerek hazırlanmış olduğu "teslimiyet" anlaşmasının Suudi Arabistan üzerinden Beyrut Zirvesi'ne getirilmesi gerçeği görülmektedir. Katil Bush'un Teksas'taki çiftliğinde yaptığı son açıklamalar bunu gayet iyi bir şekilde ortaya koymaktadır. İsrail'in elini çabuk tutmasını ve Filistin'deki direniş odaklarını en kısa zamanda dağıtmasını isteyen Bush'un sonrası süreçte görünüşte Suudi planını İsrail ve Filistin'e kabul ettirmek isteyeceği görülmüyor. Hiçbir zaman Filistin halkının acılarını hissetmeyen bu mazlum halkın geleceği üzerinde kendi çıkarları doğrultusunda siyaset yapan gerici-faşist Arap yönetimlerinin Beyrut'ta oybirliği ile kabul ettikleri plan, onların ne kadar ikiyüzlü ve sahtekar olduklarını göstermektedir. İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarından çekilerek 1967 yılındaki sınırlara geri dönmesi ekseninde tüm Arap birliğinin İsrail ile normal ilişkiler başlatılacağına esas yönü oluşturduğu plan özünde meşru olmayan İsrail devletinin tanınması ve garanti altına alınmasından başka bir anlam ifade etmiyor.

ABD emperyalizminin Arap Birliği içerisinde iki önemli uşağı olan Mısır ve Ürdün devlet başkanlarının katılmadığı zirveye Ramallah kentinde bulunan karargahında esir tutulan Arafat'ın da İsrail'in şantajına boyun eğmeyerek katılmaması dikkatleri çekerken toplantı sonrası yayınlanan deklarasyonda "Irak'a yönelik ABD saldırısına onay verilmeyeceği" yönlü belirlemeler ise altı boş ve iradesi olmayan ve kağıt üzerinde kalacak sözlerden ibarettir. ABD emperyalizminin gönüllü uşaklığını yapanların iradesinin olmayacağı açıktır. **Beyrut zirvesinde kamuoyuna sunulan planın gerçekleşme şansının olup olmayaca-**

İsrail'in modern tanklarına karşı yalınayak, taşlarla direnen bu çocuk intifadanın zaferinin kesinliğinin kanıtıdır. Siyonist İsrail devleti de bunu bildiğinden 15 gün boyunca, bu fotoğraf kasesinin semgeleşmemesi için bu çocuğu arayarak buldu ve katletti.

ğına esasta Filistin halkının yükselttiği direnişin boyutu karar verecektir. Yıllardır İsrail tarafından aşağılanan, katledilen, topraklarında köle gibi bir yaşama mahkum edilmeye çalışılan Filistin halkının İsrail'in güvenliğini ve meşruluğunu garanti altına alan bu plana sıcak bakmayacakları görülmektedir. Filistin lideri Arafat'ın planı desteklemesi bu gerçeği değiştirmeyecektir. Kaldı ki katil Bush'un son olarak Dışişleri Bakanı Colin Powell'ı Ortadoğu'ya göndermesi sırasında yaptığı konuşmada Arafat'ın güven vermediğini belirterek "bölgedeki barış çabalarına Suudi Velihaht Prensi Abdullah, Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek ve Ürdün Kralı Abdullah gibi başka isimlerin de liderlik

yapabileceğini" belirtmesi Arafat'ın da öngörülen planın hayata geçirilmesi yönünde adımların atıldığına göstergesini oluşturmaktadır. Bölgeye gidecek olan Colin Powell'in Arafat ile görüşme ihtimalinin zayıflığı da bu öngörüye doğrulayacak nitelik taşımaktadır.

SON SÖZÜ İNTİFADAYI YÜKSELTEN FİLİSTİN HALKI SÖYLEYECEK

Beyrut Zirvesi'nde karar altına alınan planın İsrail tarafından şimdilik kabul görmemesi bizleri yanıltmamalıdır. İsrail'in amacı "terörist" ilan ettiği tüm direniş odaklarını etkisiz hale getirmek, Arafat'ın etkisini kırarak özünde ABD'nin öngördüğü planı diğer Filistinli liderlerle masa

başında anlaşarak hayata geçirmektir. Katil Şaron'un bu yöndeki açıklamaları bu öngörüye doğrulamaktadır. Bu noktada İsrail'in en büyük yardımcıları sözde Filistin halkına sahip çıkıyor gibi görünen bölgedeki uşak devletlerdir. Çünkü Filistin direnişinin kırılmaması ve bunun yanısıra kasap Şaron'un II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda kendi soydaşlarına uygulanan Nazi zulmünü aratmayacak insanlık dışı pratiklerinin yaygınlaşması durumunda tüm Ortadoğu halklarının gerek siyonist İsrail devletine gerekse de kendi uşak rejimlerine karşı yükselteceği tepkiler ve bu tepkilerin boyutlanması emperyalist haydutları ve uşaklarını oldukça ürkütmektedir. Bu uşakların başında

ise TC devleti gelmektedir. TC devletinin takındığı tavrı ibret vericidir. "Tank ihalesi başka, Filistin'de yaşananlar başka", "biz İsrail'i ve İsrail halkını incitmeyiz" yönlü açıklamalar yapan faşist Ecevit'in son olarak DSP grup toplantısında ağzından çıkararak "soykırım yapılıyor" yönündeki açıklamalarını üzerinden 24 saat geçmeden emperyalist efendisi ABD'nin ve İsrail'in baskısıyla geri alarak düzeltmesi kimin yanında saf tuttuğunu yeterince gösteriyor. Yine kardeş Filistin halkına uygulanan zulme karşı çıkarak alanlara akın edip protesto gösterilerinde bulunan emekçi halkımızın üzerine yağdırılan göz yarırtıcı bombalar ve indirilen coplar gerçekliği yalın bir şekilde gözler önüne seriyor.

Aynı durum Ortadoğu'da iradesini ABD emperyalizminin belirlediği gerici-faşist Arap rejimlerinin gerçekliğinde de görülmektedir. **Beyrut zirvesinde kabul edilen planın hayat bulmaması yıllardır hem emperyalizme hem de İsrail faşizmine bedenlerini birer savaş topuna çevirerek direnen Filistin halkının yükselttiği ve daha da boyutlanarak sürdüreceği direnişe bağlıdır.** İsrail faşizminin katlettiği yiğit Filistin evlatları için Filistinli anaların "bana taziyeye gelmeyin, beni tebrik edin" sözlerinin Filistin topraklarının her karesinde hayat bulmasına bağlıdır. Bu planın bozulması tüm Ortadoğu halklarının emperyalizme, siyonizme ve gerici faşist uşak devletlerinin iktidarlarına son vermek ve Filistin halkıyla tam bir dayanışma içerisinde bulunmasına bağlıdır.

Bugün ülkemiz özgülünde gerek ABD kaynaklı Suudi planının bozulması ve siyonist İsrail'in katliam ve soykırımlarına karşı çıkılarak Filistin halkıyla dayanışmanın sağlanması gerekse de tüm ikiyüzlülükler rağmen Kürt ulusuna aynı muameleyi yapan TC faşizmine karşı amansız mücadele vermek başta komünistler olmak üzere tüm devrimci, demokrat, yurtsever güçlerin önemli görevleri arasındadır. Bu görev ve sorumluluk layıkıyla yerine getirilmek zorundadır.

Emekçi semtlerin öfkesi mayalanyıyor

Değişik, birçok ilden insanlar, birbirine benzer nedenlerle yolunu tuttıkları büyükşehirlerin gecekondu semtlerinde aynı yaşam koşullarının zorluklarını paylaşmakta. Plansız, projersiz, altyapısız ve tapusuz durumda olan bu semtlerdeki kitlelerin yaşadığı sorunlar ve bunların çözümünde bir arpa boyu kadar yol alınamayışı ise devletin ve yerel yönetimlerin buralara bakışını ortaya koyuyor.

Büyükşehirlerin beton bloklarla örülü görüntüsünün içinde gecekondu semtleri alabildiğine geniş alanlara yayılıp, her gün bir tepe ya da dere içi yerleşim mekanı seçilerek büyüyüp gidiyor. Birbirine bitişik, tek gözlü gecekondu her an bir yenisi daha ekleniyor. Başını sokacak derme çatma bir yer sahibi olabilmenin ağır yükü, yıkılma ihtimaline

yoksul çehresine karışarak yaşamaya devam etmişlerdir/ediyorlar. Değişik, birçok ilden insanlar, birbirine benzer nedenlerle yolunu tuttıkları büyükşehirlerin gecekondu semtlerinde aynı yaşam koşullarının zorluklarını paylaşmakta. Plansız, projersiz, altyapısız ve tapusuz durumda olan bu semtlerdeki kitlelerin yaşadığı sorunlar ve bunların çözümün-

sını ilgisizlik üzerine kurması ise yaşanan sorunları süreklileştirmekte ve halkın yaşamını çekilmez hale getirmektedir. Sadece seçim zamanlarında burjuva partilerin uğrak yeri olan gecekondu mahallelerinde ardarda tutulmamak üzere verilen vaatler sıralanmakta ve bir sonraki seçime kadar halkın yaşam tablosunda değişen birşey olmamaktadır. Bu dö-

anlamda yaşamın gerekleri olan (yol, su, elektrik, yeşil alan, park) taleplerinin yerine getirilmemesi, sistemle olan çelişkilerinin daha da derinleşmesine yol açmaktadır. Ekonomik koşullardan ve dayatılan zorunlu göçlerle büyük şehirlerin gecekondu mahallelerine yerleşen yoksul halkın yaşamı hakim sınıfların korku duymasına neden oluyor. Topraklarından sürgün edilen, faşist devletin her türlü zulmüyle yüzyüze gelmiş halkın gecekondu mahallelerindeki insanlık dışı koşullardaki yaşamı ve sisteme karşı beslediği tepki devletin korku duymasının baş nedenlerini oluşturuyor. Bu semtlerde yaşayanların devrimden çıkarı olan ezici çoğunluğu oluşturduğunu bilen devlet, "sosyal patlama" korkusunun yaşam bulmasını engellemek için buralarda katliamlara varan yoğun bir terör estirmektedir. **Gazi'de, 1 Mayıs'ta, Armutlu'da** gerçekleştirdiği katliamlarla, **Esenler'de** geliştirdiği provokatif saldırılarla buralardaki muhalefet dinamiklerini bastırmaya, sindirmeye, yoğun bir baskıyla denetimi altına almaya çalışmaktadır. Gelişen toplumsal eylemlilikler sürecinde öncelikle tepkinin yükseleceği bu semtler abluka altına alınmakta buralara "geçici" diye kurulan karakollar kalıcılaştırılarak Armutlu'da yaşandığı gibi sürekli gözaltı ve ev baskınlarıyla halk yıldırılmaya çalışılmaktadır. Devlet, muhalefet dinamiklerine sahip bu semtleri sadece baskı ve yoğun terörle hizaya getirmeye çalışmamaktadır. Sokak aralarına açılan atari salonları ve cafebarlar gençlerin uğrak yeri haline getirilmeye çalışılmakta, buralar da burjuva yoz kültür içerisine çekilerek dejene edilmekte ve kirli ilişkiler batağına sürüklenmektedir. Bizzat polisin denetiminde uyuşturucu kullanımı yaygınlaştırılarak, bali, tiner, hap vb. kullanımı özellikle gecekondu gençliği içerisinde teşvik edilmektedir. Ahlaki çöküntü yaratmak için fuhuş geliştiril-

mekte ve daha bir dizi psikolojik saldırı mekanizmasıyla halkın sistemle yaşadığı çelişkiler üzerinden şekillenen muhalif bilinci dumura uğratılmak istenmektedir.

Devletin patlama noktaları olarak gördüğü semtleri "asayişin berkemal olması" için bu denli önemsemesi boşuna değildir. Gecekondu semtlerinin sisteme muhalif duruşunun devrimci komünistlerle buluşmasından, ekonomik ve demokratik taleplerin politik bir içerik ve yönelim kazanmasından korkmaktadırlar. Taleplerin örgütlü bir tarzda dile getirilişi, yoksul emekçi halkın, gençliğin bu örgütlenme içerisinde kendine güven duyması, kendi gücünün ve sistemin güçsüzlüğünün, çürümüşlüğü'nün farkına varması elbette ki sistemin korku duymasının haklı nedeni olacaktır.

EMEKÇİ SEMTLERİN MUHALİF DURUŞU VE ÖRGÜTLENME

Yoksul emekçi semtlerde yaşayan kitleler kimi ekonomik ve demokratik talepleri için eyleme geçmektedirler. Baz istasyonlarına karşı mücadeleyi örnek olarak verirsek oluşan kamuoyuyla halkın kendiliğinden eyleme geçtiğini görmekteyiz. Kitlelerin bu ve benzeri taleplerine karşı duyarlı olmak, taleplerinin kazanılmasına yardım ve önderlik etmek gerekirken, sistemin teşhiri de bütünlüklü olarak yapılmalıdır. Bu faaliyet içerisinde kitlelerin somut ekonomik ve demokratik taleplerini devrim mücadelesine tabi kılmak ve kitlelerin sisteme karşı muhalefetini örgütlemek için birçok araca ihtiyaç vardır. Daha geniş kitleye ulaşmak ve sorunları etrafında örgütlemek için demokratik kitle örgütleri yaratılması gerekmektedir. Bununla yetinilmemeli dahası bunu bir çıkış noktası yaparak esas hedefe; faşist Kemalist diktatörlüğe karşı kitleler hareketine geçirilerek Demokratik Halk İktidarı mücadelesine kanalize edilmelidir.

rağmen yapılan gecekonduyla bir nebze de olsa azalmış oluyor. Devletin zulmünden kaçarak büyükşehirlere göçeden binlerce insan yerleşmek zorunda kaldıkları gecekondu semtlerinde devletin zulmüyle yine burun buruna geliyor. Zorla göç, abluka ve ambargo, işsizlik, kötü yaşam koşulları ve açlık, milyonlarca insanı, taşıdıkları yeni umutlarla gecekondu semtlerinin çok farklı olmayan gerçekliği içine sürüklüyor. T. Kürdistanı'nda yıllar yılı süren baskılar, etkirlenmeyen, bakımsız bırakılan ve bombardımanlardan ötürü verimsizleşen topraklar, yayla yasaklarıyla öldürülen hayvancılık, Kürt halkında şehirlerde yaşamını sürdürürebileceği umudu uyandırmış ve kendi topraklarında yaşadıkları sefaleti gecekondu mahallelerinin

de bir arpa boyu kadar yol alınamayışı ise devletin ve yerel yönetimlerin buralara bakışını ortaya koyuyor. **En ücra köylere dahi elektrik götürüldüğü propagandasını yapan devletin söylediği yalanın büyüklüğünü görmek için bu köylere kadar gidilmesine gerek yok sanırız.** Yine birçok gecekondu mahallesinde su ihtiyacı merkezi dağıtım suyundan değil insanların kendi imkanlarıyla açtıkları kuyulardan sağlanmakta, kimi mahallelerde bu sorun daha yakıcı olarak yaşanmakta. Su ihtiyacı belediyenin tankerlerle dağıttığı suyla karşılanmaya çalışılırken, yeterli suyun olmayışı bir dizi bulaşıcı hastalığın oluşmasına da neden olmaktadır. Yol, sağlık, eğitim vb. halkın yaşadığı temel sorunlara devletin sırtını dönmesi, politika-

nemlerin halk için sağladığı tek avantaj ise her an yıkım tehdidiyle yüzyüze olan gecekondularının seçim sonuçlarına kadar rahat yüzü görmesidir.

Seçimlerin ardından gelen tablo ise yıkım tablosudur. Buldozere, yıkım ekiplerine, jandarmaya ve polise karşı yıkımı engellemek için kadınlı erkekli direnişlerde sistemin en uç boyutta teşhir olduğu sahneler yaşanmaktadır. **Jandarmaya ve polise karşı çatılardan kiremit savurarak, iş makinelerinin önüne geçerek gösterilen direniş, halkın mevcut sistemden hiçbir beklentisinin kalmadığı, devlete karşı güvensizliğinin, kopuşunun büyüdüğü, öfkesinin patladığı andır.** Gecekondu kitesinin daha bir dizi gündel ekonomik ve demokratik

TC'nin gizli yasası açıklandı, özel savaşın izi (kuyruğu) ortaya çıktı

Geçen sayımızda haber konusunu yaptığımız 2425 sayılı yasa geçtiğimiz hafta içinde Meclis Başkanı Ömer İzgi tarafından açıklandı. İzgi'nin açıklamalarına göre yasa kapsamı Milli Savunma Bakanlığı emriyle 1937 yılı bütçe hesaplarında bulunan miktarın 5 katı kadar bir ödeneğin ayrılmasından ibaret. Açıklanan biçimiyle yasal düzenlemenin özel savaşla ya da devletin hukuki, meşru ve hukuki sayılamayacak faaliyetleriyle ilgili olmadığı sanılıyor.

Bu yüzden burjuva kalemşörler hemen sazi ele alarak çalmaya başladılar. İlk övgüleri Meclis Başkanı Ömer İzgi'ye. Hazret selefleri gibi hareket ederek 2425 sayılı yasayı açıklamak yerine son derece demokratik bir tutum takınarak yasayı açıklamış. Bu ise gerçek bir demokrasi örneğiymiş!... İkinci övgü ise dönemin hükümetine. Bugünkü hükümetler gibi başbakanlık emrinde bulunan fonlardan Savunma Bakanlığına para aktarmak yerine, bu işi yasal bir düzenleme ile hallettikleri için. Yasanın gizli tutulmasının sebebi ise silahlanma girişiminden savaş hazırlığı içinde olan ülkelerin haberinin olmamasıymış(!) Kalemşörler böylelikle bu yasanın üzerine giden dinci kesime de ders vermeye çalışıyorlar. Bakın işte diyorlar Kemalist faşizm konusunda bir kez daha yanıldınız. Yasanın ülkede muhalif kesimlere ve size karşı yapılan baskılarla hiçbir alakası yok.

Burjuva kalemşörler bir kez daha faşizmi aklamaya çalışıyor. Bunun için yine manipülasyon ve aldatmacaya başvuruyor. Öncelikle 2425 sayılı yasanın gizli olmasına eleştiri getiren ve bu yasanın Kemalizmin kendisine, iktidarına düşman gördüğü toplum kesimlerine yöneltilmiş bir baskı aracı olduğunu dile getirenleri dinci, irticacı kesimmiş gibi göstererek yapıyor. Böylelikle bu toplum kesimi ile sorunları olan çok geniş bir kesimi arkasına yedeklemeye çalışıyor. Oysa yasa salt dinci kesim tarafından eleştirilmemiş, aksine pek çok kesim tarafından farklı nedenlerle eleştirilmişti. Bu eleştirilere en son burjuva kalemşörler de katılmış ve yasanın salt gizli olmasını eleştirmişlerdi. Şimdi yasanın açıklanmasıyla bu eleştiriler anlamsız kalıyor ve Türkiye demokrasisi gelişiyor. Sorun da böylelikle bitiyor.

Kalemşörler kandırmacaya devam ediyor. 1937 yılının hükümeti son derece demokratik davranmış. Öyle ki bu ödeneği yasa ile yapmış. Oysa bugünkü iktidarlar bu işi yasayla yapmakta, sorunu fonlardan ödenek ayırmakla çözmekte imişler. Vandaş da parasının nereye harcandığını bilememekte imiş. Bir kuyruklu yalan da yasanın niçin gizli tutulduğu ile ilgili. Kalemşörler rivayetlerini 1937 tarihinin İkinci Emperyalist Bölüşüm Savaşı öngününde olmasına dayandırmaktalar. Buna göre savaş öngününde silahlanma amacıyla harcanacak bu paradan savaş hazırlığında olan yabancı ülkelerin haberi olmaması için yasa gizli

rin muhatabı durumundaki mercilerden yasayı açıklamak dışın da bir tepki gelmedi.

Diğer yandan yasanın gizli tutulmasının gerekçesini silahlanma için harcanacak bu ödenekten diğer ülke yönetimlerinin haberdar olmasının engellenmesi olduğu açıklaması da hiç inandırıcı değil. Özellikle yakın tarihle ilgilenen herkes bilir ki savaş öngününü oluşturan ve daha sonra savaşla süren uzun yıllar boyunca coğrafyamız, dönemin deyimleriyle emperyalist ülkelerin tam bir beşinci kol faaliyetine sahne olmuştur. Böyle bir durum ortada iken böylesi büyük miktarda bir ödenek ve bu parayla yapılan silahlanma nasıl

söyleyebiliriz. Yasanın gizli tutulmasının ancak bu halde Kemalizm için pratik bir değeri vardır.

Kemalizm tarihin hiçbir döneminde geniş toplum kesimlerinin desteğini alamamış, iktidarını zora ve baskıya dayandırmış, toplum kesimlerinin örgüt-süzlüğünden ve dağınlığından istifade etmiş ve sürekli kendine muhalif olabilecek güçleri örgütsüzleştirmeye, tasfiye etmeye yönelmiştir. Yine 2425 sayılı yasa ile MSB'na sağlanan bu ödenek bu amaçla kullanılmıştır. Bu paralarla elde edilen silahların nerede kullanıldığı tarihsel gerçeklerle sabittir. **'38 isyanında Dersim Dağlarını kan gölü-**

kaynak var olsa idi, bu kaynağın bütçe hesaplarına işlenmesi ve sonuç olarak genel bütçe içinde harcama planının yapılmış olması gerekirdi. Bu ödenek genel bütçe dışında ayrıldığı için kaynağın bütçe hesabı dışında halka getirilen yeni vergilerle temin edilmiş olduğu açıktır. Bu kaynağın nereden temin edildiği sorununa geçtiğimiz yıl yapılan "Salkım Hanımın Taneleri" filmiyle gündemleşen "varlık vergisi" hadisesiyle paralellik kurarak cevap bulabiliriz. Zira yasanın çıkış tarihi ile varlık vergisi uygulamasının şiddetlenmesi aynı zaman dilimine denk gelmektedir. **Varlık vergisi, ülkemizdeki etnik azınlıkların özellikle Ermeni, Rum ve Yahudi kökenli azınlıkların acımasızca tasfiyesinde kullanılmıştır.** Osmanlı döneminde ticaret ve sanayide önemli yer işgal eden bu azınlıklar, Kemalist iktidarın kurulmasıyla emperyalistler tarafından tasfiye edilmiş, Kemalist iktidar tarafından da kamu olanaklarıyla beslenen komprador burjuvaziye hareket alanı sağlamak amacıyla ticaret ve sanayi birçok kolunda faaliyetleri engellenmiştir. Bu nedenle sermayelerini durağan varlık haline dönüştüren bu azınlıklar varlık vergisi uygulamasından yoksullaşarak çıkmışlar, neleri var neleri yoksa satıp ülke dışına çıkmak, göç etmek zorunda kalmışlardır. Böylece yasanın ülkemizdeki Ermeni, Yahudi, Rum etnik azınlıkların tasfiyesi işlevini de gördüğü anlaşılır. Ve yasanın Kemalist faşizmin çeşitli milliyetlerden halkımıza eksiksiz bir saldırı aracı olduğu ortaya çıkar.

Faşizmin dürüst ve onurlu işi olmaz. 2425 sayılı yasanın açıklanması dürüst, onurlu ve demokratik bir davranış değildir. Bugün bu açıklamayı zorlayan şey halkın açık tepkisidir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın tepkisi nedeniyle meclis başkanı yasayı açıklamış, burjuva kalemşörler de halkı yanıltmak ve burjuva iktidara prim kazandırmak için hemen kampanyaya başlamıştır. Aklın, bilimin ışığında sömürü düzeninin savunucuları burjuva iktidarın oyunlarını boşa çıkartalım, MLM binleçe kuşanıp sınıf savaşımını yükseltelim.

tutulmuş.

Kalemşörlerin bu iddialarına şöyle bir göz attığımızda ne kadar dayanaksız ve acemice olduğu anlaşılır. İlk olarak sorun Milli Savunma Bakanlığı emrine bir ödeneğin ayrılması değildir. Sorun bu ödeneğin nerede, ne şekilde ve hangi amaçlar için kullanıldığıdır. Yasa bize bu açıdan somut bir veri sunmamaktadır. Dahası Meclis Başkanlığı ya da hükümet bu konuda bir açıklama yapma ihtiyacı da duymamaktadır. Oysa kalemşörlerin iddia ettiği gibi yasa 1937 yılının yani savaş öngününün dayattığı koşullar nedeniyle gizli tutulsaydı bu paranın nerede, ne şekilde ve hangi amaçlarla kullanıldığı ilgililer tarafından açıklanırdı. Ancak toplumdan gelen onca tepkiye rağmen eleştirile-

bu ülke yönetimlerinden saklanabilecektir. Dahası eğer para silahlanma için kullanılacaksa; ki kuşkusuz önemli bir bölümü bu amaçla kullanılmıştır, bu silahlar Patagonya'dan mı alınacaktır ki bu ülkelerin haberi olmayacaktır. Sanki savaş hazırlığında olan emperyalist ülkeler dışında silah üreticisi vardır da, silahlar bu ülkelere temin edilecektir. Açık ki ödeneğin ve yasanın gizli tutulma sebebi açıklanan değil. Aklın ve bilimin ışığında tarihi olguların ve Kemalist faşizmin yönetim alışkanlıklarını ve siyasal, sosyal, kültürel pratiğini göz önünde bulundurarak bu yasanın gizlenmesinin gerçek nedeninin silah üreticisi konumundaki emperyalist ülkeler olmayıp tam aksine çeşitli milliyetlerden halkımız olduğunu

ne çeviren bu silahlardır. Silahlanma dışında kullanılan ödeneğin bir kısmı da Dersim İsyanını bastırmak için gönüllü destek sağlayan Kürt Beylerinin cebine girmiştir. Yine bu ödeneğin bir bölümü de **sınıf güçlerine karşı istihbarat, komplo ve benzeri faaliyetlerde kullanılmıştır. Yasanın gizli tutulmasının ancak bu halde bir anlamı bulunmaktadır.**

Yasayla ilgili bir başka sorun da bakanlık emrine ayrılan bu ödeneğin kaynağının nereden ve ne surette temin edildiği sorunudur. Bu konuda da yetkililerden ses soluk yok. Oysa askerinin ayağına postal alamayan hükümetin bütçedeki miktarın beş katı bir parayı nereden temin ettiği de çok önemli bir sorundur. Eğer hükümetin elinde böyle bir

İsrail'in efendisi Washington

Z. net sitesinin 3 Nisan tarihinde İsrail-Filistin sorunu üzerine Noam Chomsky ile gerçekleştirdiği röportajı özellikle Filistin topraklarının işgalinin uluslararası plandaki yerini tarihi gelişmeleriyle birlikte vermesi açısından önemli bulduğumuz için sizlerle paylaşmak istedik. (Çeviren: Can Tüzüner)

ABD ve Batı'da İsrail'i ve özellikle de Şaron'u suçlamaya müsait bir ortam var, ancak bu ne adaletli ne de pek dürüstçe.

Daha da ötesi, temel sorumluluk son 30 yıldır Washington'da yatıyor.

Şu anda olanlarda niteliksel bir değişim var mı?

Sanırım, niteliksel bir değişim var. Oslo süreci 1998 yılında İsraili akademisyen Shlomo Ben-Ami tarafından net bir şekilde tanımlanmıştı. Ben-Ami daha sonra Barak hükümetine katıldı ve 2000 yazında Camp David'de Barak'ın baş arabulucusu oldu. Ben-Ami "pratikte, Oslo anlaşmalarının yeni-sömürgeci bir temele, birinin diğerine sonuza kadar bağımlı kalmasına dayandığını" gözlemledi. Bu amaçlarla, Clinton-Rabin-Peres anlaşmaları, Filistinlilere "neredeyse tamamen İsrail'e bağımlılık" empoze ederek, "bağımlılık durumunu kalıcı kılacak genişletilmiş bir sömürgeci durum" yaratmak için tasarlandı.

Filistin Otoritesi'nin fonksiyonu, İsrail yeni-sömürgeci konumundaki nüfusu kontrol etmektir. Bu şekilde süreç, Camp David önerilerini de içine alarak, adım

adım açılmaya başladı. Clinton-Barak'ın belirsiz ve muğlak pozisyonu burada "dikkat çekici" ve "yüce gönüllü" olarak duyuruldu. Ancak gerçeklere bakıldığında, İsrail'de sık sık tarif edildiği gibi bir Bantustan (Güney Afrika'da, 'apartheid' döneminde siyahlara gelecekte özgür olması için verilen topraklar) önerisinden öteye gitmiyordu. Muhtemelen ABD'de ilk adımlarda haritaların ortaya çıkarılmasından kaçınılmasının nedeni de buydu. Clinton-Barak'ın, Güney Afrika'nın 'apartheid'in en kara günlerinde uyguladığı Bantustan türü yerleşimlere doğru bir kaç adım attığı doğrudur. Camp David'in hemen öncesinde, Batı Şeria Filistinlileri 200'ün üzerinde parçalanmış alana hapsedildi. Clinton ve Barak bir iyileştirme önerisinde bulundular: İsrail kontrolünde üç kanton kurulması. Bu üç kanton, neredeyse birbirlerinden ve Kudüs'ün doğusundaki dördüncü bir kantondan ve elbette Gazze'den tamamen kopuk olacaktı.

Ama anlaşılacak şimdi bu plan Filistin Otoritesi'nin yok edilmesi amacıyla rafa kaldırılmış durumda. Clinton ve İsraili işbirlikçileri tarafından planlanan potansiyel Bantustan'ın kurumlarının da yıkıldığı anlamına geliyor; son bir kaç günde yıkılan kurumlara bir insan hakları merkezi de eklendi. Bantustan'ların siyah liderlerine denk düşen Filistinli figürler de saldırı altındalar. Öldürülmemelerinin nedeni de muhtemelen doğuracağı uluslararası sonuçlardan çekinilmesi. Önemli İsraili akademisyenlerden Ze'ev Sternhell hükümetin "gerçeğe sömürgeci politikasını uygularken, beyaz polisler-

rin Güney Afrika'da apartheid sırasında fakir bölgeleri kontrolü altına almasını hatırlatan hareketlerini, savaş olarak adlandırmaktan artık utanç duymadığını" yazıyor. Bu yeni siyaset, Clinton-Rabin-Peres üçlüsünün ve arkadaşlarının Oslo "barış sürecinde" Güney Afrika'nın 40 yıl önce uyguladığı Bantustan modeline geçiş arzularından da geri adım atılması demek.

Bu gelişmelerin hiçbiri son 10 yıldır yazılan analizleri okuyanlar için sürpriz değil. Bu analizlere, gelişmeler yaşandıkça Z.net'e düzenli olarak gönderilen makaleler de dahil.

İsrail liderliğinin bu programları nasıl uygulayacağı ise belirsiz - sanırım onlar için de.

ABD ve Batı'da İsrail'i ve özellikle de Şaron'u suçlamaya müsait bir ortam var, ancak bu ne adaletli ne de pek dürüstçe. Şaron'un gerçekleştirdiği zulümlerin pek çoğu İşçi Partisi hükümetleri altında yapıldı. Peres, savaş suçlusu olarak Şaron'a yaklaşıyor. Daha da ötesi, temel sorumluluk son 30 yıldır Washington'da yatıyor. Bu hem genel diplomatik çerçeve hem de belirli hareketler için geçerli. İsrail, ancak efendisi Washington'un arkadan belirlediği sınırlar dahilinde hareket edebilir.

30 Mart tarihli Güvenlik Konseyi Kararı'nın anlamı nedir?

Buradaki temel konu, İsrail'in, Ramallah ve son saldırıda işgal ettiği diğer Filistin bölgelerinden hemen, ya da en azından bir son tarih verilerek çekilmesi için bir talep çıkıp çıkmayacağıydı. ABD'nin pozisyonu kaçınılmaz olarak ağır bastı: "İsrail birliklerinin Filistin şehirlerinden çekilmesi"

için zaman belirtilmeden sadece belirsiz bir çağrı yapıldı. Karar metni bu nedenle ABD'nin, basında da defalarca yenilenen duruşuna uygun düştü: İsrail saldırı altındadır ve kendini savunma hakkına sahiptir, ancak Filistinlileri cezalandırmakta çok ileri gitmemelidir, en azından bunu alenen yapmamalıdır.

Tartışılması oldukça güç olan gerçekler ise oldukça farklı. Filistinliler, şimdi 35. yılına girmiş olan İsrail işgali altında hayatta kalmaya çalışıyorlar. Bu süreç, ABD'nin askeri ve ekonomik desteği, uzun vadeli uluslararası bir uzlaşmayla siyasi bir anlaşmaya varılmasına neden olan diplomatik koruma sayesinde çok daha sert ve acımasız geçti. Bu karşılaşmada en ufak bir simetri bile yok, ve yaşananları İsrail'in kendini savunması olarak değerlendirmek, güç çıkarları adına standard çarpıtma metodlarının da ötesine geçiyor. Filistin terörünün 30 yıldır haklı olarak çok şiddetli bir şekilde kınanıyor olması da temel gerçekleri değiştirmiyor.

Dikkatli bir şekilde merkezi konuları dışarda bırakan 30 Mart Kararı, büyük sürpriz olarak karşılanan ve sadece ABD tarafından her zamanki gibi veto edilmeyle değil, şahsen Washington tarafından hazırlanmasıyla olumlu değerlendirilen 12 Mart tarihli Güvenlik Konseyi kararına benziyor. Bu karar bir Filistin devleti "vizyonu"nun oluşturulması çağrısında bulunuyordu. Apartheid rejiminin 40 yıl önce sadece bir "vizyon"dan bahsetmeyip, bugün ABD ve İsrail'in işgal altındaki topraklarda kurmayı planladıkları devlet kadar uygulanabilir ve

meşru devletleri siyahların yönetimine vermiş olması nedeniyle, karar, Güney Afrika'daki seviyeye bile ulaşmadı.

ABD şimdi ne yapacak? Bu nazik durumda ABD'nin hangi çıkarları tehlikeye düşebilir?

ABD küresel bir güç. İsrail ve Filistin'de olanlar ise işin tali yönü. ABD politikasını etkileyecek pek çok faktör var. Bu bölgede en önemli etken, dünyanın temel enerji kaynaklarının kontrol edilmesi. ABD-İsrail ilişkisi bu bağlamda şekillendi. 1958 itibarıyla, Ulusal Güvenlik Konseyi, yükselen Arap milliyetçiliğine muhalefet etmenin "mantıklı sonucu"nun, Ortadoğu'da Batı yanlısı olarak kalan tek gücü İsrail'i desteklemekten geçtiğini gördü. Bu bir abartma, ama Üçüncü Dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da yerel milliyetçiliği temel tehdit olarak gören genel stratejik analizin de bir doğrulaması. Bu tehdit, çoğunlukla bir iç kayıt amaçlı propaganda terimi olarak kullanıldığının bilinmesine ve Soğuk Savaş konularının 1958 yılındaki hayatiliğinin artık marjinelleşmesine karşın tipik bir şekilde "komünist" olarak adlandırılıyor. İttifak, 1967 yılında, ABD tarafından Körfez bölgesindeki dominasyonuna ciddi bir tehdit olarak gördüğü Arap milliyetçiliğinin temel güçleri İsrail tarafından imha edildiğinde, sıkılaştı. Sorunlar SSCB'nin çökmesinden sonra da sürdü. Şu anda ABD-İsrail-Türkiye ittifakı ABD stratejisinin merkezini oluşturuyor, İsrail neredeyse bir ABD üssü olarak faaliyet gösteriyor ve ABD'nin askerleşmiş yüksek teknoloji ekonomisi ile iç içe geçmiş du-

rumda.

Bu tutarlı çerçeve içerisinde, ABD doğal olarak İsrail'in Filistinlileri bastırmasını ve işgal altındaki toprakların entegre edilmesini destekliyor. Bu desteğe, -duruma göre özel siyaset değişiklikleri yapılması gerekse de- Ben-Ami tarafından temel hatları çizilen yeni-sömürgeci proje de dahil. Şu anda, Bush'un planlamacıları, diplomatik çözüme giden ya da en azından şiddeti azaltacak basamakları tıkamayı sürdürüyorlar; Mitchell planının uygulamaya geçirilmesi ve şiddetin azaltılması için uluslararası gözlemcilerin bölgeye yerleştirilmesi konusunda 15 Aralık 2001 tarihli Güvenlik Konseyi Kararı'nın ABD tarafından veto edilmesinin anlamı buydu. Benzer nedenlerle ABD, Cenevre'de 5 Aralık'ta gerçekleştirilen ve Dördüncü Cenevre Konvansiyonu'nun işgal altındaki toprakları da kapsadığını ve bu nedenle kritik önem taşıyan ABD-İsrail hareketlerini savaş suçları olarak tanımlayan Konvansiyonu ciddi olarak çiğnediğini kabul eden uluslararası toplantıları (ki bu toplantılara AB ülkeleri, hatta İngiltere bile katılmıştı) boykot etmişti.

Bu karar, BM Güvenlik Konseyi'nin Ekim 2000 tarihinde, ABD'nin çekimser kalmasıyla, Konvansiyon'un işgal altındaki toprakları da kapsadığı kararının yinelenmesiydi. Bu aynı zamanda George Bush'un, BM büyükelçisi olduğu dönemde, ABD'nin resmi pozisyonuydu da. ABD bu gibi durumlarda, uluslararası hukuk kurallarının temel prensiplerine kamuoyu önünde karşı çıkıyor duruma düşmemek için, özellikle de anlaşmalarla bağlı olduğu kurallara karşı davranmamak amacıyla; mesela Naziler'in savaş suçları nedeniyle, işgal ettikleri topraklarda yaptıkları için cezalandırılmaları için attığı imzalara ters düşmemek kaygısıyla, düzenli olarak, çekimser kalmayı ya da boykot etme-

yi tercih ediyor: Medya ve entelektüel kültür, genelde istenmeyen gerçeklerden oluşan kendi boykotunu oluşturuyor: ABD hükümetinin yasal olarak resmi anlaşmaları ihlal edenleri, kendi siyasi kadroları dahil, cezalandırma zorunluluğu olduğu gerçeğini görmezden gelmeleri gibi.

Bu sadece küçük bir örnek. Bu arada, güç ve terör kullanılarak işgalin sürdürülmesi için silah ve ekonomik destek akışı kesintisiz olarak sürdürülüyor.

Arap Zirvesi konusundaki fikriniz nedir?

Arap Zirvesi, uluslararası konsensusu sağlayan te-

lar ve aslında konuya önem veren herkesin bulunduğu, dünyanın neredeyse tamamı tarafından destek gören maddelerden oluşuyor. Bu tasarı, İsrail tarafından reddedilmiş ve ABD tarafından da veto edilerek, bildik nedenlerle, tarih sahnesinden de vetolanmıştı..

ABD inkarcılığı aslında 5 yıl öncesine, Şubat 1971'e dayanıyor. O zaman, Mısır Devlet Başkanı Sedat, İsrail'e, Mısır topraklarından çekilmesi karşılığı, diğer işgal altındaki toprakların durumunu ve Filistin sorununu bile ortaya getirmeden, tam bir barış anlaşması önerisiyle gelmişti. İsrail'in

getirilmesi, aşağılanma, gurur kırıcı davranışlar, işkence, terör, mala zarar verme, zorunlu yer değiştirme, temel kaynakların, özellikle de suyun ele geçirilmesi temel prensip haline getirildi.

Sedat'ın 1971'deki teklifi, ABD siyasetini onayladı, ancak Kissinger bir satranç terimi olan "Pat" adını verdiği kendi tercihini kurmakta başarılı oldu: Görüşme yok, sadece güç var. Ürdün'ün barış teklifleri de geri çevrildi. O zamandan beri, resmi ABD görüşü uluslararası konsensusu çekilme konusunda tutmak oldu (Clinton, BM kararlarını ve uluslararası hukukun ge-

bu gerçek ortada.

Daha ciddi basın yayın organları, Suudi planının geniş bir biçimde, Arapların İsrail'in varlığını reddeden anlayışını baltalayan 1981 yılındaki Suudi Fahd Planı'nı yinelediğini fark ettiler. 1981 planı, İsrail tarafından, genel basının bile "histerik" dediği bir tavırla, ABD'nin desteğiyle, reddedilmişti. Bu tavıra Şimon Peres ve diğer sözde güvercinlerin de Fahd planının "İsrail'in varlığını kökünden tehdit ettiği" gerekçeyle karşı çıkmalarını ekleyebiliriz. Histeri tespiti bir diğer belirtisi de, yine bir güvercin olarak tanınan İsrail Cumhurbaşkanı Haim Herzog'un tepkisi olmuştu. Herzog, Fahd planının gerçek yazarının FKÖ olduğunu söylemiş ve kendisi BM'de büyükelçiyken, 1976 yılında FKÖ tarafından "hazırlatılan" BM Güvenlik Konseyi kararından bile aşırı olduğu suçlamasında bulunmuştu. Bu iddiaların gerçek olma olasılığı çok düşük, ancak bunlar, ABD tarafından desteklenen, İsraili güvercinlerin tarafında, siyasi çözümün ne kadar korkutucu olduğunun bir göstergesi. Bu durumda temel problemin kökü, şimdi olduğu gibi, İsrail'in, Suudi önerisinde olduğu gibi, uluslararası konsensusu sağlayacak siyasi bir çözümü sürekli olarak reddetmesini destekleyen Washington'a dayanıyor.

Bu gibi temel gerçeklerin tartışmalara girmesine izin verilene kadar, standard saptırmacılığı kaydırarak ve hilekarlıkla sürecektir tartışmalar amacının altında kalacaktır. Ve biz bu tartışmanın içine çekilmemeliyiz. Örneğin, Arap Zirvesi'ndeki gelişmelerin ciddi bir sorun oluşturacağı faraziyesine inanmak gibi. Önemi vardır elbet, ama ikincil derecede. Birincil derecede önemli sorunlar burada ve bizim sorumluluğumuz, bunlarla yüzleşmek ve uğraşmak, topu başkalarına atmaya çalışmak değil.

mel prensiplerin tekrarlanmasından oluşan Suudi Arabistan planının genel kabulüne yol açtı. Bu prensiplerin başında, İsrail'in, İsrail ve yeni kurulacak bir Filistin devleti başta olmak üzere, bölgedeki her devletin haklarını garanti altına alacak, karşılıklı tanınan sınırlar içerisinde barış ve güvenliği sağlayacak (BM 242 sayılı kararının, Filistin devletini de ekleyerek yenilenen temel sözleri), genel bir barış anlaşması çerçevesinde işgal ettiği topraklardan geri çekilmesi yer alıyor. Bunda yeni bir şey yok. Bunlar, Güvenlik Konseyi'nin 1976 yılında aldığı kararda yer alan ve aralarında Arap dünyası, FKÖ, Avrupa, Sovyet bloğu, tarafsız-

İşçi Partisi hükümeti, bunu eşi benzeri bulunmaz bir barış anlaşması olarak değerlendirdi, ancak Batı Sina'daki yerleşimlerini genişletmek amacıyla reddetti. Ve bu planını uygulamaya soktu, bu da 1973 savaşına neden oldu. Askeri işgal altında tutulan Filistinliler için uygulanacak plan, kabinesindeki meslektaşlarına, Filistin sorununa sempatik bakışıyla tanınan İşçi Partisi liderlerinden Moshe Dayan tarafından açıklandı. İsrail şunu açıkça söylemelidir ki "Çözümümüz yok, köpek gibi yaşamaya devam etmek zorundasınız ve her kim ayrılıp gitmek isterse, bu sürecin nereye varacağını beklemeye hazırız." Bu öneriyi takiben, işgalin sürekli hale

reklerini fiili olarak fesh edene kadar). Ancak pratikte, siyaset Kissinger çizgisini takip etti; Kissinger'ın temel sorumluluğunu taşıdığı 1973 savaşının, Ben-Ami şartlarıyla yaptığı gibi, sadece mecbur kalındığında görüşmelere katılmak.

Resmi doktrin bize, sanki problem Arap devletleri ve FKÖ'ymüş gibi, bu ülkelerin tek amacı İsrail'i denize dökmekmiş gibi, Arap Zirvesi'ne dikkatimizi toplamamızı söylüyor. Haberler, temel sorunu Arap dünyasındaki, çekinceler gibi gösteriyor. Arap devletlerinin ve FKÖ'nün lehinde söylenebilecek pek az şey var, ancak bu iddialar basit bir şekilde gerçek dışı, geçmiş kayıtlara bakıldığında

Nepal'de Maoistlerden genel grev çağrısı

Nepal'de gerici baskıları protesto etmek için NKP(M) 23-27 Nisan tarihleri arasında 5 günlük genel grev çağrısı yaptı. Ülkede 1990'lardan beri halk hareketiyle kazanılan sınırlı hakların tamamen yok edilmesi üzerine işkenceyi, katliamları, tecavüzleri, insan kaçırımları ve halka yönelik sınırsız çeşitte adaletsizliği protesto etmek için NKP(M)'nin çağrısı ile ve Birleşik Devrimci Halk Konseyi (URPC) tarafından örgütlenen grevin Nepal'de eski gerici devletin temellerini sarsacağı ülkenin ve halkın karşı karşıya olduğu problemleri çözecek politik değişikliğin yolunu yapacağı bekleniyor. NKM(M) daha önce de Şubat 21-22'de başarılı bir

genel grev gerçekleştirmişti. Partinin çağrısının ardından URPC genel grevle sonuçlanacak bir dizi 1,5 aylık mücadele programı açıklamıştı. Programa göre 27 Şubat-13 Mart arasında tanıtım kampanyası, 14-23 Mart arası seferberlik kampanyası ve 24 Mart-2 Nisan arası kitle eylem programı öngörülmüştü ve tüm bu program başarıyla gerçekleştirildi.

Halk Kurtuluş Ordusu, genel greve hazırlık olarak son haftalarda yüzlerce askeri eylem gerçekleştirdi. Bunlardan en etkili olanı başkent Katmandu'nun ortasında 3 güvenlik görevlisinin öldürüldüğü bombalı saldırıydı. Gerici devlet genel grevin başarısını engellemek üzere dezen-

formasyon kampanyası başlattı. Gericiler histerik bir şekilde grevin halkın normal yaşamını olumsuz etkileyeceği propagandasına giriştiler. NKP(M) ise **bu grevin vahşi jenosidi durdurmayı amaçladığını ve yalnızca bürokrat ve komprador burjuvaları etkileyeceğini açıkladı.** Zira Nepal halkının % 85'i kırsal bölgede yaşıyor grev süresince tarımda çalışmaya devam edecekler ve grevden etkilenmeyecekler.

NKP(M), genel grevin tarihi olarak 6 Nisan'ı seçmişlerdi. 6 Nisan Halk Savaşı'nın 6. yıldönümüydü. Ancak daha sonra yapılan bir açıklamayla genel grev tarihinin 23-27 Nisan'a ertelendiği belirtildi.

5 günlük genel grev öncesinde NKP(M) Genel Başkanı Prachanda ülkedeki politik durumla ilgili 27 Mart günü verdiği demeçte şu görüşlere yer verdi: "İyi bilinmektedir ki, Partimiz iki hafta önce ülkenin karşı karşıya olduğu mevcut problemlerin pozitif politik çözümü için yardımcı bir çevre oluşturulursa ateşkesle bir-

likte görüşme masasına oturmaya gönüllü olduğumuzu açıkça beyan etmişti. Ülke ve halk hakkında yamsal sorumluluğumuzun bilinciyle Parti, böylesi uygun bir iklimin yaratılmasını tüm politik güçlerden, entellektüellerden ve genel kitlelerden önemle rica etmişti.

Partimiz, bireylerin ve genel kitlelerin çok pozitif bir görüşte ricamızı kabul ettikten sonra böyle bir yardımcı çevreyi oluşturmak üzere tüm demokratik güçlerin, entellektüel inisiyatif almasını takdir etmektedir. Buna rağmen ülke de halka karşı feodal otokrazi aracıyla kraliyet askeri terörünü yükselten saray katili Gyanendra kligi ve onun alçak uşağı Sher Bahadur Deuba isteğimizi daha vahşi katliam ve terörle yanıtladı.

...

Bu şartlar da, açıktır ki, tüm ülkenin birlik içinde Gyanendra rejimine ve onun paralı askerlerine direnmekten başka bir alternatif yoktur. Yalnızca geçici bir hükümet, anayasayı değiştirecek bir meclis ve cum-

huriyetin kurumsallaşması kurtuluşu, barışı, Nepal ve Nepal halkının ilerlemesini garanti edebilir iddiamız sonraki olaylar tarafından doğrulanmıştır. Bu yüzden parlamento içindeki ve dışındaki tüm politik partiler, örgütler, entelektüel bireyler ve genel kitleler birliği yükseltmelidir. Feodal, faşist askeri diktatörlüğü yıkmadan Nepal'de barış düşüncesi, ilerleme veya özgürlüğün herhangi bir adı veya biçimi hakkındaki konuşmalar kendimizi kandırmaktan başka bir şey olmayacaktır."

06 Nisan 2002 Cumartesi günü Maoistler devlet güçleriyle çatıştı, 5 asker öldü ve 19 asker de ağır yaralandı. Bu çatışmanın haberi faşist Nepal devletine henüz ulaşmışken yeniden çıkan bir çatışmada da 5 asker daha öldü.

Nepal Savunma Bakanı bu Maoist saldırılar ile ilgili yaptığı açıklamada; "Bir mayın patladı, o arada Maoist isyancılar saldırmaya başladı." dedi

Filistinli aydınlardan uluslararası topluma çağrı

Filistin sivil toplum grupları, yıllardır İsrail'in hukukun önüne geçen bir devlet olarak hareket etme özgürlüğünün, nihai barış ve adalet şansını acı bir biçimde yok edeceği konusunda uluslararası güçleri uyarıyor.

On yıllardır devam eden işgal, soykırım ve etnik temizleme ile 18 aydır devam eden sivil halka yönelik topyekün savaştan sonra, uluslararası topluluğa 1982'de meydana gelen Sabra ve Şatilla ölçeğinde katliamları beklememeleri çağrısında bulunuyoruz.

Biz aşağıda imzası bulunanlar, işgal altındaki Filistin Topraklarında geniş çaplı bir İsrail saldırganlığının yakın olduğuna inanıyoruz ve bu eşi görülmemiş saldırı, küresel sivil toplumdaki eşi görülmemiş bir cevabı gerektiriyor.

Bu nedenle İsrail'in Filistin halkına yönelik topyekün savaşını durdurmak için, Doğu Kudüs, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da İsrail'in 35 yıldır süren savaş halindeki askeri işgalinin durdurulması için insan hakları örgütlerinden, dayanışma gruplarından, bireylerden tüm küresel sivil toplumdaki, acil olarak doğrudan harekete geçmesini istiyoruz

Bugün İsrail işgalci güçleri, Filistin siyasi liderliğini yıkmak ve imha etmek için sistematik ve uzun süreli kampanyasının bir parçası olarak Ramallah'da Filistin Özerk Yönetimi Devlet Başkanı Yaser Arafat'ın binasını işgal etti. İsrail askerleri Ramallah'ın bütün denetimini ele geçirdi, sokağa çıkma yasağı ilan etti. Aynı zamanda uzun, yaygın ve

kanlı olacağı sözü verilen işgal altındaki Filistin toprakları'nda açıkça ilan edilen bir savaş hazırlığıyla, İsrail ordusu 10 bin yedek askeri seferber ederek etkin bir askeri yığınağa başladı.

Bu ay başında tarımsal alanların ve yerleşim birimlerinin toptan imhası, ekonomik ve sosyal yapıyı bozma, bölgeleri bombalama ve gelişigüzel topçu ateşine tutma, kasten öldürme, bugün yüzlerce sivilin ölümüne yol açan Filistin köylerinin ve mülteci kamplarının tam kapsamlı bir istilasıyla doruğa tırmandı.

İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un, Arafat'ı "düşman" gören bugünkü açıklaması ve "Filistin terörizminin var olduğu her yerde kökünün kazınması"na gerek olduğu konuşması, sonuçları felaket olan bu tip saldırıların daha vahşice ve serbestçe devam edeceğinin sinyalini veriyor.

Filistin sivil toplum grupları, yıllardır İsrail'in hukukun önüne geçen bir devlet olarak hareket etme özgürlüğünün, nihai barış ve adalet şansını acı bir biçimde yok edeceği konusunda uluslararası güçleri uya-

yor.

On yıllardır devam eden işgal, soykırım ve etnik temizleme ile 18 aydır devam eden sivil halka yönelik topyekün savaştan sonra, uluslararası topluluğa 1982'de meydana gelen Sabra ve Şatilla ölçeğinde katliamları beklememeleri çağrısında bulunuyoruz.

Şimdi, harekete geçme zamanıdır

Uluslararası dayanışma gruplarının Filistin halkıyla dayanışmasını göstermesi, açıklamalar, ziyaretler, eylemler bu krizde paha biçilmez önem taşıyor.

Şimdi, küresel sivil toplumun, çatışmanın kaynağı olan işgalin sona ermesi için hükümetlerden acil olarak harekete geçmelerini isteyen etkili gösteriler yapmasının, ahlaki dürüstlüğün ve anın kullanılmasının zamanıdır.

Nihai bir barış ve adaleti başarma yolunda kesin bir adım olarak, İsrail'in İşgal Altındaki Filistin Toprakları'ndan çekilmesi ve Cenevre Konvansiyonu'nun 4. maddesine uymasının acilen temini için, BM İnsan Hakları Ko-

misyonu'nda bulunanlar da dahil hükümetler, halklarından gelen doğrudan ve net bir baskıyla karşı karşıya kalmalı.

Son olarak işgale, soykırıma, etnik temizliğe ve savaş suçlarına karşı çıkanlara, kendilerini adalet ve barışa adaylanlara, iktidara gerçekleri söylemek isteyenlere çağrıda bulunuyoruz:

1- İsrail'in ABD'nin sınırsız ve koşulsuz desteğinden yararlanmasına, savaş suçları işlemesine ve cezalandırılmayacağından emin olarak uluslararası yasaları ihlal etmesine izin veren hükümetler arasındaki sessizlik komplosunu bozarak sesinizi yükseltin.

2- Hükümetlerden ve uluslararası örgütlerden İşgal Altındaki Filistin Toprakları'ndaki Filistinli sivillerin acil ve etkili korunmasını isteyen, yürüyüşler medya kampanyaları ve barışçı diğer yollarla açık, güçlü ve dikkat çeken gösteriler düzenleyin.

3- Hükümetlerin İsrail'e askeri yardımını sona erdirmesini, ekonomik ilişkilerini askıya almasını, savaş suçlarının soruşturulmasına destek vermesini ve diğer devletlerin de

bunun aynısını yapmasını talep edin.

4- Filistin halkının yasal haklarını ve isteklerini destekleyen ve İşgal Altındaki Filistin Toprakları'nda işgal, soykırım, etnik temizlik ve savaş suçlarını sona erdirecek güçlü ve sistemli bir kampanyanın parçası olarak eylemlerinizi sürdürün ve artırın.

Şimdi, acil ve doğrudan eylem zamanıdır

18 aylık deneyimimizle sonuçlarını kafamızda canlandırabildiğimiz bir felakete doğru ilerleyen vahşilik ve zulüm örneğiyle, şimdi acil ve doğrudan eylem zamanıdır.

Bu ıstırap veren karanlık saatlerde ve kararlı bir direnişle, eminiz ki en kötüsü daha gelmedi. Fakat aynı oranda eminiz ki, bu çok önemli zamanda küresel sivil toplumun dayanışmasıyla barış ve adalet üstün gelecektir.

İmzalayanlar:

Dr. Haydar Abdülşafi
Dr. Hanan Aşravi
Dr. Mustafa Berguti
Dr. Azmi Bişara
Rana Naşasıbi
Dr. Eyad Sarraç

DÜNYANIN EN BÜYÜK TERÖRİST DEVLETİ İSRAİL, FİLİSTİN HALKINI KATLETMEYE DEVAM EDİYOR

ABD'nin tüm desteğini arkasına alan İsrail devleti Filistin halkını katletmeye devam ediyor. Kukla bir devlet olarak kurulan İsrail, kuruluşundan bu yana katlettiği binlerce Filistinlinin kanına bir türlü doymuyor. Tek talepleri kendi topraklarında insanca bir yaşam sürdürmeyi Filistinlilere çok gören emperyalistler İsrail'e sundukları her türlü olanakla Filistin halkını ezmeye, öldürmeye ve sürgün etmeye devam ediyor. Gün geçmiyor ki televizyon haberlerinde Filistinliler öldürülmesin. Babasının kucağında öldürülen o küçük çocukun çığlıklarını kim unutabilir. Tek direnme silahı olan taşları İsrail tanklarına atığı sırada 22 yaşındaki Hani Odeh'i kurşunlayarak öldüren İsrail askerlerini kim unutabilir?

Her geçen gün yeni bir kuşatma ve bombalama ile çepçevre sarılan Filistinlerin evleri bir bir yıkılırken, Filistin'inin El-Fetih örgütü liderlerinden Raid Karmi düzenlenen bombalı bir suikaste öldürülürken, Batı Şeria'daki Filistin yönetimindeki Tulkarem güvenlik kargahı ve çevresindeki sivil yerleşim yerleri yerle bir edilirken, Ramallah'a düzenlenen saldırıda Filistin'in sesi Radyosu havaya uçurulurken, 220 yerleşim yerinde adeta esir tutulan binlerce Filistinlinin en küçük bir kıpırdanışı

İsrail askerlerince kurşunla bastırılırken, demokrasi ve insan haklarının o büyük şampiyonları neden susuyorsunuz?

11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırının ardından insani duyguların doğal sonucu olarak ölenler için yaptığınız duaları, yaktığınız mumları, açıkladığınız kınama mesajlarını Filistinliler için neden yapmıyorsunuz? Siz Avrupalı hükümetler; neden İsrail'i kınayan açıklamalarınızı basın yoluyla tüm dünyaya duyurmuyorsunuz? Terörizm ise işte İsrail. En

gününün açıklamasını yapmıyorsunuz? Yapamazsınız. Çünkü buradaki çıkarlarınız başkadır. Orta doğuda sizleri en iyi temsil eden İsrail olduğu için hep göz yumuyor ve Filistinlileri katleden İsrail devletine arka çıkıyorsunuz.

Orta doğuda etkin olmaya çalışan ABD'nin en büyük işbirlikçisi olan İsrail'e karşı Filistin halkının direnişi haklarını alana kadar devam edecektir. Filistin davasını

ğiran Arafat, emperyalistlerce tam bir denetim altına alınmış ve hareketsiz bir duruma düşürülmüştür. Yakın bir dönem öncesinde Türkiye'ye gelen İsrail dış işleri bakanı ise üç koşul öne sürerek tam bir teslimiyeti Arafat'a dayatmıştır. Bu dayatma; 1) 'Arafat artık Filistinlileri İsrail'e karşı kışkırtmayı bırakmalı, 2) Güvenlik birimlerinin terörizmle mücadele etmeleri için gerçek talimatlar vermeli, 3) İslamcı terör örgütleriyle anlaşma yolundan vazgeçmeli' diyerek Arafat'ın Filistin halkını son bir kez daha satmasını isteyerek, Arafat'ın Filistinlilere direnmeden vaz geçmelerini salık vermektedir.

Kan ve göz yaşı Filistin halkının kaderi değildir. Tarihinde büyük direnişler olan Filistin halkının İntifadası asla bitmeyecektir. 2. Emperyalist paylaşım savaşında Hitler faşizmince katledilen milyonlarca Yahudi'ye yapılanları, bugün Filistinlilere yapan İsrail burjuvazisine karşı İsrail halkı da dikilecek ve Filistinli kardeş-

lerine sahip çıkacaktır.

**YAŞASIN FİLİSTİN
HALKININ MEŞRU DİRENİŞİ**

**ATİK
AVRUPA TÜRKİYELİ İŞÇİLER
KONFEDERASYONU**

kapalı kapılar ardında çözmeye çalışan Yasar Arafat emperyalistlere güvenmeye devam ediyor. Kendisini öldürmedikleri için çok pişman olduklarını söyleyen Şaron'dan merhamet bekleyen Arafat'ın, kaldığı bürosunun bombalanmasına dahi Filistinlileri hiçbir tepki göstermemeye ça-

Evrensel Bakış

Proleter Enternasyonalist Bayrağı Yükseltelim (2):

Emperyalist zincirin belirli bir halkasında (bir ülkede) yaşayan komünistlerin ilk proleter enternasyonalist görevi, o halkayı, esaret zincirinden koparmaktır. Ancak böyle bir görevi yerine getirerek proleter dünya devrimine ulaşılabilir.

Farklı ülkelerdeki işçi sınıfının ve de ezilen halkların devrimci mücadelesine en güçlü ve en anlamlı destek de ancak bu yolla verilebilir. Çünkü, nihayetinde her ülkenin işçi sınıfı dünya işçi sınıfının bir birliği; öncü gücü komünist partisi ise dünya komünist partisinin bir müfrezesi durumundadır.

“Şimdi proletarya devriminin, her şeyden önce, emperyalizmin dünya sistemindeki çelişkilerinin gelişmesi sonucu, emperyalist cephe zincirinin şu ya da bu ülkede kırılmasının sonucu olarak düşünülmesi gerekir...” (Stalin, Leninizmin İlkeleri)

Bu da demektir ki, dünya işçi sınıfının (enternasyonal proletaryanın) her birliği ve dünya komünist partisinin her müfrezesi aynı ideolojiyi (Marksizm-Leninizm-Maoizm) kuşanmış olarak, aynı amaç ve aynı nihai hedefler doğrultusunda, özgür ve sömürsüz bir dünyanın yaratılması yürüyüşüne, değişik parçalardan (ülkelerden) farklı biçim ve düzeylerden (sosyalist ve yeni demokratik devrim mücadelesiyle) katılırlar. Bu,

“...eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme, kapitalizmin mutlak yasası...” (Lenin, Avrupa Birleşik Devletleri Sloganı Üzerine) olması nedeniyledir.

Enternasyonalist olmanın en temel ve en can alıcı görevini yerine getirmeyen, buna uygun bir pratik ve duruş sergilemeyen her kim olursa olsun, proletarya enternasyonalizmini sadece lafta savunuyor, asli görevini yerine getirmiyor demektir. Diğer her tür enternasyonalist dayanışmalar, kampanyalar, sahip lenmeler, destekler... ancak, bu

zeminde doğru ve gerçek anlamına kavuşabilir.

İşte, özü enternasyonal, amaç ve nihai hedefi ortak olan her ülkenin işçi sınıfı ve öncülerinin mücadelesinin merkezinde, proleter enternasyonalist bilinç vardır. Ve proleter enternasyonalist bilinç denilen şey, işçi sınıfının ideolojisinden başka bir şey değildir.

Değişik ülkelerin işçi sınıfının arasındaki en sağlam ve en temel enternasyonal bağ, onun ideolojik birliğidir. Bu ideolojik birlik bağı, o gün Marksizm, bugün ise **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'dir.

Bu bakımdan, her ülkede teori ve pratiğiyle MLM niteliğinde bir komünist partisinin kuruluşu, hem o ülkenin işçi sınıfı ve ezilenlerinin kurtuluşu açısından hem de, proleter dünya devrimini açısından tarihsel önemdedir.

Dünyamız 20. yüzyıla, adı emperyalizm olan bir canavarla girdi. En anlaşılır tanımıyla emperyalizm, kapitalizmin tekeli aşamasıdır. Bu emperyalist aşama, kapitalizmin diğer temel (çürüten ve can çekişen) özelliklerinin yanısıra, en başta, ekonomik açıdan serbest rekabetin yerine tekel(mali sermaye) egemenliğinin geçmesi, siyasal anlamda koyu gericilik ve militarizm demektir.

Sermaye ve üretimin yoğunlaşması ve merkezileşmesi, ülkeler ve uluslararası eşitsizliğin, zengin ile fakir arasındaki uçurumun, varlıklı ile yoksul arasındaki açının korkunç düzeye gelmesi demektir. Bir avuç ileri kapitalist gücün hükümlerinde çok sayıda sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin varlığı demektir.

Bu ülkelerdeki her tür zenginliğe emperyalist güçler tarafından zorla el konulması, soyularak talan edilmesi, ekonomik ve siyasal açıdan sömürgeleştirilmesi, bağımlı hale getirilmesi, ezilen ulusların kendi kader-

lerini tayin haklarının ellerinden alınması ve koyu ulusal baskılara maruz kalması demektir.

Halkların daha fazla zulüm ve baskı altına alınması, feci şekilde ezilmesi ve katmerli sömürülerek kapitalist sömürü alanlarının alabildiğince genişletilmesi demektir. Sermaye ihracı ve ekonominin askerileştirilmesi yoluyla, birkaç ileri kapitalist ülkedeki zenginliğin korkunç düzeye ulaşması ve emperyalist savaşlar ile dünyanın yeniden paylaşılması demektir.

Tek tek ülke ekonomilerinin bağımlılık ve egemenlik ilişkileri içerisinde ulusal kapalılığına son verilmesi, 19. yüzyılın sonlarında tüm yerküreye yayılan kapitalist üretim tarzının bir dünya sistemi düzeyine taşınması ve tüm ulusal ekonomilerin bu dünya sistemine açık hale getirilmesi yoluyla emperyalist zincirin halkaları durumuna sokulması demektir.

Kapitalizmin temel çelişkisinin (üretimin toplumsal karakteri ile mülk edinmenin özel kapitalist biçimi) daha da keskinleşmesi demektir..

Sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler, ekonomik ve sosyal olarak daha geri toplumsal yapıya sahip olduklarından burada, **köylülerin toprak ihtiyacı** en büyük sorundur. Emperyalizm koşullarında burjuvazi ilerici özelliğini yitirip gerici konuma düştüğünden, bu sorunun çözümünü hedefleyen devrim (yeni demokratik devrim) önderlik eden sınıf, işçi sınıfıdır. Temel gücü ise topraksız ve az topraklı, yoksul köylülüktür.

Ülkenin bağımsızlığı için emperyalizme, üretici güçlerin gelişimi için ise feodalizme yönelmek zorundadır. Bu devrimin düşmanları da emperyalizm ve o ülkedeki uşakları olan toprak ağaları ve komprador kapitalistlerdir.

Kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının sosyalist devrim mücadelesi ile sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde ise, işçi sınıfının önderliğinde sosyal kurtuluşu hedefleyen yeni demokratik devrim (ve daha geri düzeyde küçük-burjuvazi ve ezilen ulus burjuvazisi önderliğindeki ulusal kurtuluş) mücadeleleri; yani ortak amaca yönelen proleter (sosyalist ve yeni demokra-

tik) devrimin bu iki biçimi, emperyalizme karşı ortak bir cepheye birleşir.

Aynı şekilde, ulusal sorunun özü köylü sorunu olması nedeniyle, buradaki devrimci mücadele ilk etapta, yukarıda belirtilen iki büyük çelişmeyi (anti-emperyalist ve anti-feodal) çözüme yoluyla “ulusal sorunu” da köklü şekilde çözmüş olacaktır. Çünkü, emperyalist dünya koşullarında;

“Uluslararası genel bir sorun olmaktan çıkarak, uluslararası genel bir sorun haline, bağımlı ülkelerin ve sömürgelelerin ezilen halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması genel sorunu haline gelmiştir” . (Stalin, Leninizmin Sorunları-Ulusal Sorun)

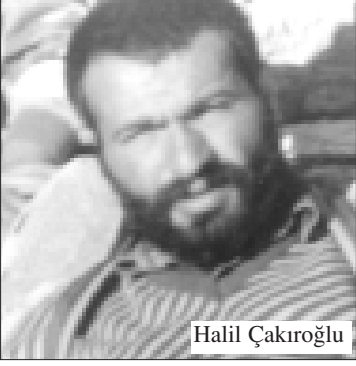
Böylelikle sömürge, yarı-sömürge ülkeler emperyalist burjuvazinin bir yedeği olmaktan çıkıp, proletaryanın müttefiki haline gelirler. Kapitalizmin emperyalist aşamaya vardığını Lenin, yukarıda anlatılan gelişmelerden önce (1916'da) tahlil etti.

Lenin, Marks ve Engels döneminde **“bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!”** proleter enternasyonalist şiarını, emperyalizm koşullarında daha da genişleterek, bu çağda (*emperyalizm ve proleter devrimler çağında*) şöyle formüle eder. **“Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları, birleşiniz!”**

Emperyalizm şartlarında devrimler, sosyalizmin arifesi olan gelişmiş ileri kapitalist ülkelerde değil, artık, emperyalist zincirin en zayıf olduğu halkadan kopartılarak yapılacağı döneme geçer.

Böylelikle, mutlaklaştırmadan, daha önceleri gelişmiş birkaç kapitalist ülkede beklenen devrimler, 1917 Ekim devrimiyi de daha geri ekonomik-toplumsal yapıya sahip olan ve proleterlerin sayıca daha az olduğu ama emperyalizmin katmerli baskı, zulüm ve sömürsüne maruz kalan, sınıf çelişkileri ve çatışmalarının daha keskin olduğu sömürge, yarı-sömürge ülkelere kayar.

Devrimin fırtına merkezleri denilen yerleri ise Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri olur.

Halil Çakıroğlu

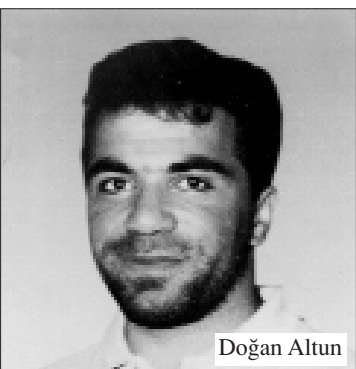
Süheyla Dağdeviren

Munzur Keskin

Seyit Külekçi

Doğan Altun

Onlar tüm zorluklara karşı zafer şiarlarını haykırdılar

Onlar, kavganın en çetin ve en zor yükünü taşıdılar. Yarımın çocuklarının özgürce yaşayabilmeleri için, ölümlü gülümseyerek kucakladılar. Geleceğin anaları, babaları özgür bir dünyada yaşayabilsin istediler.

Onlar, tüm dünya ege-menlerini altdip tüm dünya ezilen halklarının kurtuluşu için canlarını siper ettiler. Sınıf savaşımının her alan ve mekânında tereddütsüz, korkusuz cellatların yüzlerine özgürlük türkülerini haykırıyorlardı. Onlar ölümden zerrece korkmadılar. Niçin öleceklerini bildiler/biliyorlardı.

Onlar ki; yorulmaz birer komünist inancına sahiptiler. Onlar ki; halkının birer evladı olmaktan onur duydular. Dağları, fabrikaları, gecekonduları, meydanları kendilerine birer mesken eylediler. Onlar ki; halkının sevgisi oldular, göz nuru oldular. Onlar ki sevildiler/sevdiler. Onlarda o coşku, o inanç var iken mücadele coşkularını birer tohum gibi ülkenin dört bir yanına serptiler. Yeni yeni filizler büyüttüler.

Onlar, kavganın en zor, en çetin, en amansız zorluklarını göğüsleyen uzun yolun yolcularıydı. Zulmün kalelerini, zulmün hançerini, zulmün gerici ve yoz kültürünü altetmek için onurlu kavganın sürdürücüsü oldular. Egemenlerin saldırı-

rına karşı ne yılmılık, ne kaçış, ne teslimiyet ne de ihanet dediler. Onlar tüm zorluklara karşı zafer şiarlarıyla haykırdılar.

Tarih 15 Nisan 1995. Yer **Erzincan...** Düşmanın top mermileri altında ölümlü kucakladı üç dağ kartalı "devrim tarlasının bir tohumu olabilmek, insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkefliklerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilmek;

Fehiman Bozgurt-Umut İl- Yusuf Ayata- Hasan Akyol

her türlü kişisel menfaatin yeminli düşmanı olup davaya bağlılık temelinde sonsuzluğa yönelmek..." diyen **Halil Çakıroğlu** ve yoldaşları **Süheyla Dağdeviren**, **Munzur Keskin** '95 Nisan'ının 15'inde Erzincan'da silah elde toprağa düşerken geride binlerce tohum bıraktılar yeşermek üzere.

"Karadeniz bunu duysun derinliklerin O ateşli göğüsleri delen hançerin Kabzasını alacağız biz elimize"

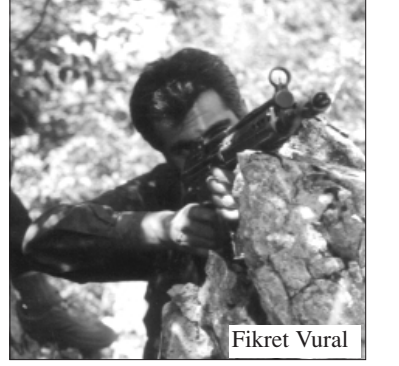
Yıl 1999'a gelmişti. Yine bir bahar ayında Nisan ayında bir hafta arayla Ka-

radeniz toprakları bir kez daha şehitlerimizin, onurun, başeğmezliğin, sınıf bilincinin, işçi sınıfı ve emekçi halka ölüm pahasına bağlılığın, partiye, devrime sevdalı komünistlerin kanlarıyla kızıla kesti.

14 Nisan'da **Seyit Külekçi** ve **Doğan Altun**; 21 Nisan'da **Erol Özel** ve **Özgür Güler** kavgada ısrarın, feda ruhunun, samimiyetin eşsiz güzelliklerini miras bırakarak ölümsüzleştiler Tokat dağlarının doruklarında.

Ve tarih 25 Nisan 2000.... Yer bu kez **Dersim dağları**. Onlar, Karadeniz dağlarından şehit yoldaşlarımıza verilmiş sözü yerine getiriyor olmanın coşkuyla Dersim dağlarına yola çıkarken "Parti önderliğimizin talimatını aldık. Taşadığımız tarihsel misyonun bilincindeyiz.

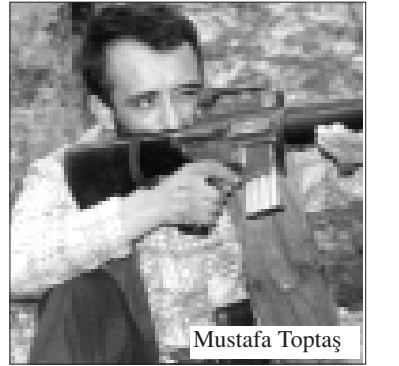
Her pratiğimizde taşıdığımız misyonun ağırlığıyla hareket edeceğiz" sözleriyle adımladılar yolları... Ve dağların Seyithan'ı (**Yusuf Ayata**), Tuncay'ı (**Hasan Akyol**), Hatice'si (**Fehiman Bozgurt**), Doktor'u (**Umut İl**), Kemal'i (**Zeynel Erdoğan**), Zeynel'i (**Mustafa Toptaş**), Ali Ekber'i (**Fikret Vural**) 25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık'ın Mercan vadisinde düşmanın kurduğu bir pusu sonucu girdikleri çatışmada şehit düştüler.

Fikret Vural

Zeynel Erdoğan

Mustafa Toptaş

Erol Özel

Özgür Güler

Lenin ve Pravda

22 Nisan, dünya devrimi açısından iki önemli doğumu müjdeliyor. 1870'de Sovyet devriminin önderi Marksizm'i bir üst aşamaya taşıyan **V.İ. Lenin'in doğumu** ve 1922 yılında ilk Bolşevik gazete olan **Pravda'nın kuruluş yıldönümüdür.**

10 Nisan'da Duma Milletvekili ve Bolşevik N. G. Poletayev basın merkezinde yeni gazetenin yayınlanması iznini veriyordu. Gazeteye, "Pravda" (Gerçek) adı verilmesi kararlaştırıldı; kısa bir süre sonra da yayımlandığı duyuruldu. 21 Nisan'ı 22'sine bağlayan gece, matbaanın ve Pravda'nın basıldığı bölümün girişi ilk Marksist günlük gazetelerini almak üzere Petersburg parti örgütleri tarafından gönderilen işçilerle doldu. Lenin, işçiler için günlük bir gazete çıkarılmasını "Petersburglu işçilerin gerçekleştirdiği büyük bir iş" olarak ta-

nımlıyordu. "Pravda" işçilerin ödediği paralarla yayınlandı ve işçiler tarafından çok beğenildi. 1912'de işçiler, Bolşevik basın için 620 grup toplantısı düzenlediler ve toplantı sayısını 1913'te 2181'e ve Ocak ve Mayıs 1914 tarihleri arasında ise 2873'e çıkardılar. Lenin, işçiler tarafından ödenen paraları partiye katkı olarak görüyordu. İşçi sınıfının yardımı olmasaydı, polis takibindeki "Pravda" bu kadar uzun süre var olamazdı. Gazeteye yüksek para cezaları verildi. Daha kuruluşunun ilk yılında redaktörlerine karşı esas olarak da para cezalarını ödemedikleri için 36 dava açıldı. Redaktörler toplam 47 buçuk ay hapsede yattılar. Aynı zaman içinde, gazetenin 41 sayısına el kondu. Ama önemsiz bir bölümü polis eline geçmişti, zira **en büyük bölümü polis baskınlarından**

önce matbaadan alınıp başka yerlere götürülmüştü. Gerici gazetelerin içlerine konup paketlenen ve el konulan sayılar hem Rusya'da dağıtıldı, hem de yurtdışında Lenin'e ve diğerlerine gönderildi. Gazete 8 defa Çarlık rejimi tarafından yasaklanıyor ama yeni bir adla tekrar tekrar yayımlanıyordu. "Raboçaya Pravda" (İşçi Gerçeği), "Severnaya Pravda" (Kuzey Gerçeği), "Pravda Truda" (Emeğin Gerçeği), "Sa Pravdu" (Gerçek için), "Proleterskaya Pravda" (Proleter Gerçek), "Put Pravdi" (Gerçeğin Yolu) "Raboçi" (İşçi) ve "Trudovaya Pravda" (Emekçilerin Gerçeği). Bu olağanüstü zor koşullarda, Bolşevikler, iki yıldan fazla bir süre 636 sayı yayınlamayı başarıyorlardı. Lenin "Pravda'nın yayınlamasını, Rusya işçilerinin bilincinin, enerjisinin ve kararlılığının muhteşem bir kanıtı" olarak görüyordu.

Pravda'nın ilk kez yayımlandığı gün olan 22 Nisan (5 Mayıs), işçi basımının bayramı olarak ilan edildi.

ÇAĞRI

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 30. yıldönümü vesilesiyle "Şehitler Albümü" çıkarma projemiz var. Fakat bütün şehitlerimiz hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz. Şehitlerimizi tanıyan haklarında bilgi sahibi olan ve özellikle şehit ailelerinin katkılarını bekliyoruz.

Doğum tarihi-yeri, özgeçmiş, fotoğraf vb. gibi her türlü bilgi ve belgenin albümü zenginleştirileceği ve niteliğini güçlendireceği muhakkak.

Devrim Yolunda İşçi-köylü Gazetesi

“Emre yoldaş gibi; belki yüzümü parçalayabilirsiniz ama yüzümdeki tebessümü asla” Nergis Gülmez

“Yarattığın bunca güzelliği bunca bin yıldır kan pahasına yine yaratacaksın yine ve çok çok ve korkunç yaratacaksın güzel olan belki de bu Hey canım”

H. Hüseyin

19 Aralık katliamının ardından F tipi zindanlar da açıldı. Amaç sadece toplumun öncü kesimlerini teslim almak değil, halk üzerinde büyük bir korku yaratarak, halkın her an patlamaya hazır öfkesini boğmak ve sessizlik ortamını hakim kılmaktı.

Yıllardır birçok ülke gibi, ülkemizde de, zindanlara yönelik süren bu saldırıların anlamını bilen devrimci ve komünist tutsaklar; 19 Aralık katliamına görkemli bir direniş gerçekleştirerek F tipine geçişin somutlanmasına da bedenlerini ölüme yatırarak yanıt verdiler. Bir yılı aşkın bir süredir devam eden Ölüm Orucu direnişi, her safhasında, devletin birçok saldırısıyla kırılmaya çalışıldı. Önce zorla müdahale işkencesi pratiğe geçirildi. Sonra tahliye saldırısı devreye sokuldu. Son dönemdeyse tutuklu ve hükümlü ayrımı öne çıkarılarak, tahliyeler seyrekleştirildi. Şehit düşenlerin adlarının anılmasına dahi ceza verilebilecek yasalar devreye sokuldu. Tüm bu adımlarda da, gerek direniş cephesinde gedikler açmak, gerekse halkta direnişin kazanımlarıyla sağlanan güveni sarsmak gibi çok yönlü hedefler güdüldü. Yine her adımda; “Artık hiçbir direniş yöntemiyle, hiçbir hakkınızı almanız mümkün değil. Eski çağ kapandı, yeni bir çağa adım atıldı. Devlet karşısında hiçbir mevzi kazanmanız mümkün değil” yönlü, sınıf mücadelesini ve onun geçmişten bugüne taşınan yasalarını anlamsızlaştırmaya yönelik mesajlar verilme-ye çalışıldı.

Yoğun saldırıların gerçekleştirildiği; ideolojik mücadelenin her cepheye çok yönlü olarak verildiği böylesi bir dönemde, etkilenimler de çok yönlüydü. Devrimci ve komünistlerde “bu sistemi yıkmamız asla mümkün olmayacak” halkta da “kendinizden başka hiçkimseyi düşünmeyin, küçük şeylerle mutlu olayı öğrenin, en ufak tepkileriniz F tiplerine konulmanızla son bulacak. Bize karşı savaşınlar asla kazanamayacak” yönlü bir yaşam felsefesi hakim kılınmaya çalışıldı. Her zamanki gibi, bu felsefeyi kabul ettirmek amaçlı şiddet merkezli birçok yol ve yöntem uygulandı. Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge sınıf çelişkilerinin gün geçtikçe artan bir seyir izlediği ülkelerde; omurgasız bir düşünüş tarzı yaratmak egemenler açısından muazzam bir öneme sahipti. Düşüncelerinizin, başı, sonu, öncesi, sonrası, pratiğinizin, geçmişi, geleceği, yöntemi, hedefi olmamalıydı. Omurgasız bir yaratık gibi egemenlerin estirdiği rüzgar ne

yönden gelirse oraya savrulacak, indirdikleri sopa nerenizi acıtırsa oranızdan başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünmeyecektiniz! Esası; can korkusu yaratmanın ötesinde, düşüncede dünyasında bir erozyon yaratmak, yani “ideolojiler bitti. Baki olan egemenlerin ideolojileridir” biçimindeki, yaşamın sürekli kustuğu bu yalanlar zincirini hücrelerimize dek sindirmek olan saldırıların şiddeti, yılgınlık, umutsuzluk, güvensizlik gibi zararlıların tohumlarını da saldı.

Direniş devam ediyor, saldırılar da... Ve 19 Aralık katliamıyla, sonrasında, tutsakları bombalar, kurşunlar, ateşler altında dimdik tutan; açlık ve tecrit koşulları içinde dahi kararlı kılan düşünceler, hedefler sürekli gömülmeye çalışılıyor. Şehitlerimiz, zayıf, intihara teşvikle yaşamlarına son veren anlamsız ölümler olarak zihinlere kazınmaya çalışılıyor. Şehitlerimiz unutturularak, onların kanla yazdığı tarih karartılmaya çalışılıyor. Geçmişle gelecek arasındaki köprüler yürünemeyecek bir biçimde tahrip edilmeye, değerler talan edilmeye ve gelecek, umut tohumları çürütülmüş, ebediyen yeşeremeyecek zifiri karanlığa evrilmeye çalışılıyor.

Nafile! Biz geçmişle gelecek arasındaki köprüyü inşa edenlerimizi anlatmaya, onlardan öğrenerek yürümeye ve çoğalmaya devam edeceğiz.

Nergis yoldaş, Proletarya Partisi'nin ilk Ölüm Orucu kadın şehidi.

Direniş süreçlerindeki her adım, direnişçilerin mücadele yaşamlarındaki donanımlarının ifadesidir. Ölüm Orucu direnişinin çok yönlü saldırılar altında sürdürüldüğü böylesi bir dönemde, her şehidimizin görkemli direnişini tüm bunlardan bağımsız ele almamak gerekir.

Nergis yoldaş 10 yılı aşkın süren mücadele yaşamında,

birçok alanda görev aldı. Bu süre içerisinde gerek Proletarya Partisi içindeki birçok değişimin, Parti'nin önüne çıkan zorlu dönemeçlerin, gerekse düşmanın yoğun saldırılarının tanıklığını yaptı. Bu zorlu yürüyüşün her aşamasında sarsıntılar da yaşadı. Yaşadığı her sarsıntıda, ortaya çıkan çelişkilerini ve düşüncelerini açıkça ifade etti. Sadece ifade etmekle kalmadı. Parti içi mücadelede sürekli eksikliklerini gidermeye, zaaflarını aşmaya ve öğrendiklerini Parti değerlerinin birer parçası haline getirmeye çalıştı.

Birçok kez gözaltında alındı. İşkencehanelerde çok yoğun işkencelere maruz kaldı. Düşman karşısında her defasında dimdik bir duruş ve muazzam bir direniş sergiledi. Bunu her partilinin, Partiye ,yoldaşlarına,

halka bağlılığının doğal bir pratiği olarak gördü. Kendisine “seni düşman karşısında böyle dimdik tutan ne” diye sorulduğunda, “onlara yaptıklarımız, yoldaşlarımız, kendimiz hakkında bilgi vermek bu yolda ne için, kimlerle, hangi hedeflere doğru yürüdüğümüzü kavramamaktan başka birşey değildir. Birçok yoldaşımızı uğurladık. Hepsi kendini feda ruhunu kuşanarak, düşman karşısında verdikleri ideolojik mücadelenin finalini ölümleriyle kazandılar. Ben düşmanla yüzyüze geldiğim anlarda, onların bıraktığı bayrağı sımsıkı tutarak, daha ileriye dikmeye çalışıyorum” biçiminde yalın bir cevabı olurdu.

19 Aralık katliamı süresince, 4 gün süren Ümraniye direnişinde yerini aldı Nergis yoldaş.

Açlık Grevinin

10. günüy-

dü. Gaz

bombala-

rı, kur-

şunlar

içeris-

inde

çok

ağır

yalanlan-

ların

başu-

onları koruyanlardandı.

Götürüldüğü Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde Ölüm Orucu direnişine başladı. **Direniş yöntemi ne olursa olsun, bir direnişçinin, saldırıların ve direnişin hedefleri noktasında net olması gerekir.** Direnişin yeri, yöntemi, farklı farklı da olsa bu böyledir. Nergis yoldaş da sürecin biz ve düşman cephesindeki hedefleri noktasında çok netti. “Halkın desteği sağlanmadan, yani dışarıda da zindanlardaki direnişi destekleyen bir yürüyüş yakalanmadan kazanımlarımız istediğimiz düzeyde olmaz. Böyle olmasaydı 19 Aralık öncesi Ölüm Orucu direnişini başlatırdık. Ancak katliam sonrası bedenlerimiz dışında bir silahımız kalmadı. Gazetelerimize, mektuplarımıza, avukat görüşümüze dahi sınırlamalar getirildi. Ölümlerimizle sesimizi duyuracağız. Zorla müdahale işkencesi başlatıldı. Birçoğumuza müdahale edilecek ve sakat bırakılacağız. Devlet toplu ölümlere izin vermeyerek, öncelikle tutsak yakınlarının öfkesini bilemeye çalışacak. Hakkı olan bizleri, haksız duruma düşürmeye, bu tarihi direnişi halkın zihnine böyle kazımaya çalışacak. Direnişin her adımına uygun politikalar üreteceğiz. Devrimci-komünist tutsakların, düşünsel faaliyetlerinin dahi zincirlenmesini kabullenmeleri mümkün değil. F tipi hapishanelerin bu şekilde bütün ülkede devreye sokulan bu hapishanelerin kapanması mümkün olmayacak. Ama statümüzün tanındığı, devletin kendi yasalarını dahi çiğnemeyeceğinin garantileneceği bir dizi hakkı almak zorundayız. Ölüm Orucu bir direniş yöntemi. Çok uzun sürecek ve ağır bedeller ödenecek. Bu yöntemle kazanamasa bile, yeni direniş yöntemleri üretmek er ya da geç kazanacağız. Sadece tutsakların direnişiyle sınırlı da olsa elde edeceğimiz haklar olacaktır. Ancak zafer, içeride ve dışarıdaki seslerin birleşmesiyle kazanılacaktır” biçiminde ifade ediyordu düşüncelerini.

Nergis yoldaş 96 Ölüm Orucu direnişinde de Bayrampaşa hapishanesindeydi. 96 süreci şimdiye göre çok büyük farklılıklar barındırıyordu. Bunu çok rahat görebiliyordu. Tüm farklılıklara rağmen o süreçte yüklenediklerini akıtacak bir yol bulmuş bir taşıyıcıydı artık. Kıyaslamalar yapıyor, özgün bir dizi şey yaşanmasına, süreç çok çok farklı olmasına rağmen o günlerin coşkunluğunun alınıp, bu-

günlere taşınmasına basamak oluyordu. Kendini bir yana bırakıp, 96'daki deneyimlerini yoldaşlarına aktarmanın acalesindeydi. Tecrit koşullarında olanakların sınırlarını zorlayarak, sadece mektuplarla da olsa bunu yerine getirmeye çalıştı. Kendini de bir “**hücumda biz**” olarak yeniden yeniden gözleyip, her adımında çok belirgin değişiklikler içeren nitelikler sergiliyordu. Öğrendiklerini uygulayıp geliştireceği bir mevzide olduğunu bilince çıkarmıştı. “Ben”in değil “biz”in en doruğunda ve bunun coşkunluğundaydı. Ölüme değil, yaşama, son anına dek, direnç yüklü bir yaşama koşuyordu. Ölüme yaklaştıkça, direnişten öğrendiklerini süzme-ye, parti anlayışındaki eksikliklerini gözlemleyerek gidermeye, sınıf mücadelesinde bakışta yeni yeni ufuklar yakalamaya devam ediyordu. Onun için sınıf mücadelesinin kızışan her mevzisi, ideolojik mücadelenin en doruğunu yaşattı, yoldaşlar arasındaki güveni perçinler, zaafların, eksikliklerin, doğruların, yanlışların berrak bir şekilde görülebilmesi için büyük fırsat yaratırdı. Dökülenler dökülür, şehitler geleceğe kurulan köprüye bir tuğla daha eklerdi. **Ancak “biz”leşerek yürümeye devam edenler sıcak çatışmaların muazzam öğretileriyle yengilerle yenilgilerle yollarına daha güçlü ve daha donanımlı bir şekilde devam ederlerdi.**

Ölüm Orucu direnişinin 2. yılındayız. Gün geçtikçe şehitlerimiz artarken, halkın bu gerçeklerden uzak yaşaması için yeni yöntemlerle sessizlik tohumları yeşertilmeye çalışılıyor. Zindanlar cephesi için bu böyleyken, yaşamın her alanında çelişkiler yoğunlaşıyor ve ağırlıklı olarak kendiliğinden tepkiler dizginlenemiyor. Zindanlar cephesindeki bu direniş sindirilmeye ve tarihin sayfalarından silinmeye çalışırken; halkın öncü kesimlerinin örgütlü ve can bedeli verdiği mücadele güçleştirilerek, halkın hedefsiz, örgütsüz, insanlığına yabancılaşmış bir yığın olarak koleştirilmesi hedefi güdüldü.

Dünyada ve Türkiye’de çelişkilerin günden güne yoğunlaştığı bir seyir var. Bunu bilen egemenler muazzam katliamları, olanca pervasızlıklarıyla sürdürüyorlar. Kendi sistemlerinin tikanışında bu yolla nefes almaya çalışıyorlar. Halkın öncü kesimlerinin bu gerçekliği görerek, halka bilinç taşıma, onu örgütlenme ve harekete geçirme görevi tarihsel bir sorumluluk olarak hala önümüzde duruyor. İşte her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de şehitlerimizin, yani yapıtaşlarımızın güçleştirilerek tarihin derinliklerine gömülmesine izin vermeliyiz. Onların bilincini ve kendini feda ruhunu kuşanarak ilerlemeli, devrettikleri bayrağı her dönemde daha ileri mevzilere dikmeliyiz. **Unutmamalı, unutturmamalıyız!**

Filistin halkı ağlamayı çoktan

Ve affetmeyi. Kundaktaki iki günlük bebele- re sıkılırken si- yonizmin kur- şunları Filistin halkı ağlamayı ve affetmeyi çoktan unuttu. Filistin sokak- larında yakılan isyan ateşleri başında; elle- rinde sapanları ve taşlarıyla sa- vaşüyor İsrail siyonizminin tanklarına kar- şı Filistin halkı. Halkın özgürlüğü için siper ederken be- denle- ri ni gençler, kinle öfkeyle fırlatı- yor ellerindeki taşları, insanlı- gımız kurşunla- nıyor Filistin'in sokak başlarında, duvar dip- lende. İnsanlığımızın beton duvarlarına sıçra- yan kanı kurumadan, yeni bir infaza hazırlık yapıyor katiller. Aylar- dır uykusuz Filistin'de- ki insanlığımız. Peki ya biz uyuyabiliyor muyuz? ... Ürkütüyor medyadaki görüntüler. İnfazların an an görüntülerini izli- yoruz. Camları kırılan evlerin nasıl tarandığını izliyoruz. Onlar için yi- ne bir dram. Ya bizim için. Bizim için dram ol- manın çok daha ötesin- de. Ve en önemlisi yaşa- nanlar bir dram değil bizim için. Yıllardır bir avuç azınlığın bu top- raklardaki çıkarları için katliama, zulme, sefa- lete terk edilen bir halk. Siyonist katiller yıllar- dır katlettiler ve katle- diyorlar. Sanıyorlar ki bir halkı katletmekle bitirecekler. Bilmiyor- lar ki bir halk katledil- mekle bitirilemez. Ço- ğalır aksine. Büyür; Kin ve öfkeyle büyür ve inti- fadanın eli taşlı gene- ralleri olur onlar. **Halkı- nın bağımsızlığı ve öz-**

gürlüğü için eli taşlı ge- neraller.

Hitler faşizmi, toplama kamplarında, gaz odalarında yaktı insanları. Fırınların bacalarından yükselen dumanlar insanlığın çığlıklarıydı. Şimdi Filistin sokaklarından dünyaya yayılan çığlıklar ve infaz edilen halkının kanı. Sokaklarımızda yankılanıyor şimdi... **Duyuyor musun?**

“Tarafsız” sahibinin sesi medyada izlerken infaz görüntülerini, bakarken fotoğraflara ne kadar tanıdık geliyor. Bebekler ve çocuklar Halepçe’yi anımsatıyor bir kez daha. Duvar dibine dizilenler, T. Kürdistanı’nı, Kürt halkının yıllardır yaşadıkları. Sokak infazlarını... Hapishanelerde yapılan vahşeti. Aç ve işsiz alanları dolduran öfkeli emekçilerin yüzünü görüyoruz Filistin halkının yüzünde. Zulmün çıyanları aynı her yerde. Halkın maruz kaldığı zulüm aynı... Ve bu zulüm karşısındaki direniş. Katletmekle bitireceklerini sandıkları an-

cak bitiremeyecekleri **halkın direnişi**. Yaşamın baharında bedenini bomba yapan Filistinli onlarca genç. Halkının kahramanı onlar şimdi. Halkının bağımsızlığı için tereddütsüzce ölenler, direnmeyi öğretiyorlar şimdi.

Terörist başı ABD’nin desteğiyle Filistin topraklarına giren Siyonist İsrail askerleri halkı katlederek “terörizmle” mücadele ediyor. Belli ki dünya halklarının baş düşmanı ve katili ABD, mazlumların kanına doymamış daha. Dün Afganistan’da binlercesini katletti tüm **dünyanın gözü önünde**. Bugün Filistin’de katlettiriyor. Yine **dünyanın gözü önünde**. Ve yarın Irak’ta katletmek için hazırlık yapıyor. Yine **dünyanın gözü önünde...**

Bu katliama onay veren efendiler birgün mutlaka dünyanın gözleri önünde saltanatlarının nasıl yıkıldığını da görecekler. Ve bugün zulüm altında inleyen halklar o zaman gerçek umudu ve kurtuluşu görecek. Ancak bu nihai sonun adımlarını bugünden görmek halkın yaşadığı acıları yaşamak, hissetmek zorundayız. Cılız da olsa, zayıf da olsa Filistin’de estirilen teröre dur demeliyiz. Gücümüz az ya da çok, örgütlülüğümüz güçlü ya da zayıf. **Bunlar etkileyen ama belirleyen değil**. Yeter ki müdahale etme bilincine sahip olalım. Yeter ki gücümüzü ve örgütlülüğümüzü ancak böylesi önemli gündemlere müdahale ederek geliştireceğimiz bilincine sahip olalım. **Dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adanmışlık bugün bizden çok şey bekliyor**. En başta inancı

sürekli büyütmeyi istiyor. Yaşananlar karşısında da seyirci kalmayı değil, müdahale etmeyi istiyor. Özveri ve fedakarlık istiyor. Umutsuzluğun tohumlarının yeşertilmeye çalışıldığı topraklarımızda Nazım’ın o ünlü dizelerini yürekten haykırarak

“Hiç umut yok mu- larına seslendik
Umut
Umut
Umut
Umut insanda.

*Filistinli şehit oğlu
Siper etmiş göğsünü mermilere
Parçalamışlar vücudunu
Sere serpe uzanmış toprağa
Özgür Filistin uğruna*

*Etraf karanlık
Sessizlik alabildiğince
Yanan meşaleler ilerliyordu
Şehidin yattığı yere
Yaşlı kadın ve çocuklar
silahlıydılar*

*Önlerinde biri henüz onüç yaşında
Başında puşu, esmer tenli, yüzleri iri iri
Sert adımlarla yürüyordu
gerillalar gibi
Şehit oğluydu o
Vardı babasının başına
Gömdü elindeki meşaleyi toprağa
Bilekler çelik gibi kalktı semaya
Anıstaydılar şehitlerin
İşaretinde zaferin*

*Şimşek gibi gürleyen ses
Aydınlatı karanlığı
Dağıttı sessizliği
şehit oğlundu bu nefes
savram rast (zafere kadar direniş)
işte babasının düştüğü yerden
Oğlunun devraldığı bu kavga
kurtuluşun sembolüydü
yiğit Filistin halkına
o çocuğun gözündeki nefreti
çok derinden haykırıyor beni
zaferimize selam, şehitlerimize saygı
Yaşasın Halk Savaşı*

Cumhur İçöz
(1 Ağustos 1986’da Dersim’de 8 yoldaşıyla
birlikte çatışmada şehit düştü)

Dersim halkının öfkesi yozlaştırılma politikalarındadır

Köylerin boşaltılması ve bu insanların şehre akın etmesi sonucu, gençler işsizlikle karşı karşıya kaldı ve bunların sonucu intiharlar, bunalımlar kendi aralarında gruplaşmalar, çeteleşmelerle, bali, uyuşturucu gibi alanlara yöneldiler.

Yıllardır devletin bilinçli yok etme politikalarına karşı yaşamını sürdüren Dersim halkı, dün olduğu gibi bugün de aynı politikaların uygulamalarına karşı isyan etti.

Köylerinden evleri yakılarak zorla göç ettirilen insanların bir kısmının kent merkezine yerleşmesiyle zaten var olan işsizlik had safhaya varırken, devletin sürekli politikası olan asimilasyon; yozlaştırma, madde bağımlılığı, fuhuş, çeteleşme taktikleri devreye girdi. 72'den beri bölgede varolan silahlı mücadelenin tırmanışa geçtiği süreçlerde Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi'nin taktiklerine ağırlık verilirken mücadelenin ivme kaybettiği dönemlerde de şimdi uygulanan politik taktikler hayata geçirilmeye çalışılıyor. Onuruna daima sahip çıkan Dersim halkı, uzun bir süredir bizzat bölgede bulunan asker ve polislin yönlendirmesiyle çocuklarının bataklığa sürüklendiğini görüyordu. Üretimden koparılacak başıboş bir duruma getirilen gençlik; bali, uyuşturucu, içkiye bağımlılıklarla uyutulmak isteniyor. Okuma oranı en yüksek illerden olan Dersim'in gençlerine askeriyenin düzenlediği dersanelerde de ücretsiz ders verilerek bir kısmına zorla ispiyonculuk dayatılırken, kabul etmeyenler, haklarını arayanlar ise OHAL yasalarıyla sürgün ediliyor. Dersim halkı son süreçlerde devletin

fak-fuk fonundan kendilerine yapılan "yardım" ların da üretimden kopararak kendine bağımlı hale getirdiğinden şikayetçi. Asalak yaşamın da bir yozlaşma olduğuna işaret ediyorlar. Dersim halkının 25 Mart 2002 tarihindeki öfkesi birahanelerde fuhuş amaçlı çalıştırılan kadın garsonlara değildi sadece. Kadın garsonlar bardağı taşıran son damlaydı. Dersimli'nin öfkesi onursuzluğa, baskıya, OHAL'e, köy yasaclarına, en önemlisi de devletin bilinçli yaptığı dejenerasyon politikalarındaydı.

En son birahane de kadın garsondan kaynaklı bir bıçaklama olayının yaşanması ve sonuçta iki kişinin yaşamını yitirmesiyle alevlenen Dersimli'nin öfkesi sokağa taşıdı. Yaşanan olay ve dejenerasyon politikalarını protesto etmek için bir araya gelen siyasi partiler, sendikalar, Baro ve Tunceli Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği ortak bir açıklama yaptı. Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına katılan altı bin kişi "Dersim onuruna sahip çık", "Vali istifa" "Kadın garson istemiyoruz" sloganları atarak, tepkilerini gösterdi. Belediye Başkanlığı'nın da desteklediği halkın bu demokratik eylemini, Tunceli Valisi **Mustafa Erkal** "TİKKO örgütünün yönlendirmesi var" diye değerlendirenken, burjuva medya her zamanki gibi halkın haklı tepki-

sini çarpıtarak yansıttı. Protesto eyleminin ardından yapılan halk toplantısında (halkı kazanma) vali, halkın tepki gösterdiği dejenerasyon (fuhuş, uyuşturucu, çeteleşme, bali, hırsızlık) faaliyetinin son iki yılda arttığını itiraf etti. Olayları Türkiye nüfusuna oranlayarak münferit olay olarak değerlendirdi. Haberin kamuoyunun gündemine oturmasından duyduğu rahatsızlığı dile getirerek, olayı üç kategoride değerlendirdiğini açıkladı.

"1- Mağdurlar; bunlar doğal tepkilerini dile getiriyor.

2- Kendi işini yapamayan kurumlar DKÖ, DP ve devletin inisitatifinin dışında kalanlar.

3- En önemlisi de ideolojik bağımlılık hastalığı olanlar. Bunlar kendine zemin bulmak için böyle olaylar var gibi yayıyorlar" dedi. DKÖ temsilcileri de valinin değerlendirmesini halkı suçlama olarak değerlendirerek çözüm bulma yerine tehdit ediyorsunuz diye tepki gösterince vali, konuşmacılara müdahale etti. Salonu dolduran halk burada da valiyi alkışlarla protesto etti. Halkın tepkisiyle dışarıdan fuhuş amaçlı getirilen "kadın garson"lar geldikleri yere gönderildi. **Dersim'in tarihi; Dersimli kadının, erkeğiyle dağlarda silah çattığına, tarlada tırpana, düğünde halaya duruşuna da tanıklık etmiştir.** Yeryüzünde dağların, gökyüzünde yıldızların tanıklığında yürüyen, savaştan, özgürleşen insanlığın haklı mücadelesini ne Fatih Altaylı gibi çanak yalayıcılar ne de sokakta insan bedeni üzerinde yürüyen panzerler yok edebilir. Dersimli, tarihinin yaşam pratiğinden ders çıkartmasını da biliyor. Üretimsizlik, işsizlik, yerinden yurdundan edilmişlik toprağını onur sayan bu halkın en önemli sorunlarıdır bugün. Dersimliler ve kurumları en demokratik haklarını kullanmışlardır.

Yaşanan olayları yerinden öğrenmek için Dersim'e gittik. Sizlere DKÖ temsilcilerinin ve halkın dilinden uygulanmak istenen politikalara halkın tepkisini aktarıyoruz.

OHAL UYGULAMALARI

EVRENSEL HUKUKA AYKIRIDIR

- Bölgenizde yaşananlarla ilgili bizi bilgilendirir misiniz?

Tunceli Barosu Avukatlarından Av. Özgür Ulaş Kaplan: Özellikle son yıllarda bölgemizde birahanelerin açılmasına ağırlık verildi. Kadınlar, garson adı altında çalıştırılıyor. Fakat farklı olaylara sebebiyet veriyorlar. En son kadın garson çalıştıran birahaneler arasında bıçaklamalar yaşandı. Bıçaklama sonucu bir kişi öldü. Yaralıları Elazığ'a taşıyan otobüs kaza yaptı ve şoför yaşamını yitirdi. Bunun üzerine halkta bir tepki oldu. Özellikle kadın garsonların burada farklı amaçlarla çalıştırılmasının yoz ilişkilere sebebiyet verdiği gözlemleniyordu. Yine çeteleşmenin, bali, uyuşturucu kullanımının artırıldığı ve bu şekilde Dersim'de yıllarından beri yaşanmaya başlanan ve geçmişinde olmayan bu tür olayların had safhaya ulaşması sonucu devlet yetkililerini, birahane sahiplerini uyarmak için bir basın açıklaması yapıldı.

- Baronun da olduğu basının açıklamasını Vali örgüt provokasyonu diye değerlendirdi. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

- Burjuva basın olayları çok çarpıttı. Dersim halkını sanki kadının çalışmasına karşıymış gibi gösterdi. Olay magazin bir boyuta çekilmeye çalışıldı. Basın açıklamasına en çok kadınların destek vermesi böyle olduğunu göstermez de zaten. Basın açıklamasını siyasi partiler, baro, sendikalar, dernekler düzenledi. Belediye başkanını da destekledi.

Bölgemizde her türlü hak arama talebi devlet tarafından bir örgüte mal ediliyor. Arkasında örgüt aranıyor. "Bunların arkasında birileri vardır. Yasadışı örgütlerin oyununa geliniyor" vb. açıklamalarla basit hak arama mücadelesini bastırmaya çalışıyor. En son bu halkın tepkisinin arkasında da bir örgüt olmalıydı ve halkın tepkisi bastırılmıyordu. Daha önce halkın birçok eyleminde olduğu gibi. Valinin bu açıklamasına halk tepki gösterdi. Belediye başkanı da yaptığı açıklama-

mada basın açıklamasına kendilerinin de imza attığını ve arkasında örgüt aramanın insafsızlık olacağını açıkladı. Eylem alanına ulaştıktan sonra küçük bir grubun hastaneye doğru yürüyerek hastalarla yeterince ilgilenilmediği için gösterdiği duygusal tepkiyi yine örgüte mal etmeye çalıştılar. Basında gerçek dışı haberler oldu.

-Bölgede yaşanan olayların hukuksal ve toplumsal gelişimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Dersim'de OHAL yasası uygulanmakta. Burada hukuka aykırı işlemler yürütülmekte. OHAL uygulamaları Evrensel hukuk ilkelerine aykırıdır. Ön plana çıkmış insanlar sendikacı vb. OHAL yasasına dayanarak buradan sürüldüler. Şu ana kadar 17 kişi sürgün edildi ve bu sürgünlerin altında valinin imzası var. Bunlar dile getirildi. Burada koşulların düzeltilmesi için talepler yenilendi. Ancak yine de sürgün politikaları devam ediyor. Bildiğiniz gibi festival sürecinde de yine çeşitli olumsuzluklar yaşandı. Bir siyasi partinin MHP'nin özellikle tabelası bile olmayan bir partinin afişlerinin pankartlarının asılması, Devlet Bahçeli'nin propagandasının yapılması halkın tepkisini çekti. Bu basın açıklamasında da bu tür olayların tepkisiyle 'Vali istifa' sloganları atıldı. Burada eğer halkıyla uyum içinde çalışan Vali olsaydı kadın garson meselesinde "Vali istifa" türünden slogan atılmazdı. Valinin yaptığı "örgütün provokasyonudur" şeklindeki açıklamalar gerçek dışıdır.

- Bu yaşananların gelişme zeminlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bir dönem Tunceli adlı olayların en az yaşandığı bölgeydi. Şimdi de diğer illerle karşılaştırıldığında yine en az yaşanan ildir. Çatışma ortamının biraz daha azalması, köylerin boşaltılması ve bu insanların şehre akın etmesi sonucu, gençler işsizlikle karşı karşıya kaldı ve bunların sonucu intiharlar, bunalımlar kendi aralarında gruplaşmalar, çeteleşme-

lerle, bali, uyuşturucu gibi alanlara yöneldiler. Tabi Dersim halkının da kusurları var. Bu boyuta ulaşılmadan tedbirler alınabilirdi. İnsanlara daha yapıcı yaklaşılabilirdi. Adli olayların önlenmesi yasal olarak devletin elinde. Burada en ufak basın açıklamasında panzerlerle çevik kuvvetle bölgeyi kuşatmakta iken sokak ortasındaki çetelerden oluşan gençlerin kavgalarına seyirci olunuyor. Yeteri kadar müdahale edilmiyor. Siyasi ve demokratik hak taleplerinde bölgede kuş uçurtulmuyorsa adli meselelerde de uygulanabilir. Bu konuda devletin ihmali vardır.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Halkın mücadele ettiği ülkelerde her zaman uygulanan yöntemler vardır. Bu sürekli dile getirilen ve herkes tarafından bilinen yöntemlerdir. İspanya'da Franko kendi yönetimini sürdürmek için faşizan yöntemler uygulamıştır. Faşist iktidarların bu tür yöntemleri her yerde uyguladığı bilinir. Bizim hukuki olarak elimizde somut delillerimiz yok. Ama halkın deneyimlerini, söylemlerini dikkate almak gerekir. OHAL, işsizlik, hukuksuzluk vb. sorunlar bu olaylarla ilişkili sorunlardır. Köylerin boşaltılması sonucunda gençler işsiz kaldı. Üretimden kopartıldı. Köylerinde üretimin içinde olsa bu tür gruplaşmalar da olmaz. Tunceli Barosu olarak OHAL'in kaldırılması, köylere geri dönüşün sağlanması en öncelikli taleplerimiz.

TEPKİMİZ KADINLARIN AHLAK DIŞI

ÇALIŞTIRILMASINAYDI
-İlinizde yaşanan son gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Yusuf Cengiz (ÖDP İl Başkanı): Bölgede olan bu olumsuzluklarla ilgili uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme (15-20 kişilik) en sonunda kadın garson konusunda biz yetkilileri uyardık, halkı uyardık. Bu konuda gerekli duyarlılık göstermeyen yetkililer, 2 ay önce devrimci bir gazetede bu kadınlarla ilgili yayımlanan habere göre bu basın açıklamasının TİKKO'nun işi olduğunu söyledi. Valiye halk toplantımızda cevap verdim. TİKKO'nun yozlaşma konusunda düşünceleri olabilir. Ama bu ilde bunlar duyarlı kesimlerce gündemde tutulan olaylardır. İn-

sanlar bir konuda tepki gösterince OHAL'i uzatmak ya da insanları sürmek doğru değil. Bir örgüte mal edilemez dedik. Bu açıklamada DSP ve ANAP dahi vardı. Biz OHAL'in kaldırılmasını ve köylere geri dönüşün sağlanmasını istiyoruz.

- Köylere dönüşün sağlanmasını istediğinizi söylediniz. Devletin Köy-kent projesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Benim önerim vatandaşın kendi köyünde kendi tarlasında üretime katılmasıdır. Köylünün köyüne sekiz kilometre uzaklıkta ise ha merkezde oturmuş ha Köy-kentte ne fark eder. Vatandaş köye dönebilmek için evini tamir edebilmeli, hayvanları olmalı üretime katılabilmesi için. Devlet bu

Sonuç artık ölümlere, ahlaki yozlaşmaya dayandığında bizler de buradaki dejenerasyona ortak olmamak, görevimizi yerine getirmek için bir şeyler yaptık. Buradaki kurumlar bir dizi eylem kararı aldı. Bir boyutu olan kadınlar, buradan gidince bu işin bitmeyeceğini de biliyoruz. Buradaki yozlaşmayı, çeteleşmeyi asgariye indirmek için peyder pey üzerine gideceğiz. Bu sorun manipüle edilmek istendi. Ama bizler yaptığımız eylemin arkasındayız. Hiçkimseden emir de alınmadı. Bizler burada yaşayanlar olarak onursuzlukları kabul etmiyoruz.

-Olaylarda yaşamını yitirenlerin yeterli hastane donanımının olmayışından olduğu

lanamıyoruz. Burjuva basını kınıyoruz. Fatih Altaylı'nın yazısı ilginçti. Ona yakışandı. Son olarak da burada halk toplantısı yaptık. Tabi Vali buna huzur toplantısı dedi. DKÖ'ler orada da gereken cevabı vermiştir.

- Bölgede yaşanan son eylemi ve kültür boyutuyla Dersim halkını, son gelişmelerdeki duruşunu değerlendirir misiniz?

-Tunceli Derneği Şube Başkanı Ali Ekber Kaya: İldeki bütün kitle örgütlerinin katılımıyla oldu eylem. Uzun süredir biriken halk tepkisinin sokağa yansımastı. Tunceli toplumu kadının çalışmasına karşı değil. Kadını erkekle eş değer gören bir toplum. Bunun

Esnaf I : Burada devlet hep göz yumuyor. Bali çekenlerin çoğalmasını sağlıyor. Örneğin esnafın camını kıran çetecilere, balicilere karşı devlet onları savunuyor. Gençlerin kötü yola düşmesi için devlet elinden geleni yapıyor. Kendi hakkını savunamaz duruma gelsin istiyor. Bir ara gençleri maçla uğraştırıyorken başarılı olmayınca çete, uyuşturucu gibi kötü şeyleri öğretiyor. İstiyor ki özgeçmişini, değerini kaybetsin.

Sadece esnaflarla da olmuyor. Birlik olmamız gerekiyor. Aileler isyan ediyor. Dersim bu mu olacaktı, bizi ne hale düşürüyorlar diyor. Dersim bedel ödeyen bir yerdir. Ödeyecek de. Kaçmıyor. Bir de birahaneler açılalı beri esnaflar veresiye dahi alamıyor.

Esnaf II: Mücadelenin gerilemesiyle ilgili bir durum. Alternatifsizliğin getirisi. Ben de burayı açarken birçok kafeteryanın insanlara bakış açısını gördüm. Ve alternatif bir şey yaratmak için açtım. İnsanların rahat sohbet edebileceği, doğal müzik ortamı olan kirliliğe uzak ve alternatif bir kafeteryadır. Gençliğin bu aşamaya gelmesi mücadeleyle ilgidir. Kesinlikle çete, uyuşturucu, fuhuş sektörü bir yerlerden destekleniyor. Yoksa bu kadar kısa sürede yayılamazdı.

HALKA ACI ÇEKTİRMEYE KİMSENİN HAKKI YOKTUR

- Yaşananlar kadın garson olayı olarak açıklanıyor. Bu konudaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Dilber Erdoğan: (İl kadın platformu üyesi): Burada önemli olan bu suçu oluşturan unsurlardır. Onların üzerine gidilmesi ve çözüm oluşturulması. Olayı garson kadına çekenler suçu oluşturan unsurları, OHAL koşullarını, işsizliği vb. sorunları görmüyorlar. Bu konu herkesin hergün rahatsızlık duyduğu bir konu. Biz burada yaşıyoruz ve rahatsızlık duyuyoruz. Halka acı çektirmeye kimsenin hakkı yoktur. Ailelerin dar gelirlerinin bu tür yerlere yatırılması, çocuklarının zehirlenmesine karşı oluşumuz kadın çalıştırılmasına karşıymış gibi gösterildi. Dersimli kadınlar en ağır bedeller ödemiştir. Burada onuruna ve geleceğine sahip çıkan Dersimliler var.

Köylerin boşaltılması sonucunda gençler işsiz kaldı. Üretimden kopartıldı. Köylerinde üretimin içinde olsalar bu tür gruplaşmalar da olmaz.

konuda desteklemeli. İlimizdeki bu tür olumsuzluklara çözümün halktan olacağına inanıyorum. İldeki çeteleşmeye karşı, hırsızlığa karşı vb. halk sokağa çıkmalıdır. Devlet de tedbirlerini almalıdır.

BURADA YAŞAYANLAR OLARAK ONURSUZLUKLARI KABUL ETMİYORUZ

- Basın açıklamasını Eğitim-Sen de destekledi. Konuyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

-Eğitim-Sen yönetiminin bir eğitim emekçisi: Bölgemizde son zamanlarda adli olaylarda ciddi bir artış oldu. Yetkililerin bunlar üzerine yeterince gitmediği, gitmek istemediği kanısı halkta yaygındı.

söyleniyor. Neler söylemek istersiniz?

-SES Tunceli şubesinde bir sağlık emekçisi: 15 yıldır süren çatışma ortamının durmasıyla bir yumuşama oldu. Tabi bu kültürel yozlaşmanın kökeni savaşıla ilintili. İnsanlarda rahvet oluştu. Özellikle birahanelerde kadınların meta olarak kullanılarak insanları kendilerine çekme olayı vardır. İnsanlar oraya içmeye gidiyorlar. Bu aile huzurunu bozuyor. Çevrenin huzurunu bozuyor. Sorun kadın garson sorunu değil. Sorun yozlaştırma olayıdır. Sağlık olarak bizi ilgilendiren boyutuyla; köylerde doktor yok, il merkezinde de yeterince uzman bulunmuyor. Devletin vermesi gereken sağlık hizmetinden bizler burada yarar-

baltalanması çabası görüyorum. Sorun kadının çalışması değil. Çetecilik liselere kadar girdi. Uyuşturucu satışı arttı. Sokaklarda rahat dolaşmanın ortadan kalktığı toplumsal dejenerasyon her yerde yaşanırken ilimizde de yansımaları oldu. Birçok yerde kabul gören bu durumu Dersimliler kabul etmeyerek tepkilerini koymuşlardır. Yani Dersim'de namus elden gidiyor bakışı da doğru değil. Yılların getirdiği değerlerimiz var. Bu değerler için bedeller ödedik ve çocuklarımız bizim geleceğimiz. Değerlerimizden vazgeçmeyeceğiz. Biz Dersimliler oyunlara gelmeyeceğiz.

- Bir esnaf olarak ve bölge insanı olarak yaşananları değerlendirir misiniz?

İşçi-köylüden

ABD-İSRAİL-TÜRKİYE 'ŞER CEPHESİ'NE KARŞI HALKLARIN MÜCADELESİNİ DESTEKLEYELİM

Özellikle 11 Eylül'den sonra artan emperyalist saldırganlık ve bu saldırganlığın baş aktörü ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bekçi köpeği İsrail, mazlum Filistin halkına yönelik kapsamlı saldırılarından birini daha gerçekleştirmeye devam ediyor.

Emperyalizmin "*terörle mücadele*" kılıfı altında başlatmış olduğu saldırganlık İsrail devleti tarafından "*iyi kullanılarak*", tarihte Nazi faşizminin yahudilere karşı uyguladığı **holokost**(holocaust), bugün Filistinli mazlum halka uygulanmaktadır. İsrail siyonizminin Filistinlilere uyguladığı bu **holokost**(soykırım) öyle bir hal aldı ki faşist başbakan Ecevit bile ne diyeceğini "**bilemez**" oldu. Emperyalizmin elinde bir kukla durumuna düşürülen ve artık "**uşak**" olmayı bile beceremeyen Ecevit; emperyalist politikalar doğrultusunda çizilen ve TC'ye de biçilen rolü iyi "**oynayamıyor.**" Rolünün icap ettiği biçimde konuşması gerekirken birden ağzından "**soykırım**" lafı çıkıyor, ancak çok geçmeden kendisine "**rolü**" hatırlatılıyor. TC Başbakanının bu "**dengesiz**" davranışının kuşkusuz ki bir nedeni bulunmaktadır. Kendisine efendileri tarafından İsrail hakim sınıflarıyla **stratejik ortaklıkları** hatırlatılıyor ve rolünü daha iyi oynaması sağlanıyor. Aslında TC devleti İsrail'le yaptığı tank anlaşmasıyla İsrail'in silah sanayinin can damarına Türkiye emekçi halkının sömürülmesiyle elde ettiği kanı pompalarken **rolünü** iyi oynuyordu. Ancak bazen böyle "**sahne**" kazaları olabiliyor.

Türk hakim sınıfları cephesinde bu gelişmeler yaşanırken, hakim sınıfların bu devletin, halkın büyük çoğunluğunun iradesini **yanıtsamadığı**, meşru zemin üzerinde **yükselmediği** bir kez daha kendini gösteriyordu. Türkiye emekçi halkı büyük bir sahiplenme duygusuyla Filistin'in mazlum halkını sahiplenmekten geri durmadı. Ancak hakim sınıfların devleti emperyalizme uşaklığının doğal bir sonucu olarak Türkiye emekçi halkının taleplerini görmezlikten geldi.

İsrail hakim sınıflarının, maz-

lum Filistin halkına karşı giriştiği ve kötü bir 11 Eylül uyarlamasıyla sahneye koyduğu "*terörle mücadele*" yalanları, efendisi ABD'nin Ortadoğu'ya, bölge halklarına yönelik politikalarından bağımsız değildir. ABD emperyalizmi "**Pax Amerika**" ya da başka bir ifadeyle dünya üzerinde egemenliğini sağlama yolunda attığı adımları, "**barış**" planlarıyla hayata geçirmeye çalışırken genelde Ortadoğu'da ve özelde Filistin-İsrail çatışmasında "**arabuluculuk**" rolünü üstlenmiş, Filistin halkının özgür, bağımsız bir Filistin istemine, **Yaser Arafat**'ı 1991'de **Madrid**'te, 1993-1995 **Oslo**'da, 2000'de **Camp David**'de masa başına oturarak "**barış**" yaptırmıştı. Emperyalizmle masa başlarında "**çözüm**" arayan Arafat, "**benim küçük generalerim**" dediği Filistinli çocukların şanlı **I. İntifadası**'nın rüzgarını arkasına alarak oturduğu masalardan, hep tavizler vererek kalktı. Emperyalistlerden koparabildiği tek "**olumluluk**" **Filistin Özerk Yönetimi**'ydi. Ancak Filistinli "**küçük ellerin taşlarıyla**" yoğunlaşan özgür, bağımsız Filistin devletin ilanını bir türlü gerçekleştiremedi. Emperyalist "**çözüm**"ün **çözüm-süzlük** olduğu, Şaron'un İsrail hakim sınıfları tarafından ileriye sürülmesiyle bir kez daha ispatlandı. Şaron'un Eylül 2000'de **Mescid-i Aksa Camii**'ne yaptığı "**ziyaretle**", Arafat'ın emperyalist masalardan beklediği çözüm, son olarak "**6 aylık bir çocuğa sıkılan 39' kurşunla somutlandı.**"

11 Eylül saldırısından sonra ABD emperyalizminin "*terörle mücadele*" adı altında başlatmış olduğu saldırganlık İsrail hakim sınıflarınca "**iyi**" kullanıldı. 11 Eylül'den sonra, **Sabra** ve **Şattilla** katliamlarının baş sorumlusu ve "**Bu topraklarda doğacak her Filistinli çocuğu yakacağıma yemin ederim...**" diyen **Kasap Şaron**'un açıklamaları katil Bush'un açıklamalarının kötü bir kopyası niteliğindedir. İsrail tarafından Filistin lideri Yaser Arafat şahsında, Filistinlilerin özgür, bağımsız Filistin taleplerine yönelik tam bir terör dalgası geliştirildi. İsrail hakim sınıfları tarafından, ABD ve CIA kontrolünde bulunan **Filistin Özerk Yönetimi**'nin Hamas ve İslami Cihat tarafından gerçekleştirilen "**feda eylemlerini**" engelleyemeyeceğini bile bile, Filistin halkının tarihsel olarak haklı, meşru ve bir o kadar da onurlu mücadelesinin önüne geçebilmek ve ezelmek için başta terörizm olarak her türlü yöntem uygulandı.

Bugün gelinen aşamada yaşananlar, bir bütün olarak değerlendirildiğinde emperyalizmden ve emperyalist politikalarından bağımsız değildir. Emperyalistler arası çıkar dalaşının bir yansıması da bugün **Ramallah**'daki karargahında sıkıştırılan Arafat şahsında Filistin topraklarında yaşanmaktadır. ABD emperyalizmi ile AB emperyalizmi arasında yaşanan hegemonya dalaşısı ve ABD tarafından oluşturulan İsrail-Türkiye '**stratejik işbirliği**'ne karşı, başını Fransa'nın çektiği AB emperyalistleri '**bölgede etkin olabilmek için bölge içi aktörlere ihtiyaç duyan AB, bu anlamda seçimini Arafat'tan yana kullan**'masıyla (Stratejik Analiz. syf 59 sayı:23 Mart 2002) birlikte ABD'nin Arafat'ı gözden çıkardığı Bush "**Filistin lideri Yaser Arafat'ın ise kendisini hayal kırıklığına uğrattığını ve sözlerini tutmadığını**" (basından) ifade etmesiyle daha bir somutluk kazanıyor.

Kasap Şaron'un "**Bizim ilgi alanımız içinde Türkiye**" olarak ifade ettiği ve öncesinde **1996**'da imzalanan "**Türkiye-İsrail Stratejik Savunma ve İşbirliği Anlaşması**" ile bölge halklarına yönelik ABD'nin birer vurucu gücü olarak konumlandırılan İsrail ve Türkiye'nin hakim sınıflarının oluşturduğu "**şer cephesine**" karşı başta Filistin halkının mücadelesinin desteklenmesi olmak üzere, Türkiye ve İsrail emekçi halklarına, bölge halklarına önemli görevler düşmektedir.

Ancak şunun altını önemle çizmek gerekir. **Filistin halkının mücadelesi, önderliğinin sınıfsal karakterinden dolayı belli handikaplar taşımaktadır.** Filistin halkının kurtuluşunu, ne ABD, ne AB, ne de başka bir gerici güç gerçekleştirebilir. Filistin halkının en büyük müttefiklerinden birisi olması gereken İsrail halkı, emperyalizmin, siyonizmin gerici politikaları altında gözden kaçırılmaktadır. **Filistin halkının mücadelesi İsrail halkının mücadelesiyle birlikte zafer kazanacaktır.** Filistin halkının mücadelesinin en büyük eksikliği, bugüne kadarki önderliği vasıtasıyla **İsrail halkıyla ittifak kura-**

mamasıdır. Ve bu anlamıyla sorun esas olarak her iki halkın **komünist** bir öncüye **Marksist-Leninist-Maoist** bir dünya görüşü üzerinde yükselen bir **öncü partiye** sahip olamamalarıdır. Bu anlamıyla Türkiye emekçi halkı komünist bir öncüye sahip olmasının avantajlarını kullanarak yükselteceği mücadelesiyle ve dünya gericiliği tarafından oluşturulan bu şer odaklarına indireceği darbelerle, Filistin ve İsrail halkının mücadelesine enternasyonalist katkıyı sunma yolunda önemli bir avantaja sahiptir.

Dünya gericiliği tarafından oluşturulan ve bölge halkları üzerinde bir terör dalgası estiren bu sömürücülere karşı verilecek mücadelede; gerek Filistin halkı önderliğinin **gerici ve uzlaşmacı yanına vurabildiği** oranda ve gerekse de İsrail halkı kendi **hakim sınıflarına karşı mücadelesini yükseltebildiği** oranda, iki halkın bu topraklar üzerinde yaşama imkanı gerçekleşecektir.

Her iki halkın da bu "**paylaşılmayan topraklarla**" bir vatanlık bağı bulunmaktadır. Bunun dışında her yaklaşım milliyetçiliğe veya emperyalizmin ve uşaklarının çıkarlarının gerçekleşmesi anlamına gelecek yollara sapılması anlamına gelecektir.

Sınıf bilinçli proletaryanın bu husus konusundaki yaklaşımını bir kez daha özetlersek: Genel olarak bölgede, özel olarak Filistin'de yaşanan katliamın önüne geçebilmenin nihai yolu İsrail halkının kendi hakim sınıflarının egemenliğini **ortadan kaldırdığı** ve kendi **iktidarını kurduğu**; Filistin halkı da kendi önderliğinin **gerici yanlarına yöneldiği** ve **bağımsızlığını kazandığı** oranda ve her iki halk başta olmak üzere **bölge halklarının emperyalizme ve bölge gericiğine karşı mücadelesi birleştiği** oranda, Filistin-İsrail ve bölge halklarının gerçek anlamda özgürleşmesi mümkün olacaktır.

Son yaşadıklarımız bizlere kesin olarak şunu öğretmiştir. Bölgede emperyalizme ve hakim sınıflara, emperyalizmin uşak diktatörlüklerine ve her türden gericiliğe karşı Komünist Partileri önderliğinde amansız bir mücadele vermeden gerçek anlamda bir barış sağlanamayacaktır. Emperyalistlerin ve bölge gericilerinin yürüttükleri haksız savaşa karşı haklı savaşlar yükseltilmediği müddetçe Ortadoğu'da kalıcı bir barıştan söz etmek imkansızdır. Filistin halkının yarım asırlık onurlu, haklı ve meşru mücadelesi bunu bir

Bugün her yer Filistin, herkes Filistinli

İsrail'in Filistin topraklarını işgal etmesi, vahşice katliam ve tutuklamalara girişmesini protesto eden ve 2. intifadada kararlıca ısrar eden Filistin halkıyla dayanışmak için yapılan gösteriler tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de gerçekleştiriliyor. TC devleti de işgalin ortasında İsrail ile tank yenileme anlaşmasını imzalayarak açıkça ortaya koyduğu politik tavrını bu eylemlere birçok yerde saldırarak bir kez daha gösterdi. Sözümona kendisinin de "kınadığı" işgal ve vahşeti protesto edenlere neden böyle saldırdığının yanıtını ABD ve İsrail ile oluşturduğu şer ittifakında görmemek mümkün değil. Ayrıca bu eylemlerde İsrail istihbarat örgütü MOSSAD'ın kamera çekimi yaptığı iddiası da ilginç bir ayrıntı olarak gündeme geldi.

Mühendislerden İsrail Siyonizmine protesto

Ankara: 2 Nisan 2002 tarihinde Yüksel Caddesi'nde İsrail siyonizmini kınayan TMMOB'a tutsak aileleri de "üç kapı üç kilit açılın, ölümler durdurulsun" önlükleri ile katılarak destek verdiler. Yapılan açıklamada İsrail'in Filistin'e saldırısının insanlık için utanç verici bir suç olduğuna ve İsrail halkının tepkisini de alacak bir hale geldiğine değinildi. Devlet yetkililerine de seslenilen açıklamada "artık telefon görüşmelerinden vazgeçin" denildi. Açıklama sırasında "Askeri anlaşma iptal edilsin", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Filistin halkı yalnız değildir", "Emperyalist, siyonist, faşist iktidara son" vb. sloganlar atıldı. Açıklamada ölüm oruçlarına da değinilerek devletin inattan vazgeçmesi istendi ve "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı.

Filistin halkı yalnız değildir

İzmir: Siyonist İsrail devletinin Filistin'de başlattığı katliam ve işgal İzmir'de 3 Nisan 2002 günü düzenlenen eylemlerle protesto edildi.

Öğle saatlerinde Konak Sümerbank önünde toplanan HA-DEP, ÖDP, TKP ve EMEP'liler, "Türkiye-İsrail anlaşmaları iptal edilsin", "Katil Şaron Filistin'den defol" vb. sloganlar attılar. Eyleme katılan yaklaşık 200 kişiye yönelik konuşan ÖDP İzmir İl Başkanı **İbrahim Akın**, İsrail devletinin Filistin halkına karşı saldırısını kınadı ve insanlık dışı uygulamalarına derhal son vermesini istedi.

Akşam saatlerinde ise **KESK Şubeler Platformunun çağrısıyla toplanan yaklaşık 300 kişi Filistin halkının yanında olduklarını haykırdılar.** KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Musa Se-**

ver yaptığı konuşmada İsrail ile Türkiye arasındaki ikili ilişkilere dikkat çekti. Filistin halkına yönelik katliamın sürdüğü bu günlerde tank yenileme ihalesi imzalandığını hatırlatan Sever "Filistin halkının dostu olduğunu her fırsatta dile getiren TC devleti, İsrail'in saldırgan politikalarını teşvik eden bu tutumundan derhal vazgeçmeli. İsrail'le imzalanan anlaşma iptal edilmelidir" dedi. Eyleme katılan kamu emekçileri sık sık "Filistin halkı yalnız değildir", "İşgale hayır, Filistin'e özgürlük", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" vb. sloganlar attılar.

Sendikalardan Filistin'deki katliama öfke

İstanbul: İstanbul'da 3 Nisan 2002 tarihinde aralarında Belediye-İş, Genel İş, TÜMTİS, Haber İş, SES, KESK ve Basın İş sendikalarının bulunduğu 20'ye yakın işçi-memur sendikası ve siyasi parti Filistin'deki İsrail işgali ve katliamını protesto etti. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı protesto eyleminde Levent'ten başlayarak Filistin halkına destek sloganlarıyla İsrail Konsolosluğu önüne kadar yürüdü. "Katliam dursun Filistin'e özgürlük", "Katil Şaron Katil Bush", "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Filistin halkı yalnız değildir" vb. sloganlarının atıldığı eylemde katliamı ve sorumlularını teşhir eden dövizler taşındı. Eylemde, yaşanan katliam karşısında sessiz kalınmaması gerektiği vurgulanarak Filistin halkına destek çağrısı yapıldı. Ayrıca Türkiye'nin İsrail'le askeri ve ekonomik anlaşmalarının iptal edilmesi, diplomatik ilişkilerin dondurulması istekleri de yapılan konuşmalarda ifade edildi.

Eylem İsrail konsolosluğunun önüne siyah çelenk bırakılmasıyla sona erdi.

Ankara'da Filistin halkıyla dayanışma eylemleri yapıldı

Ankara: 3 Nisan 2002 tarihinde saat 12:30'da çeşitli DKÖ'ler

ve TUYAB'lı ailelerin oluşturduğu bir grup, Filistin'de son günlerde şiddetlenen İsrail'in katliamlarını kınamak için Halkevleri Merkezi önünde toplandı. Buradan toplu bir şekilde İsrail Konsolosluğu önüne siyah çelenk bıraktı. Grup adına 5-6 kişi çelenki konsolosluk önüne bırakırken kitle de sık sık "Filistin halkı yalnız değildir", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Katil Şaron Filistin'den defol" vb. sloganları attı. Daha sonra buradan topluca Filistin Konsolosluğuna gelen kitle, **Filistin büyükelçisiyle görüştü.** Görüşmede aileler "Filistin'deki katliam Türki-

öfkesi katilleri boğacak" vb. sloganlar attılar. Çeşitli dövizlerin de yer aldığı eylem polislin yürüyüşü engellemesine rağmen bir saat sürdü ve coşkuyla bitirildi.

"Kahrolsun emperyalist katliam"

Bolu A.İ.B.Ü'nde öğrenciler de yaptıkları basın açıklamasıyla katliamı protesto etti. İsrail'in saldırılarının aslında tüm dünya halklarına yapılmış olduğunu belirtti. Açıklamaya bazı öğretim görevlileri de katıldı. Açılan pankarta jandarma tarafından el konulurken aynı akşam 20 öğrencinin adının bulunduğu bir soruşturma listesi hazırlandı.

Devrimci demokrat öğrencilerden işgale protesto

İstanbul Üniversitesi öğrencileri 5 Nisan günü merkez kampüste işgali protesto etmek için bir basın açıklaması yaptılar. Yaklaşık 100 öğrenci "Yaşasın serhıldan, yaşasın intifada" sloganlarıyla geldikleri kampüs merkez kapısının önünde "Emperyalizm halkların katilidir, her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz" pankartı açarak okudukları açıklamada "Emperyaliz-

ye'dekinden farklı değildir. Oradaki zafer bizim de zaferimiz olacaktır" dedi. Büyükelçi de ailelerin konsolosluğa gelmesini çok anlamlı bulduğunu belirtip, "Filistinli analar çocuklarını düğüne yollar gibi ölüme yolluyorlar. Şehit düşenlerin ardından yüzlerce gencimiz kavgaya atılarak bu mücadeleyi her an, her dakika sürdürüyor" dedi ve TUYAB'lı aileleri daha geniş sohbet etmek için tekrar beklediklerini söyledi.

4 Nisan 2002 tarihinde ise TUYAB, devrimci basından bazıları, TÜMTİS, ÖDP, EMEP, TKP, Halkevleri, PSAKD ve ÇHD'nin pankartlarıyla katıldığı 1000 kişilik kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Ziya Gökalp Caddesi'nden Kızılay'a yürümek isteyen kitlenin önünü kesen ve barikat kuran polis saldırganlığını tekrar ön plana çıkardı. Eyleme katılan TUYAB'lı aileler "Çocuklarımız F Tipi'nde, Arafat Hücrede, Tecrite Hayır" yazılı pankartı açtılar. Eylemde sık sık "Filistin halkı yalnız değildir", "Selam, Selam, İntifadaya Bin Selam", "Katil İsrail, Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol" vb. sloganlar atılırken TUYAB'lı aileler de bu sloganların yanısıra "Kapılar açılın, ölümler durdurulsun", "Katil devlet hesap verecek", "Anaların

min Ortadoğu'da saplacağı hançer kan akıtmaya devam ediyor... İsrail bu saldırıyla yalnız Filistin halkını hedeflemiyor, onun tüm değerlerine ve direniş geleneğine saldırarak, direnen tüm halklara emperyalizmin en vahşi yüzünü sergiliyor" denilerek aynı katliamın Türkiye zindanlarında yaşandığı, Filistin halkına reva görülen tecritin F tipleriyle Türkiye'de de yaşama geçirildiği vurgulandı. Okunan marşlar ve atılan "Filistin halkı yalnız değildir", "Filistin kazancak" sloganlarının ardından eylem bitirildi.

İşgale Malatya'dan protesto

Malatya: Emek Platformu ve siyasi partilerin de destek verdiği Filistin'de yaşananları kınayan bir basın açıklaması yapıldı. 6 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'de postane önünde yapılan basın açıklamasında hükümetin daha duyarlı olması, yapılan tank ihalesinin iptal edilmesi istenirken saldırıların sürmesi halinde eylemliliklerin de-

vam edeceği belirtildi. Basın açıklamasında "Katil Şaron Filistin'den defol", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlar atıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylem 14:30'da bitirildi. Yine Elazığ İHD Şubesi de kendi binasında İsrail siyonizmini 1 Nisan günü yaptığı basın açıklamasıyla kınadı.

Türk Şaronları Filistin protestosuna saldırdı

İstanbul: İsrail'in Filistin'e yönelik siyonist saldırısını protesto etmek için Emeğin Partisi ve Türkiye Komünist Partisi 6 Nisan'da Taksim İstiklal caddesinde yapmak istedikleri yürüyüşte polislin vahşi saldırısına maruz kaldılar.

Akşam saat 19:00 sıralarında İstiklal Caddesine Taksim girişinden giren 500'ün üstündeki kitle "Katil Şaron Filistin'den defol", "Filistin halkı yalnız değildir" sloganlarıyla Galatasaray Lisesi önüne doğru yürüyüşe geçti. İstiklal Caddesinde Ayhan Işık sokağının girişine kadar sloganlarla yürüyen kitlenin üzerine Çevik Kuvvet tarafından önce biber gazı sıkıldı daha sonra da kitle vahşice coplandı. Çevik Kuvvet biber gazını basına da sıktı. Polislin saldırısında birçok kişi çeşitli yerlerinden ağır yaralanırken birçok kişide gözaltına alındı.

Çağlayan'da intifada'ya destek sloganları

İstanbul: ÖDP'nin 7 Nisan'da Çağlayan'da düzenlediği Filistin'e özgürlük mitingine DİSK, Sangazi, Samandıra DİSK Basın-İş, TAYAD, Kızıllıbayrak, Alinteri, Devrimci Duruş, İHD, DMP ve birçok aydın sanatçı katılırken islamcıların da yoğun bir katılımı oldu.

Mitingde "Filistin halkı yalnız değildir", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "Faşist Şaron Filistin'den defol" sloganlarının yanında islamcıların tekbir getirmeleri ve Ferhat Tunç'un şarkılarına eşlik etmeleri dikkat çekti. Kürsüde aydın ve sanatçılar birer konuşma yaparken Ufuk Uras'ın "intihar eylemleri çaresizliktir, kınayalım. Şaron'a karşı barış'ı destekleyelim. Gelin hem Şaron'u hem de intihar saldırılarını protesto edelim" sözlerine kitle yoğun tepki gösterdi. Miting sonunda TAYAD'lı anaların Filistin ve Ölüm Orucu ilgili konuşma isteği ÖDP tarafından kabul edilmedi. İslamcılar Mecidiyeköy tarafına sloganlarla yürürken polis tarafından dağıtıldı.

Aynı saatlerde HADEP de Sarıcahanede İsrail'i protesto eden bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında 400'e yakın kitle oturma eylemi yaptıktan sonra dağıldı

DEVİRİM YOLUNDA

işçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Çağdaş Matbaacılık Genel Dağıtım: YAY-SAT
ISSN: 1303-0299
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

İKARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL. TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
İANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI. KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK. TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
İMALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ. BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04
İBURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN İŞHANI NO:7/21. HEYKEL. TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
İSAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI. KAT: 6 NO: 9. TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 454 22 50
İTURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
İMERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN CEP: 0535 434 32 58
İAVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959